

STRATENÉ ODPOVEDE

Kapitola č. 1: Uprostred pustiny

Prvý júlový deň bol zaliaty slnkom, no do starej drevenej chalúčky, ukrytej medzi stromami hustého smrekového lesa, preniklo len málo žiary slnečných lúčov. Hoci bolo veľmi horúco, z komína tej drevenice stúpala dym. Okná neboli zakryté žiadnymi záclonami či závesmi, a tak prípadný okoloidúci mohol pokojne nazrieť dnu a prezrieť si skromnú izbicu. Veľa by toho však nevidel. Len obyčajnú lavicu stojacu pri stene v rohu miestnosti a na nej ležiacu bezvládne telo čiernovlasého muža. Keď by sa pozorovateľ zadíval pozornejšie, mohol by zbadáť aj malú postavu krčiacu sa pri krbe nad kotlíkom, v ktorom sa zrejme niečo varilo.

Izbou sa niesla vôňa hubovej polievky. Avšak miesila sa s inými pachmi, ktoré vnímavý človek dokáže identifikovať. Zmes bylín, gáfru a iných liečivých prostriedkov.

Zmes v kotlíku už bola zrejme hotová, pretože postava pri krbe ju odstavila a oheň zahasila. Bolo dosť teplo aj bez toho, aby v krbe horel oheň. Postava sa konečne postavila a zjavila sa v celej svojej kráse. Bola to mladá žena, ktorá mohla mať sotva dvadsať rokov.

Dlhé husté hnedé vlasy jej padali do očí. Ladným pohybom ich prehodila dozadu a konečne sa ukázala aj jej jemná, bledá tvár. Veľké hnedé oči jej dominovali a nos aj ústa boli v dokonalej harmónii s jej pravidelnými rysmi tváre. Dievčina preložila kotlík na stôl a drevenou naberačkou naplnila tanier. Nechala v ňom polievku stáť, aby trochu vychladla.

Pristúpila k mužovi ležiacemu na posteli. Slabo zastonal a nepatrne sa pohol. Žeby konečne? pomyslela si dievčina. Skontrolovala obväz zakrývajúci oči a usúdila, že môže ešte chvíľu počkať, kým ho vymení. Ticho sedela pri ňom a bránila mu v akomkoľvek pokuse hýbať sa.

Chcel otvoriť oči, no nech to skúšal akokoľvek, stále ho obklopovala len čierno-čierna tma. Cítil, že niečo tlačí na jeho viečka, no netušil, čo by to mohlo byť. Pokúšal sa rukou strhnúť tú prekážku, no len čo sa pohol, čiesi ruky ho zastavili. Postupne sa mu vyjasňovali aspoň ostatné zmysly a cítil sladkastý pach vlhkých obväzov a gáfor. Ďalšie vône nerozoznával, no boli mu povedome známe.

Zbystril sluch, aby začul nejaké zvuky, ktoré ho obklopovali, no okrem štebotu vtákov a šumenia vetra medzi konármi stromov nezachytil nič.

„Kde som?“ pokúsil sa prehovoriť, no počul len akési chrapľavé zvuky, ktoré sa vydrali z jeho hrdla. Čiesi jemné ruky ho opäť pevne zadržali a zabránili mu v pohybe. Zrejme by sa nemal hýbať, uvedomil si, pretože jediný pohyb vyvolal vlnu bolesti vystreľujúcu z hrudníka. Dobré teda, budem pokojne ležať, zaumienil si. K jeho ústam sa priblížilo niečo chladné a ovlažilo mu ich. Rozoznal chuť čistej vody a hltavo začal piť. Avšak ruky držiace pohár sa odtiahli. Znova mu priložili pohár k ústam, ale len tak, aby si mohol dať len malý hlt.

Tri dúšky vody a on sa cítil hneď lepšie. Potom ucítil ďalší jemný dotyk, tentoraz smerujúci k jeho oči. Ten obväz, ktorý mu bránil otvoriť oči dokorán bol odrazu preč a skrz jeho viečka presvitlo slabé denné svetlo. Opatrne pootvoril oči, aby si privykol na slnečné lúče. Všetko okolo neho bolo akési rozmazané a miatlo ho to. Uvidel ženskú tvár, ktorá sa nad ním skláňala a skúmala jeho tvár, vlastne jeho oči. Odrazu sa jej sústredená tvár rozžiarila úsmevom a súhlasne prikyvovala.

Vstala z postele a zamierila kamsi doprostred miestnosti. Videl len jej nejasnú siluetu pohybujúcu sa po izbe. Cítil sa slabý a ospalý a zdalo sa, že opäť padá kamsi do prázdna. Len nejasne vnímal, že ho tá záhadná žena kŕmi nejakou polievkou.

Žena odložila poloprázdny tanier s jedlom a skúmala rysy mužovej tváre. Konečne sa prebral, pomyslela si. Jeho oči sa zdajú byť už v poriadku, možno už nebude potrebovať ďalšie obklady. Až dnes mala možnosť všimnúť si nádherný odtieň zelenej farby jeho očí.

Keď ho našla pred tromi týždňami na kraji lesa, nemali takú jasnú farbu. Väčšia časť jeho tváre bola spálená a zreničky vôbec nereagovali na svetlo. Sama už nevie ako, ale nakoniec sa jej ho podarilo presunúť do jej lesnej chalúčky, kde sa o neho odvtedy starala. Bol vo veľmi zlom stave. Popáleniny mal takmer po celom tele a usúdila, že má zlomených niekoľko rebier.

Využila všetky svoje možnosti a vedomosti, ktoré mala v ľudovom liečiteľstve a spálené rany ošetrovala niekoľkými bylinnými balzamami. Telo zafixovala do polohy, v ktorej sa nemohol hýbať, aby mohli zrásť zlomené kosti.

Prečo to robila? Ťažko povedať, sama nepoznala odpoveď. Žila v lese opustená už tri roky a za ten čas sa vyhýbala

ľuďom najviac, ako mohla. Keď ešte bývala v neďalekej dedinke so svojimi rodičmi, bolo to v poriadku, ale aj tak sa jej ostatní stránili. Bola iná než oni. Nechápala v čom, ale cítila to ona, jej rodičia i všetci ostatní. Po ich smrti sa utiahla sem, do lesa, ktorý je poskytoval ochranu pred zvedavými pohľadmi dedinčanov. Tento muž však potreboval jej pomoc a ona mu ju ochotne poskytla.

Znova si skúmavo prezerala jeho tvár orámovanú strapatými čiernymi vlasmi. Po popáleninách už vďaka hojivým mastiam nebolo ani stopy, avšak predsa jeho čelo hyzdila akási zvláštna jazva. Prstami po nej jemne prešla a zastavila sa na konci. Mala tvar blesku.

Kapitola č. 2: Prázdniny

Bradavický expres zastavil v stanici King's Cross a na nástupište sa vyhrnula hromada detí, ktorým dnešným dňom začínali prázdniny. Ginny s Ronom a Hermionou čakali na svoje ratolesti.

Netrvalo dlho a konečne ich zazreli. Šli s nimi aj George a profesorka McGonagallová, ktorú Ginny pozvala na prázdniny k nim. George sa tiež rozhodol stráviť časť prázdnin mimo bradavických múrov a taktiež prijal ponuku svojej sestry.

James a Albus sa jej hodili okolo krku a nadšene sa s ňou vítali. Hneď potom obrátili svoju pozornosť na mladšiu sestru Lily a veselo štebotali o plánoch na prázdniny.

„Ahoj, Ginny. Ako sa má moja malá sestrička?“ pozdravil ju George a objal ju.

„Ahoj, je to lepšie, ďakujem.“

„Vitaj, Minerva. Som rada, že ste obaja prijali moje pozvanie a strávite s nami leto,“ usmievala sa na nich oboch.

„Ani nevieš, ako dlho som netrávila prázdniny niekde inde než v škole. Bude to príjemná zmena,“ odpovedala jej s úsmevom aj riaditeľka.

„Babi, však si nám sľúbila, že nás vezmeš na ten tajomný výlet?“ potiahol profesorku za habit Albus a dožadoval sa odpovede. „Lily mi totiž neverí.“

„Samozrejme, sľúbila som výlet a slovo dodržím,“ žmurkla naňho.

„Babi? Odkedy si dovolili ťa tak osloviť?“ pýtala sa prekvapená Ginny.

„Odvtedy, ako im to tvoj brat poradil vo vlaku,“ vysvetlila s úsmevom a prísny pohľadom obdarovala Georga, ktorý sa začervenal.

„Teda, George. Prepáč, Minerva, doma im poviem, aby s tým prestali,“ ospravedľovala sa Ginny. Hoci Minerva McGonagallová pred pár mesiacmi priznala, že je Harryho babička, nezdalo sa Ginny správne, aby ju tak deti oslovovali, najmä pokiaľ ide o riaditeľku školy. Medzi sebou si síce začali tykať, ale aj tak jej to celé ešte pripadalo dosť zvláštne.

„To nech ťa ani nenapadne,“ zarazila ju Minerva. „Mne sa to páči a navyše, ako ich prababička mám na to oslovenie nárok, nie?“ usmievala sa a teraz to bola Ginny, kto sa červenal.

„Dobre teda, mne je to jedno. Ale mali by sme radšej ísť, inak bude Londýn úplne upchaný a dúfam, že niekde v kolóne nezostaneme visieť tesne za Ronom. Ten sa totiž hrozne vlečie,“ poznamenala dosť nahlas, aby ju brat stojaci tesne vedľa mohol počuť. Ginnyine slová ho pohoršili a on nasadil jeden zo svojich nahnevaných výrazov, čím však vyvolal len novú vlnu pobavenia, tentoraz u všetkých príbuzných, vrátane vlastných detí.

„Tak už pod' me,“ súhlasila Hermiona a vzala Rose a Huga za ruku, zatiaľ čo Ron tlačil vozík. Albusov vozík si vzala na starosti Ginny a George vliekol Jamesov.

Deti prešli prechodom na nástupišti v spoločnosti svojej novej babičky a zahŕňali ju množstvom otázok ohľadom plánov na prázdniny.

Dom Potterovcov v Godrikovom dole ich príchodom náhle ožil, akoby sa práve prebudil po niekoľkých mesiacoch hlbokého spánku. Chlapci na seba kričali z izby do izby a Lily striedavo behala od jedného k druhému. Keď ich George vzal von, aby si trochu zalietali, Ginny s Minervou mali konečne chvíľku na rozhovor.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa Minerva starostlivo. Ginny jej venovala smutný úsmev predtým, než odpovedala.

„Snažím sa. Mama mi veľmi pomáhala. Bola som s Lily v Brlohu celý ten čas a vrátili sme sa pred dvoma dňami, aby sme to tu pripravili, než prídete,“ odmlčala sa a rozhliadla sa dookola.

„Nevydržala by som tu sama. Je to tu bez neho také prázdne, chýba mi,“ zašepkala pri pomyslení na Harryho, o ktorom nemali žiadne správy už skoro mesiac.

„To nám všetkým,“ súhlasila Minerva. „A čo bábätko?“ snažila sa nadhodiť inú tému.

„Bola som u svätého Munga a podrž sa, ale vraj to budú dvojčiky,“ odpovedala s úsmevom.

„Pri Merlinovej brade, dúfam, že kým sa dostanú do Bradavíc, bude riaditeľom niekto iný,“ zalomila rukami profesorka a zablahoželala jej.

„A čo chlapci? Ako sa im darilo v škole?“ chcela vedieť Ginny. Než odišli na posledných pár týždňov, povedala im, že Harry zmizol a ona nevie, kedy sa k nim opäť vráti. Boli tou správou samozrejme zaskočení, ale v škole určite prišli na iné myšlienky. Aspoň v to dúfala.

„James bol možno trochu uzavretejší než zvyčajne, ale inak sa mi zdajú obaja v poriadku. Harry im tiež chýba, ale priatelia im nedovolili podľahnúť smútku. Nemaj o nich strach, zvládnu to. Neverila by si však, ako veľmi ma prekvapil Albus,“ zamyslela sa Minerva. „Párkrát prišiel do riaditeľne a pýtal sa, či by mohol hovoriť s profesorom Snapeom. Nechala som ich osamote, ale nedalo mi a nechala som poodchýlené dvere do svojho bytu,“ priznala riaditeľka a trochu sa zapýrila. Ginny sa len usmiala a zvedavo očakávala, čo sa dozvie.

„Nikdy som Severusa nepočula rozprávať sa so študentom tak, ako sa rozprával s Albusom. Dokonca ani s tým najobľúbenejším z jeho vlastnej fakulty si tak nerozumel,“ rozprávala Minerva so zaujatím.

„Harry mi vravel, že si Snape s Albusom dobre rozumeli behom ich spoločných lekcií,“ súhlasila Ginny.

„Povedala by som, že viac než dobre. Druhý večer bol Severus veľmi nervózny a zjavne na niečo čakal. No a hádaj na čo. Keď som Ala uvidela stáť vo dverách, bolo mi všetko jasné, ale mala si vidieť ten výraz v Snapeovej tvári. On z toho mal vážne radosť. Zrejme ťa neprekvapí, keď ti poviem, že tam chodil každý jeden večer,“ pokračovala riaditeľka a neskrývala pritom svoj užasnutý výraz.

„A čo tam celý ten čas robili?“ bola Ginny zvedavá.

„No, to je na tom to najzvláštnejšie. Oni si čítali. Albus mu nahlas čítal nejaké detské príbehy, na ktorých sa mimochodom zabávali všetky portréty v riaditeľni, vrátane Brumbála, inokedy zase Severus priniesol nejaké zbierky básní a recitoval mu. Keby som to nepočula na vlastné uši, asi by som tomu nikdy neuverila,“ pokrútila hlavou riaditeľka a s Ginny sa obe nahlas rozosmiali.

„Takže z nášho obávaného profesora lektvarov sa stal ľudomil?“ spýtala sa Ginny, keď ju prešiel záchvat smiechu. Bolo to prvýkrát, čo sa takto od srdca zasmiala za posledný mesiac.

„Veruže nie. Každý iný, kto sa v riaditeľni objaví, si od neho okrem iného vyslúži nejednu jedovatú poznámku či jeho nenávistný pohľad,“ opravila ju Minerva a snažila sa ho napodobniť, čím u Ginny vyvolala ďalší záchvat smiechu.

„Som rada, že sa smeješ, dieťa,“ skonštatovala napokon.

„Slzy ani smútok mi ho nevrátia,“ povzdychla si, hoci vedela, že keď bude sama, preplače ďalšiu noc a potom ešte niekoľko nasledujúcich. „A hlavne kvôli deťom musím ísť ďalej,“ dodala.

„Keď sme opäť pri deťoch, ešte som ti zabudla povedať jednu vec.

Mala som jeden dlhý rozhovor so Severusom o Albusových schopnostiach a súhlasím s ním, že by potreboval špeciálnu pomoc, aby ich mohol naplno rozvinúť. Mám priateľku v Rakúsku, ktorá sa špecializuje na podobne výnimočné deti ako je Al, a ak by si súhlasila, mohla by som ju poprosiť o pomoc. Mohol by k nej napríklad cez prázdniny na pár týždňov zájsť, čo ty na to?“ navrhla riaditeľka.

„Síce by som mala deti cez prázdniny radšej pri sebe, ale ak bude mať Al záujem, nedbám,“ pokrčila nakoniec ramenami a než stihla čokoľvek dodať, dovnútra sa vohnali deti s Georgom ako tornádo. Vyhľadovaní po náročnej hre sa s chuťou pustili do sendvičov, ktoré im Ginny medzičasom pripravila.

Bolo to tesne pred polnocou. Ginny nemohla spať, a tak potichu prešla každú detskú izbu, aby skontrolovala deti. Lily a Albus spokojne spali, no z Jamesovej izby sa ozývali tlmené vzlyky.

Ginny otvorila dvere a potichu vstúpila dnu. V izbe svietilo slabé svetielko a chlapcova posteľ bola prázdna. Aspoň sa tak na prvý pohľad zdalo. Lenže zvuky prichádzajúce z nej svedčili o opak.

Posadila sa na posteľ a siahla do vzduchu, kde nebolo nič. Lenže ona presne vedela, čo hľadať, a v mieste, kde pred chvíľou nebolo nič, len jej ruka, sa vznášala chlapcova strapatá hlava. Stiahla z neho neviditeľný plášť a odložila ho vedľa.

„Čo sa deje, Jamie?“ spýtala sa ho a pritiahla si ho bližšie. Pozrel na ňu uslzenými očami a rukávom si do pyžama utieral slzy.

„Nič, mami. Len... mal som zlý sen,“ zaklamal a pritúlil sa k nej. Pohladkala ho po vlasoch, ktoré boli rovnako strapaté ako Harryho. Odhalila jeho malú lož.

„To je v poriadku, Jamie. Aj mne chýba,“ tíšila ho mama.

Chvíľu tam len tak sedeli, pokým sa neupokojil a potom mu Ginny navrhla, aby si obul papuče a šiel si ľahnúť k nej. Tomu James neodolal a keď konečne ležal v ockovej posteli, podarilo sa mu zaspáť.

Kapitola č. 3: Pozvanie

Stôl už bol bohato prestretý, keď sa deti nahnuli do kuchyne. Posadali si a pustili sa do jedla, pričom živo diskutovali o tom, čo chcú dnes robiť. Ginny s Minervou ich len s úsmevom pozorovali a žasli nad tým, koľko toho chcú stihnúť za jediný deň. George s nimi nebol, pretože skoro ráno odišiel do obchodu za Ronom pozrieť ho, ako sa mu darí v zabehnutom rodinnom podniku. Jeho návrat očakávali až niekedy večer.

Väčšinu dňa strávili spoločne vonku a Ginny sa nechala nahovoriť na piknik na lúke za domom. Kým pripravovala jedlo do koša, Minerva sa venovala svojim pravnúčatám vonku. Vtom sa ozvalo zaklopanie. Ginny mala všetko potrebné už zbalené, a tak zobrala kôš s jedlom a šla otvoriť.

„Ahoj, Ginny,“ pozdravil veselý ženský hlas.

„Helena, kde sa tu berieš? To je ale prekvapenie,“ žasla Ginny a viedla kamarátku dnu.

„Takže ste sa vrátili?“ spýtala sa keď sa pohodlne usadili do kresiel. „Nie tak celkom. Celý ten čas sme boli u mojich rodičov v Rakúsku a rozhodli sme sa tam stráviť ešte nejaký čas cez prázdniny,“ vysvetlila Helena.

„Takže si prišla len kvôli nejakej neodkladnej záležitosti a ideš späť. Som rada, že si sa zastavila.“

„Aj tak by sa to dalo povedať. U našich je fajn, ale Scorpius sa už trochu nudí. Riaditeľka nám vyhovelá, keď sme žiadali o jeho uvoľnenie zo školy do konca školského roku, ale chýbajú mu priatelia. Tak som tu,“ vysvetľovala ďalej. Ginny však nepochopila úplne.

„Ide o to, že sa mu podarilo mňa a hlavne Draca presvedčiť, a ja mám teraz presvedčiť teba, aby si k nám pustila Albusa. Aspoň na dva týždne, ak nie viac,“ vysvetlila podrobnejšie.

„Takže ešte raz. Mám s tebou poslať Ala na dva týždne k tvojim rodičom do Rakúska,“ opakovala Ginny a Helena s úsmevom prikývla.

„No, ak Scorpius naozaj prehovoril Draca, potom ja nemám proti Albusovi šancu, keď sa o tom dozvie,“ pokrčila ramenami a pozvala priateľku, aby sa k nim pridala na piknik.

„Dobrý deň,“ pozdravila dobrosrdečne riaditeľku.

„Aj vám, pani Malfoyová. Ako sa darí vám a vašej rodine?“

„Veľmi dobre, ďakujem,“ odpovedala milo a posadila sa na deku k ostatným.

„Tak sa zdá, Minerva, že ak Albus bude súhlasiť, pôjde do Rakúska tak či tak,“ ozrejmila Ginny dôvod Heleninej návštevy.

„Skutočne?“ vzhliadla prekvapene.

„Čože?“ zareagoval takmer okamžite Al, keď začul svoje meno.

„Scorpius by bol veľmi rád, keby si s ním strávil nejaký čas v Rakúsku u jeho starých rodičov,“ zopakovala Helena už druhý raz v ten deň. Albusove oči zažiarili a hneď začal naliehať na mamu.

„Môžem, mami? Povedz, že áno, prosím, prosím! To bude úžasné. Tak dlho som Scorpiusa nevidel,“ žobronil.

„Nevravela som, že nemám šancu?“ poznamenala Ginny smerom k Helene a kývla synovi na súhlas.

„Kde v Rakúsku bývajú vaši rodičia?“ zaujímala sa Minerva.

„Asi dve míle severne od Strassburgu,“ odvetila mladá žena.

„To je náhoda. Ginny, tá moja známa býva priamo v Strassburgu. Možno by sme to mohli využiť,“ navrhla a Ginny odrazu pochopila.

„To by možno šlo. Mohli by sme si urobiť jednodenný výlet. Najprv navštívime tvoju známu a potom odvedieme Ala na prázdniny. Čo povieť?“ adresovala svoju poslednú otázku ostatným deťom a James i Lilly nadšene prikyvovali.

„A je rozhodnuté. Tak kto z vás dvoch mi požičia svoju sovu, aby som našu návštevu mohla ohlásiť?“ spýtala sa Minerva a James s Alom sa začali dohadovať.

„Zostaneš tu teda na pár dní, než to celé spáchame?“ navrhla Ginny Helene, ale tá sa ospravedlnila, že ju Draco čaká na ich panstve a musí sa vrátiť.

„Nesieš to naozaj statočne,“ pochválila ju Helena, keď sa neskôr lúčili. „Keby som ti mohla nejako pomôcť, daj vedieť a Albus u nás pokojne môže zostať aj dlhšie.“

„Ďakujem, ale než skončia prázdniny, ešte by som aj ja rada strávila nejaký čas s deťmi, než mi zase odídu,“ konštatovala s úsmevom.

„To ti úplne rozumiem. Tých niekoľko mesiacov bez Scorpiusa bolo dosť otupných. Ešteže máš doma Lilly, aj keď o rok ide do školy aj ona, nie?“

„To áno, ale v tom čase už budem mať doma ďalšiu náhradu,“ žartovala Ginny a povedala kamarátke o dvojčatách.

„Tak to je úžasné. Veľmi ti gratulujem,“ objala ju Helena. Potom už si skutočne povedali posledné ahoj a Ginny sa vrátila do domu.

Keď sa večer vrátil George, všetci okrem nej už spali. Sedela na gauči a snažila sa čítať, ale jej myšlienky boli

úplne inde. Preto keď si k nej jej brat sadol a dal jej ruku okolo ramien, strhla sa.

„George. Nepočula som ťa,“ vydýchla s úľavou a uvoľnene sa o neho oprela.

„Prepáč, nechcel som ťa vystrašiť. Ako sa darí mojej malej sestričke?“ spýtal sa temer otcovsky.

„Už dávno nie je malá,“ opravila ho s úsmevom. „Je mi celkom fajn, teraz, keď si tu so mnou,“ odpovedala na otázku.

„Čo Ron a obchod?“ zmenila tému.

„Zdá sa, že braček nám má obchodného ducha. Obchod mu naozaj vynáša. Dúfam len, že ho Hermione presvedčí, aby ho nezatváral.“

„Čože? On ho chce zavrieť?“ čudovala sa.

„Len na nejaký čas, tvrdil mi. Chce sa pridať k Teddymu a osobne pátrať po Zmijozelovi. Dúfa, že ho to dovedie k Harrymu a ak nie, tak že ho aspoň pomstí,“ informoval ju.

„Ale to je šialenstvo. Nemôže opustiť rodinu. Zmijozel je najhl'adanejšou osobou a ide po ňom každý bystrozor. To si Ron naozaj myslí, že ho nájde práve on?“ rozčulovala sa.

„Len sa upokoj. Vravil som mu to isté, ale vieš, aký vie byť Ron... povedzme trochu zamednený. Verím, že Hermione si s ním poradí,“

„Dúfam, že hej. Myslím, že Harryho záchrannársky komplex nám bohato stačil. Nemusí to po ňom preberať už aj Ron,“ povzdychla si. Chvíľu bolo ticho.

„A čo môj budúci synovec?“ spýtal sa so záujmom a bol rád, že našiel inú tému.

„Si si až príliš istý, že to bude chlapec,“ podpichovala ho sestra.

„Hm, žeby preto, že v našej rodine bolo len jedno dievča, a to už máš? Tým počtom síce ešte trochu zaostávaš, ale no... dajme tomu,“ žartoval George.

„To vraví ten pravý, ktorý sa ešte ani neoženil. A s tým počtom, ak už to musíš vedieť, to slušne doháňam. Chceš ísť dvojčatám za krstného?“ pokračovala v podpichovaní brata a čakala ako zareaguje.

„Dvojčatá? Chceš povedať... Ginny, to myslíš vážne?“ bol ochromený.

„Úplne vážne,“ prikývla.

„Teda, takýchto šokov ma v budúcnosti ušetri. To vieš, nie som už najmladší, ešte dostanem infarkt a kde by si tým lapajom našla lepšieho krstného?“ smial sa objímajúc sestru od radosti.

„Ale teraz by si už mala ísť spať. Je veľmi neskoro,“ zvažnel odrazu.

„Ešte skontrolujem deti a pôjdem. Ty tiež veľmi neponocuj,“ pohrozila mu prstom.

„Niekedý si vážne začínam myslieť, že si horšia než mama,“ uškrnul sa a zaželel jej dobrú noc.

„Dobrá noc,“ zamávala mu zo schodov.

Kapitola č. 4: Kto som?

Svitlo d'alšie nové ráno a muž, zotavujúci sa zo svojich zranení v drevenom domčeku uprostred lesa, sa cítil podstatne lepšie. Už sa mohol aj opatrne posadiť, hoci rebrá ho ešte trochu boleli. Jeho zrak sa zdal byť už v poriadku a on si uvedomil, že je to vďaka okuliarom, ktoré mu ktosi nasadil.

Rozhliadol sa okolo seba a rozoznával jednotlivé obrysy jednoduchého dreveného nábytku. Nebolo ho veľa ani nevyzeral obzvlášť pohodlne, ale hodil sa k celkovému dojmu.

Dom bol malý a skromne zariadený, ale čistý a udržiavaný, takže poskytoval to, čo bolo najdôležitejšie, a to strechu nad hlavou.

Oknami dnu presvitlo slabé denné svetlo a d'alšie zalialo izbu, keď sa otvorili dvere. Dnu vkročila dievčina s vlasmi zviazanými do copu a niesla košík s drevom. Keď zbadala, že ju pozoruje, trochu sa začervenala a nasmiala sa usmiala.

„Ahoj,“ pozdravil ju a ona len kývla.

„Kto si? A kde to vlastne som?“ spýtal sa. Neznáma najprv odložila košík s drevom na miesto a potom si k nemu prisadla. Skontrolovala najskôr obväzy, ktoré mal na tele a potom mu pozrela do očí. Jej hnedé oči boli ako dve hlboké, avšak jasné a čisté studne, toľko úprimnosti z nich vyžarovalo a naplnené boli niečím, čo by sa dalo opísať ako radosť.

Ukázala rukou na seba a potom vzala jeho dlaň do svojich rúk. Prstom sa jej zľahka dotýkala, akoby niečo písala.

Pozorne ju sledoval a nahlas čítal jednotlivé písmená:

„L, E, A. Takže ty si Lea?“ spýtal sa a ona s úsmevom prikývla.

„Prečo so mnou nehovíš? Bojíš sa ma?“ Pokrútila hlavou a ukázala si na hrdlo a naprázdno otvárala ústa.

„Aha, ty si nemá. Prepáč,“ zahanbil sa, že mu to hneď nedošlo.

„Ja som...“ chcel sa tiež predstaviť, ale zarazil sa. Až doteraz vyzeralo byť všetko v poriadku. Lenže odrazu nevedel, ako dopovedať tú vetu, čo začal. Lea naňho prekvapene hľadela a čakala, čo povie d'alej. No nech sa snažil ako chcel, nemohol. Mal to na jazyku, avšak nespomenul si na vlastné meno. Vystrašene na ňu pozrel.

„Čo sa to stalo? Nepamätám si, ako sa volám. Viem, že...“ ale zase sa zarazil, lebo mu došlo, že nevie vôbec nič.

„Nepamätám si vôbec nič,“ zdesil sa. „Ako je to možné? Povedz mi, kto som a čo sa stalo?“ naliehal prosebne, no ona len pokrútila hlavou a pokrčila ramenami, že mu nemôže pomôcť. Rôznymi posunkami čosi naznačovala a ukazovala.

Ak to správne pochopil, našla ho v lese a starala sa oňho.

„Ako dlho?“ chcel vedieť. Ukázala štyri prsty.

„Štyri dni?“ vyhrkol, no ona zamietavo krútila hlavou.

„Štyri týždne?“ zdesil sa opäť. „To som bol tak dlho v bezvedomí?“ Lea prikývla. Spod postele vytiahla biely batôžtek a podala mu ho. Stále ešte nervózny z toho, že si nič nepamätá, ho pomaly rozbalil a našiel v ňom dve veci.

„To je moje?“ pýtal sa a nečakajúc na odpoveď zobral do ruky akýsi drevený prútik. Bol veľmi starý, ale zrejme bol preňho dôležitý, ak to bola jedna len z dvoch vecí, čo mal. Odložil ho trochu nabok a v prstoch zovrel chladný kov. Zlatý medailón na retiazke. Chvíľu si ho prezeral a prišiel na spôsob, akým sa dal otvoriť. Vo vnútri bola vložená maličká fotka a čo bolo veľmi zvláštne, ľudia na obrázku sa hýbali.

Lea mu nazrela cez rameno a ukazovala striedavo naňho a na najstaršieho muža na fotke.

„Myslíš, že to som ja?“ začudoval sa. Vlastne sa nepozeral do zrkadla a ani nevedel, ako vyzerá.

„Ale kto sú potom tí ostatní?“ rozmýšľal a sledoval ženu a tri deti. Boli mu podobné; žeby jeho rodina? Ale to nie je možné, predsa by na nich nemohol len tak z čista-jasna zabudnúť. A prečo vlastne nie je s nimi? Jedine že by už nežili, pomyslel si.

Bol z toho všetkého veľmi zmätený a to, že si nič nepamätal, ho frustrovalo. Lea mu položila ruku na rameno a mierne stisla, aby mu dodala trochu povzbudenia.

Zovrel medailón v ruke a snažil sa rozpomenúť na čokoľvek, ale jeho spomienky naďalej zostávali ukryté za nepreniknuteľným závojom hmly.

Lea mu podala vodu a naznačila, že by mal oddychovať. Poslúchol a znovu si ľahol, ale nespál. Nemohol. Hlavou sa mu prehánalo množstvo otázok, na ktoré potreboval dostať odpovede... ale kde ich nájsť?

„Kto som? Kde som teraz? Odkiaľ vlastne pochádzam? Mám rodinu a ak áno, kde je teraz? Prečo nie som s nimi? Čo sa to vlastne stalo?“ pýtal sa v duchu dookola sám seba.

Veľmi ho to vyčerpávalo a stále viac deptalo. Napokon s jedinou myšlienkou na to, že musí zistiť pravdu za každú cenu, zaspal a mal veľmi zvláštne, znepokojujúce sny.

Kdesi v diaľke počul kričať ženu, ale nerozumel jej. Odrazu uvidel zelený záblesk a krik ustal. Nikde naokolo nebol nik ani nič, okrem dieťaťa plačúceho na zemi.

Než sa zobudil zaliaty studeným potom, stihol si všimnúť zvláštne znamenie na čele toho chlapca v sne. Inštinktívne si siahol rukou na čelo a nahmatol ju. Jazva v tvare blesku. V tom sne bol teda on ako dieťa, ale čo to znamená, nevedel.

Kapitola č. 5: Rodinný výlet

„Máš všetko, Albus?“ uistovala sa Ginny a znovu skontrolovala chlapcove veci.

„Kontrolovala si to už trikrát, Ginny. Má všetko,“ smial sa George a vzal jej veci z ruky.

„No dobre. Tak ste všetci pripravení?“

„Áno, mami,“ odpovedali deti zborovo a už sa nemohli dočkať, kedy konečne pôjdu.

„Paula nás už bude určite čakať,“ pripomenula Minerva a ako prvá si nabrala do ruky Letax. „Nezabudnite, je to Markstrasse,“ zopakovala názov miesta a sama zmizla v žiarivých zelených plameňoch.

„Tak poďme,“ rozhodla Ginny. „James, ty prvý,“ James vzal do ruky letaxový prášok a nahlas vyslovil:

„Markstrassel!“ a zmizol.

„Albus, teraz ty,“ postrčila ho matka do krbu. Keď zmizol aj Albus a George, vstúpila do krbu Ginny spolu s Lilly, ktorú sa zatiaľ bála pustiť samotnú.

Markstrasse bola ulica veľmi podobná Priečnej uličke v Londýne. Bola plná obchodov s čarodejníckymi potrebami, knihami a množstvom zaujímavých kúzelných predmetov. Hemžilo sa to tu čarodejníkmi v rôznofarebných habitoch a hovorili medzi sebou po nemecky.

„Výborne. Tak sme tu všetci,“ skonštatovala Minerva a začala s predstavovaním.

„Toto je moja bývalá spolužiačka z Bradavic, Paula Bauerova. Krátko po skončení školy sa vydala a presťahovala sem do Rakúska,“ rozprávala predstavujúc čarodejnicu v rovnakom veku, ako bola ona sama. Na rozdiel od Minervy mala vlasy úplne čierne, napriek veku len kde-tu popretkávané striebornými nitkami a zviazané ich mala vo voľnom uzle, z ktorého sa uvoľnilo pár kučier a tie jej teraz voľne padali do tváre. Jej hnedé oči s úprimným záujmom prechádzali z jedného návštevníka na druhého.

„O Harryho rodine som ti už iste rozprávala, Paula. Toto je jeho žena, Ginny,“ pokračovala a Ginny podala Paule ruku.

„Veľmi ma teší, že vás poznávam,“ usmiala sa na ňu.

„Mňa tiež, Ginny,“ usmiala sa staršia žena.

„George Weasley je Ginnyin brat a okrem toho je učiteľ obrany proti čiernej mágii v Bradaviciach,“ ukázala na vysokého ryšavého muža stojaceho trošku vzadu.

„Tak to ste vy, kto konečne prelomil prekliatie toho miesta učiteľa?“ žartovala Paula a Georgovi jej zmysel pre humor imponoval. Oplatil jej to niekoľkými lichôtkami a potom už Minerva ukázala na deti. Tie si až doteraz nevšimli nikoho z dospelých. Očarení novým miestom sledovali okoloidúcich a snažili sa porozumieť tomu, čo hovoria. Taktiež ich uchvátili farebné výklady obchodov a najmä cukrární.

„Najstarší je James, potom Albus a malá Lilly,“ ukazovala na deti. Paula k nim podišla a povedala im tak, aby to počuli len oni: „Čo takto zájsť ku mne? Čaká tam na vás výborná čokoládová torta a chladený džús,“ navrhla a deťom sa rozžiarili oči. Nik neprotestoval, a tak ich Paula viedla ďalšími preplnenými ulicami, až napokon zašla za roh a pred nimi sa rozprestieral široký rad rodinných domov s veľkými záhradami.

Zastali pred jedným z nich a Paula už ich viedla dnu. Rozľahlou halou dláždenou bielym mramorom a so širokým točitým schodiskom ich sprevádzala do vkusne a účelne zariadenej kuchyne, ktorá žiarila čistotou. Otvorila veľké dvojkrídlové balkónové dvere a pokynula im, aby sa usadili na terase.

Stál tam okrúhly stolík a okolo neho šesť ratanových kresiel. Stačilo jedno mávnutie prúťkom a hneď sa objavilo ešte jedno. Pokým sa hostia usadili a kochali sa výhľadom na krásne rozkvitnutú záhradu, ona zmizla v kuchyni, a potom sa znovu zjavila s podnosom naloženým vychladeným nápojom a veľkým kusom Sacherovej torty.

Zatiaľ čo si pochutnávali na lahodnom zákusku, Minerva s Paulou spomínali na staré časy v Bradaviciach, a najmä George bol prekvapený niektorými zážitkami súčasnej riaditeľky.

Keď deti omrzelo počúvať, odbehli do záhrady a hoci by sa George rád dozvedel ďalšie veselé historky, pridal sa k nim. Žiadne z detí si ani nevšimlo, že boli pod neustálym drobnohľadom skúsenej pozorovateľky.

„Vskutku zaujímavé deti. Ale spojením tak neobyčajných kúzelníkov ako ste vy a váš manžel, Ginny, by som ani nič iné neočakávala,“ usmiala sa Paula.

„Ako to myslíte?“ pýtala sa prekvapene Ginny.

„Mala si pravdu, Minerva,“ otočila svoju pozornosť k priateľke. „Albus je naozaj neobyčajný chlapec, ale ani James a Lily nie sú len deti s priemernými schopnosťami.“ Teraz už Ginny naozaj neskrývala úžas.

„Hneď vám to vysvetlím.“

Možno vám to Minerva vravela, možno nie, no dokážem vycítiť zvláštne schopnosti, ktorými je ten či onen kúzelník obdarovaný, a svoj život som zasvätila tomu, že som sa učila, ako tie ich schopnosti sprístupňovať.

Takže som mala asi dvoch žiakov so schopnosťou liečiť, ktorú má aj Albus. Okrem toho pár veľmi nadaných

študentov, ktorí dokázali ovládať prírodné živly, aj keď všetky podobné schopnosti sú veľmi vzácne. Niekedy sa stane, že vymiznú v pokolení a objavajú sa až po mnohých a mnohých generáciách. Určite ste počuli aj o tom, že niektoré kúzelnícke rodiny potlačili svoje schopnosti a žili medzi mudlami a po celé generácie ich tajili, kým sa niektorý ich potomok nedozvedel pravdu a neodhalil svoju skutočnú totožnosť," chvíľu nechala svoje slová doznieť a keď Ginny i Minerva prikývli, že chápu, pokračovala: „Rovnako je to s Alovými schopnosťami. Ak sa nemýlim, pochádzajú z vašej rodiny, Ginny. Možno niektorý váš vzdialený príbuzný mal podobný dar, ale je dosť pravdepodobné, že o ňom ani nevedel. Skúste zapátrať v minulosti," navrhla jej.

„James naopak má jednu výnimočnú vlastnosť po otcovi. Rovnako ako on ovláda hadí jazyk," prezradila. Ginny zalapala po dychu.

„Ale Harry predsa ovládal ten jazyk len preto, že doňho Voldemort vložil časť svojej duše," protestovala.

„To možno áno, ale Harryho magické jadro túto schopnosť prijalo za vlastnú a pridalo ju k ďalším silným vlastnostiam, ktoré preniesol na svojho syna.

Alebo ste mysleli, že Harry už túto schopnosť nemá?" vysvetľovala.

„Vlastne neviem. Harry odvtedy nikdy parselštinou nehovoril. Netušili sme, že by ju mohol preniesť na deti," pripustila Ginny.

„Parselština je tiež veľmi zaujímavá schopnosť, a má jednu výhodu, že sa ju už nemusí učiť," skonštatovala Paula.

„A Lily?" spýtala sa teraz už zvedavo Minerva.

„To dievčatko nemá žiadnu špeciálnu vlastnosť, ktorá by prevažovala. Ale spojením dvoch už tak veľmi silných magických jadier, aké majú Ginny a Harry, vzniklo to jej, silnejšie a komplexnejšie. Jej schopnosti a vlastnosti sú v dokonalom súlade a pri správnom využití svojho potenciálu dosiahne veľké úspechy," usmievala sa Paula. „Môžete byť na svoje deti naozaj hrdá, Ginny," dodala.

„To som ja bez toho, aby museli byť nejaké výnimočné," odvetila Ginny s úsmevom a sledovala svoje ratolesti, ktoré sa práve pokúšali chytiť Georga.

„Vraveli ste, že už máte skúsenosti s niekým ako Albus. Môžete mu teda pomôcť rozvinúť jeho schopnosti?" chcela vedieť Ginny.

„Myslím, že áno. Počula som, že už nejaké pokroky urobil, mohli by ste mi povedať, čo konkrétne zvládol?" spýtala sa a pozorne ju vypočula.

„Takže sa dostal k svojmu jadru približne za mesiac? Veľmi zaujímavé. Musel sa naozaj snažiť. Jeden môj žiak to zvládol asi po dvoch mesiacoch a považovala som to za veľký úspech. Vidím, že Albus bude naozaj veľmi dobrý žiak a na takého sa každý učiteľ veľmi teší," konštatovala.

„Ako vlastne budete postupovať?" požadovala Ginny vysvetlenie.

„Najťažšiu časť má už za sebou. Nájsť správnu cestu k jadru je veľmi zdĺhavé a náročné. Teraz už len treba vytrénovať, aby sa k svojim schopnostiam dostal čo najrýchlejšie, čo už by nemal byť problém a potom je mojou úlohou ukázať mu rôzne aspekty toho, ako ich môže využívať. Potom moja práca končí a je len na vašom synovi, či sa tomu bude venovať ďalej, alebo nie. Možno by mohol pokračovať v štúdiu liečiteľstva, čo žiaľ moji predošlí žiaci neurobili a myslím, že je to večná škoda. Ved' kto iný, ak nie práve takto nadaní kúzelníci, by to mali študovať?"

„Súhlasím. Ale myslím, že Albus má ešte dosť času na rozhodnutie, čo bude ďalej. V septembri nastúpi len do druhého ročníku v Bradaviciach," vmiesila sa do rozhovoru opäť Minerva.

„Samozrejme. Ako sa teda dohodneme na tých hodinách? Necháte Albusa u mňa? Sľubujem, že sa oňho postarám," navrhla Paula.

„Veľmi pekne ďakujeme za ponuku. Albus strávi časť prázdnin u priateľa neďaleko odtiaľto. Verím, že moja priateľka ho k vám bude môcť sprevádzať na hodiny. Albus s tým samozrejme súhlasil a veľmi sa teší," ozrejmila ich plány Ginny, a tak sa dohodli na presnom čase začiatku lekcií.

Bol najvyšší čas rozlúčiť sa s Paulou, pretože ich už zrejme čakala Helena. Zaželali si krásny zvyšok prázdnin a najmä Minerva trvala na tom, že ju Paula musí navštíviť v škole.

Ako Ginny predpokladala, Helena ich už netrpezlivo očakávala so Scorpiusom aj so svojou matkou. V krátkosti ich všetkých navzájom zoznámila a navrhla, že ich prevedie po meste a ukáže im najzaujímavejšie miesta.

Táto prechádzka bola zaujímavá nanajvýš pre Ginny a Minervu, ale deti aj George boli unudené špacírovaním po historických častiach Strassburgu a dávali to najavo najmä rôznymi grimasami, v čom ich samozrejme George podporoval a pridával sa k nim. Jedine Albus so Scorpiusom si nevšimli nikoho, ale nadšene si rozprávali zážitky od tej doby, čo sa nevideli.

„Myslím, že na dnes sme toho videli až dosť," poznamenala Ginny, keď zbadala jednu z veľavravných Georgových grimás. „Chcete už ísť domov?" spýtala sa a čakala na reakciu detí.

James s Lilly sa zhodli, že sa domov už naozaj tešia, a tak sa rozlúčili. Helena s matkou, Scorpiusom a Albusom sa premiestnili do svojho panstva neďaleko a ostatní sa vrátili do Godrickovho dolu, kde pri západe slnka večerali na

terase. Napokon už deťom únavou otiaželi viečka, a tak keď ich mama zahňala do postelí, neprotestovali.

„Čo si myslíš o tom, čo vravela Paula?“ spýtala sa so záujmom Minerva, keď sedeli s Ginny a Georgom večer v obývačke.

„Bolo to veľmi zaujímavé a prekvapilo ma to, to nepopieram,“ odpovedala Ginny zamyslene. „Ale nespomínam si, že by u nás v rodine niekto mal podobné schopnosti ako Albus. O tom by som vedela,“ pokrútila hlavou a myslela pritom na denník, ktorý venovala nedávno Lilly.

„Mama ani otec o ničom takom nerozprávali. Ale možno to bol niekto veľmi vzdialený a ani oni o tom nevedia,“ skúšal George.

„To je jedno, nech bolo ako bolo, jedno je isté. Tie schopnosti má Al a Paula mu s nimi zrejme dokáže pomôcť, a to je hlavné,“ usmiala sa Ginny a vdáčne pozrela na Minervu. Nebolo potreba viac slov a ženy si porozumeli.

Napokon aj oni vyčerpaní sa rozišli do svojich izieb. Keď Ginny kontrolovala deti, James spal veľmi nepokojne.

Zrejme ho trápil zlý sen. Opatrne ho zobudila a chcela vedieť, čo sa deje, ale chlapec odmietal čokoľvek prezradiť. Tak sedela pri ňom a držala ho za ruku, zakiaľ opäť nezaspal, tentoraz už snád' bez nejakej nočnej mory, dúfala v to.

Predtým však premýšľala, čo sa s jej synom deje. Odkedy zmizol Harry, akoby sa James utiahol do seba a ona nepochybovala, že je to kvôli otcovi. Ona sama mala veľké problémy udržať svoje skutočné pocity a trápenia ukryté pred ostatnými. Až keď bola sama v bezpečí svojej izby, kde ju nik nemohol vidieť, odložila svoju masku a dala voľný prechod svojej bolesti. Každé ráno si musela opakovať, že ju deti potrebujú a kvôli nim sa vždy tvári pokojne a vyrovnane.

Kapitola č. 6: Bystrozorská prísaha

Prešiel asi týždeň, odkedy bola rodina na výlete v Rakúsku. Raz ráno priletela k Ginny hnedá sova pálená a niesla jej správu. Prekvapene vzhliadla od Denného veštca, ktorého pravidelne čítala, aby jej neuniklo niečo, čo by pomohlo nájsť Harryho.

List bol od Teddyho, ktorý ju pozýval na slávnostné prijatie do Bystrozorského oddelenia a zloženie prísahy. Harry sa na ten deň tak tešil. Spomenula si, s akým nadšením o tom rozprával, a ako chválil Teddyho výkony. Pôvodne mal byť Teddy prijatý už minulý október, ale kvôli následným udalostiam sa celý ten obrad odložil na neurčito a Teddy bol rovno nasadený do akcie. Teraz však nič nebránilo slávnosti a Teddy si želal, aby sa jej zúčastnila. Kiežby mohla ísť s Harrym, pomyslela si, ale keď do kuchyne vošla Minerva a deti, rýchlo tie myšlienky zavrhla.

V ten deň zostala doma sama. George bol niekde s priateľmi a Minerva potrebovala niečo zariadiť v Bradaviciach a rozhodla sa zobrať deti so sebou. Ginny odpočívala a snažila sa čítať, kým niekto naliehavo nezaklopal na dvere.

Prekvapene pozerala na Hermionu, ktorá sa vrátila dnu a zatínala pästi od zlosti.

„Ja toho Rona raz asi uškrtím. Čo si vôbec myslíš, že robíš? Rozhodne sa a postaví ma pred hotovú vec,“ rozhorčovala sa a prechádzala izbou sem a tam.

„Hermiona, sadni si a povedz mi, čo sa deje,“ snažila sa ju upokojiť Ginny. Pripravila im dve šálky čaju. Jeden podala priateľke a s druhým sa posadila oproti nej.

„Takže? Čo zase môj bystrý braček urobil?“ spýtala sa. Hermiona sa zhlboka nadýchla, predtým než začala hovoriť.

„Teddy má za tri dni tú slávnostnú prísahu, to určite vieš. No a Ron si zmyslel, že s ním odíde pátrať po Zmijozelovi a Harrym. No povedz, nie je to absurdné?“ rozhorčovala sa znovu.

„Isteže je. George mi o tom už vravel, a ver mi, že on na to Ronovi svoj názor povedal. Obaja sme dúfali, že ho dokážeš presvedčiť. S Teddym sa ešte pohovárať, ale ak to dostane nariadením, nič s tým neurobíme,“ odpovedala jej Ginny, keď pochopila, o čo ide.

„Takže si to vedela? Vedela si, že Ron chce odísť a nepovedala si mi to?“ zarazila sa Hermiona.

„Ale prosím ťa, Hermy, predsa poznáš Rona a jeho reči. Nechcela som ťa zbytočne nahnevať a čakala som, či si to nerozmyslí. Ako vidím, tak nie,“ zamračila sa Ginny.

„Ja viem. Najhoršie na tom je, že mu rozumiem. Keby to šlo, sama sa vydám Harryho hľadať,“ zašepkala Hermiona.

„No tak, Hermy, prestaň aj ty. Nevidíš, že to všetko je zbytočné? Harry môže byť kdekoli a vzhľadom k tomu, že je to už viac ako dva mesiace, tak šanca, že sa tu odrazu zjaví, je minimálna. Viem, že keby Harry žil, bol by už späť. Takže prestaňte okolo mňa chodiť po špičkách a konečne aj vy prijmite fakt, že sa už zrejme nikdy nevráti,“ vravela Ginny zúfalo a hlas sa jej lámal. Odrazu v sebe nedokázala potlačiť skutočné emócie. Vedela, že pred Hermionou sa nemusí hrať na silnú a dať priestor svojej slabosti.

„Prosím, nedovoľ Ronovi odísť. Po Zmijozelovi pátrajú bystrozori, a ja nechcem, aby sa Ron alebo ktokoľvek iný hral na hrdinu. Už nechcem žiť v neustálom strachu, že niekoho z vás stratím,“ plakala.

„Ginny, ty nechceš, aby ho šiel niekto hľadať?“ spýtala sa potichu Hermiona.

„Ach bože, keby to šlo, bola by som prvá. Prešla by som kvôli nemu hoc aj celý svet, ak by bola nádej, že ho nájdem. Lenže tá šanca je takmer nulová. Deti ma potrebujú a viem, že ani Harry by si neželal, aby pre neho ktokoľvek riskoval. Rozumieš, Hermy? Harry by to nechcel a ja tiež nie,“ trvala na svojom Ginny.

„Neviem, či Rona prehovorím. Vieš, že pokiaľ šlo o Harryho, vždy sme si dokázali presadiť svoje ja aj on. Dokonca aj keď bol Harry úplne proti,“ smutne dodala Hermiona.

„Viem. Sľúb mi prosím, že urobíš, čo môžeš, aby si to Ronovi zatrhl a ty sama zabudneš na možnosť, že sa k nemu pridáš,“ žiadala Ginny a pozrela Hermione do očí. Tá odvrátila zrak a dlho premýšľala. Vždy boli s Harrym, stáli pri ňom v takmer každom nebezpečenstve, a teraz ho majú nechať bez pomoci? Nechcela to sľúbiť, ale vedela, že musí. Je to tak správne.

„Urobím, čo budem môcť,“ zamumlala. „Mala by som ísť domov, hrozne sme sa s Ronom kvôli tomu pohádali,“

„Nechaj ho chvíľu vychladnúť,“ poradila jej Ginny, a tak Hermiona zostala a robila jej spoločnosť, kým sa nevrátila Minerva a deti. Lilly bola školou samozrejme uchvátená a prezradila mame, že zatiaľ čo riaditeľka zariadila čo potrebovala, James jej ukázal niektoré užitočné skratky v hrade.

James však hneď po návrate domov zmizol vo svojej izbe a až do večere z nej nevyliezol. Ginny premýšľala nad tým, ako ho trochu potešiť či mu zlepšiť náladu. Pri večeri mu navrhol:

„James, napadlo ma, že by si sa mohol nudiť, teraz keď tu nie je Albus, a tak som myslela, že by si si k nám mohol pozvať nejakého kamaráta. Čo ty na to?“ vravela s úsmevom a čakala na chlapcovu reakciu. Ten však zamietavo pokrútil hlavou a len sa prehraboval vidličkou v jedle.

„Nie som hladný. Pôjdem si už ľahnúť. Dobrú noc,“ zamrmal a vstal od stola. Ginny si povzdychla a sledovala chlapca

stúpajúceho hore schodmi.

„Čo je s Jamesom? Nechce sa hrať ani so mnou,“ sťažovala si Lilly.

„Myslím, že je mu smutno za ockom a možno trochu za Albusom,“ vysvetlila jej mama.

„Aj mne je za nimi smutno. Vrátiť sa skoro?“ spýtalo sa dievčatko a Ginny nevedela, čo odpovedať. Samozrejme, Al sa vráti už za pár dní, ale Harry... Miesto nej odpovedala Minerva.

„Určite sa vrátia skoro. Ale teraz je už myslím čas ísť do postele. Chceš prečítať rozprávku?“ zmenila tému riaditeľka a podarilo sa jej odpútať myseľ dievčatka od smutných myšlienok. Odviedla ju do izby a Ginny zhora počula tlmené hlasy a smiech. George ju pohladil po ruke.

„Porozprávam sa s Jamesom, ak chceš,“ navrhol. Ginny mu za to bola vďačná.

„James to znáša rozhodne najhoršie z detí,“ povzdychla si.

„Niet divu. On vždy potreboval usmerňovať. Kým Albus je ten pokojný a tichý, James je živý, ktorý potrebuje krotiť. A ten, koho k tomu potrebuje, je Harry. Potrebuje mať nejaký mužský vzor. Neboj sa, prekoná to a bude v poriadku,“ utešoval ju brat a vyšiel po schodoch za svojím synovcom.

„Snád máš pravdu,“ povedala potichu Ginny a pustila sa do upratovania kuchyne, k čomu jej stačili asi tri švihnutia prútičkom.

O dva dni sa hlavná hala ministerstva plnila čarodejníkmi, ktorí prišli podporiť svojich príbuzných skladajúcich bystrozorskú prísahu.

Ginny sa rozhládla okolo seba snažila sa zachytiť nejakú známú tvár. Netrvalo to dlho a objavila v dave Teddyho babičku, pani Tonksovú a o chvíľu sa k nim pridali aj Bill, Fleur a Victoria. Spoločne sa presunuli do najnižšieho poschodia, kde sa malo prijímanie nových členov konať vo veľkej tmavej miestnosti. Vládlo tu šero a jediné svetlo vychádzalo z niekoľkých horiacich pochodní na stenách. Miestnosť bola kruhová a uprostred bolo akési pódium. Diváci zaujali svoje miesta na tribúne a s napätím očakávali, čo sa bude diať. Ginny už na jednom prijímaní bola, vtedy, keď sa bystrozorom stal Harry. Spomínala na ten deň, no jej spomienky boli prerušené začiatkom slávnostného obradu.

Miestnosť sa odrazu ponorila do absolútnej tmy. Všetok šum utíchol. Okolo pódia sa rozsvietili postupne jedna pochoďeň za druhou, kým neosvetľovali celý kruh a akýsi vchod na pódium, po ktorom práve kráčali postavy v tmavých plášťoch, ktoré mali na chrbte striebornou niťou vyšitý znak ministerstva. Postavy vytvorili kruh a zostali nehybne stáť.

Uprostred vytvoreného kruhu sa otvorila akási diera, z ktorej sa dvíhal bielym svetlom ožiarený podstavec a na ňom stál muž oblečený v zvláštnom habite zdobenom množstvom ocenení. Bol to Harryho zástupca, ktorý po jeho zmiznutí prevzal jeho funkciu vedúceho bystrozorského oddelenia.

Tam uprostred mal dnes stáť Harry, pomyslela si v duchu a mierne sa striasla. Bill, ktorý vycítil jej zaváhanie, ju objal a bol jej oporou, ktorú potrebovala.

Podstavec sa zastavil a prítomní diváci mali možnosť vidieť predmet, ktorý vyžaroval to tajomné biele svetlo. Bola to veľmi stará kniha a práve jej stránky žiarili tak zvlášťne podmanivo. Až doteraz sa všetko odohrávalo v najväčšej tichosti, no nadišiel okamih, keď vedúci oddelenia prehovoril k prítomným: „Dnes budeme svedkami prijatia nových členov bystrozorského oddelenia, ktorí sa svojou slávnostnou prísahou zaväzujú k plneniu svojich povinností a k dodržiavaniu svojich právomocí pri ochrane nášho kúzelnického spoločenstva pred tými, čo by nám chceli škodiť,“ začal svoju reč. Potom venoval všetku svoju pozornosť adeptom stojacim v kruhu.

„Absolvovali ste náročný výcvik. Čelili ste mnohým úlohám a prekážkam a prebojovali ste sa až sem. Ak teda chcete vstúpiť do nášho spoločenstva, zložte prísahu. Opakujte po mne,“ vyzval ich a začal latinsky odriekať prísahu.

Dvanásť postáv stojacich v kruhu jednohlasne opakovalo jeho slová, ktoré sa zlatým písmom začali objavovať na stránkach starej knihy.

„Teraz pristúpte jednotlivo a spečat'te svoj sľub,“ vyzval ich a prvý muž stojaci po jeho ľavici podišiel k nemu.

Priložil svoj prútičok k prútičku toho muža a povedal: „Prisahám!“

Z miesta, kde sa prútičky stretli, vyletela zlatá nitka, ktorá zapísala meno prvého prijatého bystrozora pod latinskú prísahu napísanú v knihe. V hale sa ozval potlesk a vedúci oddelenia novému členovi potriasol rukou a zaželel mu veľa šťastia.

Takto to pokračovalo, kým svoje prísahám nepovedalo všetkých dvanásť adeptov, pričom Teddy bol posledný. Ginny s ostatnými mu nadšene tleskali.

Keď opäť všetci stáli na svojich miestach, vedúci sa im naposledy prihovoral.

„Vitajte v našom spoločenstve. Nech vás šťastie neopúšťa a odvaha nech vás sprevádza na každom kroku. Prajem vám všetkým veľa šťastia,“ povedal a podstavec sa opäť spúšťal do tej diery pod pódium.

Keď bolo po všetkom, konala sa slávnostná hostina na bystrozorskom oddelení a noví členovia konečne mohli prijať gratulácie od svojich najbližších.

Teddyho našli stáť pred sklenenou vitrínou, kde sa v duchu prihovárал svojim rodičom a Harrymu, ktorého fotka tam bola pridaná len pred pár dňami.

„Všetci sme na teba veľmi hrdí,“ povedala mu pani Tonksová s očami zaliatymi slzami radosti a hrdosti.

„Presne tak, Teddy. Gratulujeme,“ povedala s úsmevom Ginny a objala ho. Bill ho uznanlivo potľapkal po ramene a Victoria ho ako inak obdarila vášnivým bozkom.

Nechali mladú dvojicu osamote a presunuli sa k iným známym, aby sa podelili o svoje dojmy z obradu. Ginny však nemala náladu zdržiavať sa na ministerstve o nič dlhšie, než je nevyhnutné. Rozlúčila sa, zaželala Teddymu peknú oslavu a požiadala ho, aby sa za ňou zastavil, keď bude mať čas. Potom sa chystala odísť jedným z krbov v hlavnej hale, ale zastavil ju Kingsley a pozval ju na šálku čaju k sebe do pracovne.

Ginny sa nenechala dlho presviedčať a rozhodla sa využiť pozvanie na rozhovor s Kingsleym.

„Ako sa máš ty a deti?“ spýtal sa starostlivo, tak ako sa jej pýtalo už mnoho ľudí pred ním.

„V rámci možností,“ odpovedala unaveným hlasom. „Máš nejaké novinky, keď si so mnou chcel hovoriť?“ spýtala sa priamo.

„O Harrym nič nové, aspoň zatiaľ nie,“ pokrútil hlavou minister. „Chcel som s tebou hovoriť skôr o Teddym. Včera bol u mňa a žiadal o pár týždňov voľna. Vraj chce niekam vyraziť s Victoriou. Nevieš o tom niečo?“ Ginny si povzdychla, pretože vedela, čo má na mysli.

„Máš pravdu. Neviem o žiadnej plánovanej ceste s Vicki, ale zato Ron s Teddym si naplánovali, že nájdu, alebo prinajmenšom pomstia Harryho.“

„Toho som sa obával. Lenže voľno mu odoprieť nemôžem,“ uvažoval Kingsley. „Čo keby si sa s ním skúsila porozprávať?“ navrhol.

„Mám to v úmysle, ale neviem, či to pomôže. Hermiona dokonca nemôže presvedčiť Rona, a to už je čo povedať. Inokedy ho Hermionin pohľad a prísny tón uzemnia, ale teraz...“

„Rozumiem. Netráp sa tým, myslím, že aj tak toho musí byť na teba veľa,“ chápavo povedal Kingsley. Ginny neodpovedala.

„Už by som mala ísť. Deti ma čakajú. Zajtra sa vráti Albus,“ usmiala sa a bola rada, že mohla zmeniť tému. Tešila sa na návrat mladšieho syna a dúfala, že jeho prítomnosť doma pomôže zlepšiť náladu aj Jamesovi. Zdvihla sa na odchod a než sa rozlúčili, pozvala Ginny ministra na návštevu.

„Ak budem mať čas, určite sa rád zastavím. Zatiaľ ahoj a pozdravuj deti a Minervu,“ odpovedal.

„Budem. Dovozenia, Kingsley,“ rozlúčila sa a opustila ministerskú pracovňu.

Keď Ron zbadal sedieť Teddyho v Ginnynej obývačke, pochopil, že sa chytili do pasce. Vymenil si s mladíkom veľavravné pohľady a s odhodlaným výrazom neustúpiť ani o krok sa posadil vedľa neho. Nad nimi stála Hermiona s rukami prekříženými na prsiach a so zlovestným výrazom v očiach. Ginnyina tvár vyzerala ustarane a unavene.

„Kde máš deti?“ spýtal sa Ron, keď si uvedomil to rozpačité ticho v celom dome.

„Albus sa vrátil z Rakúska a chcel vidieť našich, tak ich tam George zobral. A Minerva je v škole,“ odpovedala Ginny akoby nič, ale hneď nato sa pustila do boja.

„Počujte, vy dvaja. To na čo sa chystáte je číre šialenstvo.“

„Ty snád nechceš, aby sa Harry vrátil? Myslím, že je jasné, že keď sa doteraz nevrátil sám, musí ho ísť niekto hľadať,“ obhajoval svoj názor Ron.

„A kde ho chceš hľadať? Ak by ho väznil Zmijozel, myslíš, že by to tajil? Lebo ja o tom pochybujem. Harry môže byť kdekoľvek, to chceš prechádzať celý svet znovu a znovu, keď ho nenájdeš?“ oponovala Ginny.

„Najprv nájdeme Zmijozela a ak nemá Harryho, aspoň sa postaráme oňho,“

„Zmijozel je najhládanejším kúzelníkom v posledných mesiacoch. Všetci bystrozori sú v pohotovosti, máme členov BA vo Francúzsku, aby nás informovali o dianí a keby ho bolo také ľahké nájsť, určite by ho našli. Myslíš, že vy dvaja ste tí vyvolení, ktorí jediní ho môžu nájsť?“ kričala Hermiona a jej hlas bol ostrejší než britva.

„Nie, Hermiona, ale niekto proste niečo robiť musí. Nebudem sedieť na zadku, pokiaľ môžem pre Harryho niečo urobiť,“ vstal Ron a pozeral svojej žene do očí keď to vravel.

„Lenže ty mu nemôžeš nijako pomôcť, Ron. On by nechcel, aby si kvôli nemu riskoval,“ vravela potichu Ginny, ktorá sa v ten deň vôbec necítila dobre. „S najväčšou pravdepodobnosťou uviazol v medzisvete a nikdy sa nevráti,“ šepkala, ale v tom tichu ju počul každý. Vtedy k nej prehovoril Teddy.

„Ginny, mal som toho najlepšieho učiteľa, a bol to práve Harry, ktorý ma naučil všetko, čo viem. A neučil ma to zbytočne, takže teraz je čas urobiť všetko, čo je v mojich silách, aby som mu pomohol. Budem ho hľadať, aj keby to znamenalo prejsť celým svetom znovu a znovu,“ vravel odhodlane.

„Teddy, aspoň ty maj rozum, keď ho nemá Ron,“ prosila, ale vedela, že márne. Teddy aj Ron boli pevne rozhodnutí a nič ich nemohlo presvedčiť o opaku. Hermiona to tiež pochopila. Vrhla na Rona vražedný pohľad a s hlasným buchnutím vchodových dverí odišla domov.

„Tak ja už tiež pôjdem,“ povedal nasmelo Teddy a rozlúčil sa. Ginny ho šla odprevadiť k dverám, aby sa zvonku mohol premiestniť, keďže nechcel použiť krb. Už bola takmer v obývačke, keď sa jej zatočila hlava a omdlela. Keď sa prebrala, niekto ju držal za ruku.

„Harry?“ zašepkala s nádejou v hlase.

„To som ja, Ron,“ odpovedal jej brat.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa a pretrela si oči, aby sa úplne prebrala.

„Omdlela si. Práve v tej chvíli sa vrátila profesorka McGonagalová a keď ťa videla, zalarmovala madam Pomfreyovú,“ vysvetľoval. „Prečo si niekomu nepovedala, že sa necítiš dobre?“ pokarhal ju mierne.

„To nič nebolo, len som bola trochu unavená,“ namietala a posadila sa na posteli. „K tomu tá hádka...“

„Prepáč, nechcem ti pridávať ďalšie starosti, ale pochop, že to musím urobiť,“ vravel previnilo.

„Ja viem, Ron. Harry by urobil to isté. Len mi sľúb, že budete obaja opatrní a budete nám písať, aby sme sa nebáli,“ prosila.

„Neboj, všetko bude v poriadku,“ chlácholil ju a dal jej pusu na čelo. „Teraz by som už mal ísť. Musíš odpočívať a ja sa ešte musím porozprávať s Hermionou. Nemôžem odísť, kým sa na mňa takto hnevá,“ vravel sklúčené.

„Ona to tiež chápe. Keby mohla, šla by s tebou. Ale pochop aj ty ju, že sa o teba bojí,“

„Ja viem. Takže, idem. Opatruj sa, Ginny,“ lúčil sa a ona mu so smutným úsmevom zamávala.

Onedlho do jej izby vošla Minerva a niesla jej čaj a nejaké jedlo.

„Vyzeráš lepšie, ale musíš sa najesť a odpočívať,“ boli jej prvé slová.

„Vďaka. Dúfam, že si to nepovedala mame. Tá by sem nabehla a obskakovala ma ako malú. Nedovolila by mi ani vyliezť z postele,“ žartovala Ginny, ktorá už sa cítila lepšie.

„Nie, ešte som jej to nepovedala, ale Poppy ma ubezpečila, že aspoň týždeň v tej posteli aj tak zostať musíš,“ uprene na ňu pozerala riaditeľka.

„Ale ved' to nič nie je. Som v poriadku,“ protestovala Ginny.

„Únava, nedostatočná strava.... áno moja milá, všimla som si, ako málo v poslednej dobe jedávaš. K tomu všetok ten psychický nápor, to veru tehotnej žene neprospieva. Takže všetky námietky sa zamietajú,“ vravela Minerva vážnym hlasom, až sa Ginny cítila ako kedysi, keď bola ešte jej študentkou. Rezignovane pokrčila ramenami.

„Myslím, že to s tou starostlivosťou všetci preháňate, ale dobre. Kvôli dvojčatám," povedala nakoniec a s chuťou zahryzla do krehkého toastu namazaného domácou marmeládou od jej mamy.

Keď prišiel Ron domov, našiel Hermionu v kuchyni. Pohyby, ktorými krájala mrkvu do polievky svedčili o tom, že je poriadne nahnevaná. Pribehol k nemu Hugo a chcel si zahrať šachy.

„Teraz nie, Hugo. Možno neskôr, bež prosím za svojou sestrou," povedal mu a zavrel za chlapcom dvere. Opatrne pristúpil k Hermione a oslovil ju. Prestala krájať a prudko odložila nôž nabok. Bolo vidieť, ako zhlboka dýcha, aby sa ovládla. Prišiel až k nej a položil jej ruky na ramená.

„Tak už sa na mňa nehnevaj, prosím. Vieš, že to pre mňa nie je ľahké," povedal potichu. Cítil, že sa trochu uvoľnila, a tak si ju otočil tvárou k sebe. Oči mala červené od potláčaných sĺz.

„Ja viem, Ron. Len mám strach, čo s nami bude. Čo bude s tebou, ako to bez teba vydržím. Ale ide o Harryho a ja by som sa rozhodla rovnako," priznala a sklonila zrak k zemi. „Kedy chcete vyraziť?" spýtala sa.

„Zajtra večer. Čo keby sme zobrali deti a niekam si ešte vyrazili?" navrhol.

„Kam by si chcel ísť?" spýtala sa prekvapene.

„Čo povieš na tú Billovu chatu? Mohli by sme odísť ešte dnes a ak by si tam chcela potom zostať s deťmi, nebude to problém."

„To by bolo fajn," prikývla Hermiona a konečne sa trochu usmiala.

„Zdržal si sa u Ginny dost' dlho," konštatovala. „Potreboval si hovoriť s Teddym?" hádala.

„Teddy odišiel hneď po tebe, ale Ginny omdlela," oznámil jej.

„A to mi vravíš až teraz? Čo sa stalo?"

„Upokoj sa, už je v poriadku, bola sa na ňu pozrieť madam Pomfreyová. Je toho na ňu naozaj moc."

„To áno, uzatvára sa do seba a to príliš nepomáha. Dúfam, že sa Harry čoskoro objaví," povzdychla si a pokračovala vo varení. Potom zabalila pár najnutnejších vecí, kým Ron šiel za Billom a západ slnka už pozorovali z chaty.

Kapitola č.8: Záhada medailónu

V lesnej chalúpke sa Harry zotavoval zo svojich zranení a vďaka Leinej starostlivosti už mohol bez problému vstať z postele. Rebrá ho boleli už len pri prudšom pohybe, inak bol v poriadku. Teda, okrem pamäte. Niekoľko týždňov už tápal v neistote a nebyť Ley, ktorá ho rozptyľovala, asi by upadol do ťažkej depresie.

Lea, hoci bola nemá, bola výbornou spoločníčkou a on sa s ňou nenudil. Prechádzali sa spoločne lesom, večery trávili tým, že Harry čítal nahlas nejaké knihy, ktoré v chalupe našiel a Lea ho zasnene počúvala.

Medzičasom ho naučila znakovú reč, ktorou sa kedysi dorozumievala s rodičmi, a tak mu s jej pomocou rozprávala o svojom živote.

Bola jedinou dcérou istých manželov z Walesu. Jej matka bola ľudová liečiteľka, vedela namiešať rôzne masti a sirupy z liečivých rastlín, a to isté naučila svoju dcéru. Lea však okrem toho dokázala niečo zvláštne. Netušila ako, ale stalo sa, že keď sa rukou dotkla nejakej otvorenej rany, zacelila sa. Keď sa na to sústredila, dokázala to. Raz to však urobila v škole a odvtedy sa na ňu ostatné deti pozerali inak. Stránili sa jej a dávali najavo, že je zvláštna.

Matka ju doma často upokojovala, že je ako každé iné dieťa, ale nepomohlo to a čoskoro sa to rozkríкло po celej dedine. Prestažovali sa inam a ona si už dávala pozor, aby svoje zvláštne schopnosti neukazovala na verejnosti. Ani Harrymu to nepriznala, hoci niektoré jeho rany tak vyliečila. Bála sa, žeby ju zavrhol, alebo by odišiel. A ona nechcela, aby odišiel. Bola rada, že má spoločnosť.

Jej otec bol učiteľ. Bol to veľmi múdry a dobrosrdečný muž.

Po smrti rodičov pri požari v dedine zostala sama a utiahla sa sem, do tejto lesnej chalúpky. A odvtedy tu žije už druhý rok sama, kým ho nenašla.

Harrymu chvíľu trvalo, kým pochopil všetko, predsa len, so znakovou rečou sa stretol prvýkrát. Ale Lea bola trpezlivá učiteľka a učenie bolo o to ľahšie, že Harry sa jednoduché znaky nemusel učiť sám, ale stačilo im porozumieť, keďže nebola hluchá. Po čase sa mu to podarilo a porozumel jej. Potom už mohli večery tráviť aj diskusiami o knihách alebo iných veciach.

Často sedával vonku na zemi, počúval spev vtákov a slabý šum vetví stromov. Snažil sa rozpomenúť, ale čím viac sa namáhal, tým viac mal pocit, že mu potrebné informácie unikajú. Keď tam tak sedával, pohrával sa s medailónom, ktorý si zavesil na krk. Pripadalo mu zvláštne, že sa fotka vo vnútri hýbe, ale kdesi v hĺbke duše tušil, že keď sa mu vráti pamäť, pochopí to, a tak sa tou myšlienkou viac nezaoberal. Oveľa viac skúmal jednotlivé rysy postáv na obrázku. Sledoval ich denne a snažil sa spomenúť na ich mená.

Jedného dňa opäť sedel vonku a s medailónom na krku premýšľal. Vtom sa stalo niečo, čo ho veľmi prekvapilo. Chladný kov sa mierne zahrial a medailón sa zachvel. Bolo to slabé a sotva postrehnuteľné, no on to cítil. Rýchlo ho otvoril a skúmal, čo to mohlo spôsobiť. Nevedel prečo ani ako, ale znepokojilo ho to a dokonca si bol istý, že to má niečo spoločné konkrétne so ženou na tej fotke.

Čo sa to deje? pýtal sa sám seba v duchu. Nechápal to a predsa vedel, že niečo musí robiť. Nerozhodoval sa dlho a vošiel do domu.

Lea práve čistila zemiaky do polievky. Keď ho počula vojsť, vzhliadla od práce a usmiala sa naňho. Všimla si jeho zamračený, no odhodlaný výraz. Odložila prácu a podišla k nemu, aby sa spýtala, čo sa deje.

„Musím odísť, Lea. Musím nájsť svoju rodinu,“ vysvetlil jej.

„Už si si spomenul?“ spýtala sa ďalším posunkom. Harry zamietavo pokrútil hlavou.

„Nie, ale niečo sa deje a ja ich musím nájsť. Ten medailón...“ odmlčal sa a zovrel ho v dlani. „Neviem ako, ale som si istý, že je s nimi prepojený a že žijú. Musím ich nájsť. Určite si spomeniem na všetko, keď ich nájdem,“ nádejal sa Harry, hoci ani v najmenšom netušil, kde má hľadať. Ako by mohol, keď si stále nepamätal, kto je a odkiaľ je?

„Ďakujem ti za tvoju láskavosť a zato, že si sa o mňa starala. Nikdy ti to nezabudnem,“ povedal srdečným hlasom a pohladkal ju po vlasoch. Hľadel do jej krásnych jasných očí a netušil, aký boj Lea vo svojom vnútri zvádza.

„Nie!!!“ kričala v duchu dievčina. „Teraz nesmieš odísť. Konečne som našla niekoho, s kým sa cítim dobre. Prosím, nenechávaj ma tu opäť samotnú,“ prosila v duchu.

Odkedy sa Harry cítil lepšie, trávili spolu veľa času a Lea postupne zisťovala, že jej na ňom záleží. Vedela, že ak si raz spomenie, odíde za svojou rodinou a ona bude opäť sama. A tak hoci si želala, aby bol šťastný, nejaký hlások v jej vnútri jej šepkal, že najlepšie bude, ak si nespomenie vôbec a zostane len s ňou. Ale to nie je správne. Ak má rodinu, mal by byť s ňou. Nemôžem pripraviť nejakú ženu o manžela a deti o otca, vravel jej rozum, no srdce mu oponovalo. Ale aj ja mám právo byť šťastná.

Lea z toho bola zmätená a keď jej teraz oznámil, že chce odísť, akoby sa čas zastavil a premkol ju hrozný pocit, že ho stráca

„Nemal by si počkať, kým sa ti pamäť znovu nevráti?“ spýtala sa ho ďalším posunkom.

„Nemyslím, Lea. Už sú to skoro dva mesiace, čo si ma našla a ja som si nespomenul vôbec na nič. Možno keď uvidím niečo povedomé, alebo stretnem niekoho známeho... Pochop, musím zistiť, kto som,“ odpovedal jej potichu.

„Pôjdem s tebou,“ rozhodla sa odrazu.

„Čože?“ jej rozhodnutie ho nanajvýš prekvapilo. „To od teba nemôžem žiadať. Si tu doma, nemôžeš kvôli mne toto všetko opustiť,“ snažil sa protestovať, ale nijako presvedčivo. Vlastne by bol rád, keby sa k nemu Lea pridala.

„Už sa mi zunovala samota. Je na čase vyraziť do sveta,“ usmiala sa Lea a keď súhlasil, vrátila sa k vareniu.

Po jedle sa dohodli, že vyrazia skoro ráno, kým nebude príliš teplo. Zabalili si nejaké jedlo, ktoré mali v chalupe a pár osobných vecí.

Harry nezabudol na zvláštny starý prútik, ktorý si strčil do kapsy a medailón, ktorý mu stále visel na krku. Lea zabalila nejaké masti a bylinky, ktoré by im mohli byť k prospechu, keby ich sami potrebovali, alebo by ich mohli predat v nejakej dedine, keď im dôjdu peniaze a zásoby jedla.

Vyšli na úsvite a tesne pred poludním už boli v dedinke, z ktorej sa Lea odsťahovala po smrti rodičov. Chodila sem občas nakupovať jedlo a predávať svoje masti, takže ju tu ľudia poznali a hoci ju považovali za trochu čudáčku, nesprávali sa k nej nepriateľsky. Dokúpili, čo potrebovali a pustili sa smerom na východ. Netušili, kam ich nohy zavedú, ale s odhodlaním sa pustili na dlhú cestu divokou krajinou.

Harry s Leou v ten deň neboli jediní, kto sa vydal do sveta niekoho hľadať. Ron a Teddy sa rozlúčili so svojimi najbližšími a priateľmi a sprevádzaní ich pohľadmi mierili smerom k Francúzsku, kde sa podľa najnovších informácií zdržiava Salazar Zmijozel. Ich cesta bola o niečo ľahšia tým, že sa obaja mohli premiestňovať alebo letieť na metle.

Keď boli dostatočne ďaleko od domova a prvýkrát si urobili prestávku, vytiahol Ron z batohu nejaký strieborný predmet, ktorý Teddy nikdy predtým nevidel.

„Čo to je?“ spýtal sa so záujmom, keď videl ako si to Ron prehliada.

„Ach, toto? To je zhasínadlo. Dostal som ho kedysi od Brumbála. Párkrát mi pomohol a myslel som, že by sme s jeho pomocou mohli nájsť Harryho. Lenže, nejako nefunguje,“ mračil sa Ron a stále otáčal predmet v ruke.

„Ako by sme ho podľa toho mohli nájsť?“ neveriacky krútil hlavou Teddy, no vedel, že je ešte veľa vecí, o ktorých nevie.

Ron mu teda vyrozprával historku o tom, ako kedysi dávno, keď s Harrym a Hermionou hľadali vitéály, ich Ron na niekoľko týždňov opustil, a ako sa mu ich potom podarilo nájsť len vďaka zhasínadlu.

„Myslíš, že by to mohlo fungovať?“ potešil sa Teddy. „Prečo si sa teda o to nepokúsil už skôr?“ nechápal však.

„Skúšal som to, naozaj. Ale ako vravím, nejako to nefunguje. Pozri, skúšal som urobiť to, čo kedysi, a ak šlo trebárs o Hermionu alebo Ginny, či kohokoľvek iného, fungovalo to. Lenže vždy keď som skúšal nájsť Harryho, nič sa nestalo. Proste nič, nechápem to,“ vysvetľoval Ron a mračil sa čím ďalej tým viac.

„Skúsme teda, či to funguje. Prenesiem sa niekam a uvidíme, či ma podľa toho nájdeš. Ak nie, stretneme sa tu o pol hodinu,“ navrhol Teddy a keď Ron prikývol, ktovie kam premiestnil sa. Ron neváhal a použil zhasínadlo. Pomyslel na Teddyho a modré svetlo sa hneď objavilo, aby doňho vstúpilo. Ani nie o minútu stál Ron vedľa Teddyho.

„To je naozaj úžasné. Skúsme to ešte raz, s Harrym,“ navrhol Teddy a pozoroval Rona. Lenže presne ako povedal, nič sa nestalo.

„Tak toto asi fungovať nebude,“ pokrčil Ron ramenami a posadil sa na zem. „Kde vlastne sme?“ spýtal sa, keď mal zhasínač bezpečne skrytý v batohu.

„Neboj, neodchýlil som sa zo smeru. Sme len bližšie k hraniciam. Vlastne sú už len pol dňa chôdze odtiaľto. Na metlách to zvládneme pomerne rýchlo,“ odpovedal mu vecne Teddy.

„Dobre teda, možno by sme mohli počkať, kým sa úplne zotmie a potom by sme mohli prejsť nepozorovane hranicami,“ uzavrel Ron a usadil sa pod veľký strom neďaleko. Po horúcom dni bolo ešte stále teplo, lebo hoci slnko už skoro zapadlo, vzduch sa ani trochu neochladil. Teddy sedel vedľa neho, keď náhle prerušil ticho.

„Myslíš, že to nefunguje preto, že je Harry?“ hrdlo sa mu stiahlo a nedokončil. Ron pokrútil hlavou.

„Na to nesmieme myslieť, Teddy. Brumbál so Snapeom predsa vraveli, že nie je. Musíme im veriť,“ odvetil potichu snažiac sa, aby jeho hlas znel presvedčivo.

„Tak teda medzisvet?“ spýtal sa znovu Teddy. „Aký iný dôvod by mohol byť k tomu, aby ten tvoj zhasínač, alebo čo to vlastne je, nefungoval?“

„Možno...“ snažil sa Ron vymyslieť nejakú možnosť. „Možno ho Zmijozel drží pod nejakým kúzlom, ktorým nám bráni akokoľvek ho lokalizovať,“ povedal nakoniec.

„Veríš tomu, že ho Zmijozel drží ako zajatca? Ja myslím, že Ginny mala pravdu. Keby to tak bolo, už dávno by sa tým pochválil, alebo... alebo by sa ho rovno zbavil,“ dumal Teddy, ale tieto úvahy neboli príjemné ani jednému, a tak zmenili tému.

Namiesto toho začal Ron rozprávať rôzne zážitky z Bradavic. Teddy sa pri predstave tej trojice v rôznych

situáciách musel niekedy naozaj premáhať, aby nepukol od smiechu.

„Boli ste naozaj nerozlučná trojica,“ skonštatoval napokon, keď Ron prerušil rozprávanie, aby mohli pokračovať v ceste.

„To áno. A stále sme,“ podotkol Ron a vysadol na svoju metlu. Teddy ho nasledoval a chránení tmou sa vzniesli do vzduchu. Nik ich nemohol vidieť, ako preleteli ponad hranice štátu a ocitli sa tam, kde chceli.

Kapitola č. 9: O polnoci

Dni plynuli rýchlo ako vždy a od tej doby, čo Ron s Teddym odišli, boli ich príbuzní a priatelia v ešte väčšom napätí než doteraz. Našťastie vďaka Hermioniným falošným galeónom jej Ron každý deň dával správu o tom, že sú v poriadku, čo ju aspoň na chvíľu vždy upokojilo. Aby nemusela neustále myslieť na to, že je Ron bohvie kde a riskuje svoj život, naplno sa venovala deťom a svojej práci. Odkedy totiž zmizol Harry, stála v čele BA, a tak teraz organizovala schôdzky, rozdávala jednotlivé úlohy a podobne.

Ginny na tom bola podobne. Pár dní odpočinku jej pomohlo trochu sa pozbierať a prispeli k tomu najmä deti, ktoré hoci im ocko chýbal, užívali si prázdniny a tešili sa z maličkostí. Podnikali rôzne výlety, strávili pár dní u starých rodičov, George ich učil nové framfrpálové finty a podobne. Dokonca aj James trochu pookrial a v spoločnosti svojich súrodencov sa zabával. Ešte párkrát ho Ginny videla zamysleného, ale keď zachytil jej skúmaný pohľad, snažil sa smútok potlačiť a povzbudiť ju úsmevom. Na rozdiel od Ala a Lilly, ktorí ju naopak zahŕňali otázkami o tom, kedy sa ocko vráti, James sa uzavrel do seba a snažil sa byť mame oporou a nechať pred ňou najavo vlastné starosti. Snažila sa s ním o tom porozprávať, ale vždy ju odbil slovami, že je v poriadku a nemusí sa oňho báť. Dúfala len, že keby potreboval pomoc, prišiel by za ňou.

Bola už tmavá noc. Všetky domy v Godrikovom dole už boli ponorené do tmy a ticha, okrem jedného. V jednom jeho okne bolo vidieť mihotavý plameň sviečky. Pri otvorenom okne stála postava ženy, ktorá hľadela do diaľky. Vyzeralo to, akoby na niečo čakala. Možno... áno, to muselo byť ono. V diaľke sa ozvalo odbíjanie hodín. Prvý úder, druhý, tretí... posledný dvanásť a žena sa otočila, aby sfúkla sviečku.

„Všetko najlepšie k narodeninám, Harry,“ zašepkala do noci. V duchu sa trochu usmiala, keď to spravila. Bol to akýsi rituál, ktorý Harry opakoval vždy o polnoci v deň svojich narodenín a ona s ním, odkedy sú spolu. Dnes tu síce Harry nebol, ale verila, že ak žije, niekde tam v diaľke práve urobil to isté.

Jej izba sa ponorila do absolútnej tmy a splynula so zvyškom dedinky. Ginny ešte chvíľu stála pri obloku a práve keď sa chystala ho zavrieť, videla padat hviezdu. Zavrela oči a ticho prosila: „Vráť sa mi, prosím.“ Potom zamierila k posteli a chcela si ľahnúť, hoci pochybovala, že by mohla zaspať.

Avšak správa, ktorá sa objavila na falošnom galeóne, ktorý vždy mala poruke, ak by sa niečo stalo, jej vykúzlila na tvári nadšený úsmev. Rýchlo sa prezliekla a potichu zišla dolu, aby sa vzápätí mohla premiestniť krbom.

„Ahoj, Ginny,“ vítal ju nadšene a tvár mu zdobil nádherný a hrdý úsmev.

„Blahoželám, Neville,“ objala ho Ginny. „Kde sú?“ spýtala sa a on ju zaviedol do ich spálne, kde odpočívala Lenka so svojou prvorodenou dcérkou. Usmiala sa na Ginny a Nevillova babka ju vrelo privítala.

Keď mala pocit, že je konečne všetko ako má, nechala mladých osamote a vytratila sa z izby, ešte raz sa s pýchou ohliadnuc na svoju pravnučku.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa Ginny Lenky, ktorá so zasneným výrazom pozorovala malý uzlíček vo svojom náručí.

„Úžasne. Povedz, nie je krásna? Ako malá bábika,“ šepkala Lenka a Nevill si k nej sadol z jednej strany postele, aby ju objal.

„Blahoželám vám obom. Je skutočne krásna. Ako sa volá?“ zaujímala sa Ginny.

„Sophia,“ odpovedal jej Neville hrdlo a nespúšťal pritom zrak z dcéry.

„Pôjdeš jej za krstnú?“ spýtala sa Lenka a Ginny vďaka prikývla.

„Nebudem vás dlhšie rušiť. Som rada, že ste mi hneď dali vedieť. Odpočíň si, Lenka a určite sa čoskoro uvidíme.

Dobrá noc,“ zažehala im a odmietla Nevilla, ktorý ju chcel ísť odprevadiť ku krbu.

„Zvládnem to, Neville. Len zostaň s nimi,“ usmiala sa naňho.

Keď konečne usínala vo vlastnej posteli, bola po dlhom čase istým spôsobom šťastná. Pri pohľade na to dieťa sa v nej čosi zlomilo a ona si konečne pripustila, že onedlho aj ona bude pociťovať rovnakú radosť, ako dnes jej priatelia. Starosti a strach jej bránili tešiť sa z toho tehotenstva, ale to sa v tejto chvíli zmenilo.

Malá Sophia Longbottomová sa stala na najbližších niekoľko dní stredom pozornosti a všetci Nevillovi a Lenkine priatelia ju chodili obdivovať a blahoželat šťastným rodičom.

Krst prebiehal podľa starých tradícií, kedy sa najbližší príbuzní a priatelia zišli, aby Sophii zažehali niečo do života. Ako prvá bola na rade samozrejme krstná mama.

Vošla do detskej izbičky, kde stála uprostred postielka obklopená najrôznejšími kvetinami a bylinkami. Aj ona niesla malú kyticu vyrobenú z kvetov, ktorých význam predstavoval jej pranie malému dieťaťu.

Pri kolíske stáli v objatí šťastní rodičia a sledovali obrad. Ginny pristúpila k postieľke, vedľa ktorej položila svoju malú kyticu k ostatným. Tie boli všetky zatiaľ len od rodičov. Potom vytiahla prútik a začala vyslovovať svoje dary. Želala jej to, čo považovala v živote za najdôležitejšie, teda lásku, zdravie, šťastie a tiež krásu, odvahu, múdrosť a úspech. Potom sa sklonila nad postieľku a pod vankúšik jej položila akýsi kameň zbrúsený do tvaru srdca.

„Nech ťa tento amulet chráni, kým nebudeš sama schopná brániť svoje šťastie. Veľa šťastia, maličká,“ zašepkala Ginny a pobožkala spiace dieťa na čelíčko.

„Vám dvom prajem, aby vám toto dieťa robilo radosť a boli ste naň hrdí. A ja sľubujem, že tu budem pre vás všetkých, aby vám s čímkoľvek pomohla,“ povedala Lenke a Nevillovi a oboch ich objala. Potom ju pri postieľke vystriedali ďalší. Hermione, Nevillova babička, Minerva, George a iní. Všetci jej želali podobné veci, pretože lásky, zdravia a šťastia človek nikdy nemá dosť.

Kým oni vďaka radosti z narodenia dieťaťa na chvíľu zabudli na starosti, Harry s Leou ďalej putovali krajinou. Šli už niekoľko dní lesmi a lúkami a spev vtákov a šum lístia boli ich jedinými sprievodcami. Väčšinou kráčali mlčky a rozprávali sa, len keď zastavili, aby si oddýchli.

Harry neustále striehol, či sa medailón opäť nepreberie k životu, no ten mu len pokojne visel na krku.

Lea si ich cestu skutočne užívala. Milovala prírodu a s ním po boku bola naozaj šťastná, ako už dlho nie. Dnes vyšli na kraj lesa, aby spoločne sledovali západ slnka a ona sa oprela hlavou o jeho hrud'. Objal ju rukou okolo pliec a takto tíško sedeli, kým sa nezotmelo.

Aj druhá putujúca dvojica práve odpočívala. Dostali sa tam, kam potrebovali, a teraz sledovali okolie.

Salazar Zmijozel sa stále spamätával z tej porážky, ktorú mu uštedril Harry, a keďže prišiel takmer o všetkých spojencov, musel získať nových. Teddy s Ronom sa pridali k niekoľkým bystrozorom a ak to bolo možné, zasiahli skôr, než došlo k tragédii. Podarilo sa im už zasiahnuť asi v piatich prípadoch, kedy zachránili rodinu pred vyvraždením, pretože odmietli pridať sa k Zmijozelovi. Nevníмали, koľko času už ubehlo, odkedy opustili domov. Po Harrym nikde na okolí ani pamiatky, no nevzdávali to a pokračovali v tom, čo začali.

Kapitola č. 10: Opäť v škole

Prázdniny ubehli ako voda a bolo na čase vrátiť sa do Bradavíc. Riaditeľka s Georgom sa s Ginny a deťmi rozlúčili týždeň pred začiatkom školského roku a prvého septembra nasadli aj chlapci s ostatnými študentmi do Bradavického expresu.

Dom v Godrikovom dole sa opäť ponoril do ťaživého ticha prerušovaného občas len dvoma pokojnými hlasmi Ginny a Lily. Ginny vedela, že by na ňu samota doľahla, a tak aj s Hermionou pristúpili na Mollyin návrh, aby sa zase nastahovali k nim. Bolo už pravidlom, že kedykoľvek zostala Ginny bez Harryho, a teraz dokonca aj bez chlapcov, býva v Brlohu.

Slávnostná hostina bola rovnako veľkolepá a očarujúca ako vždy a všetci študenti si užívali, že tu opäť môžu byť. Teda až na pár výnimiek.

James mal Bradavice veľmi rád, ale dnes sa vôbec netešil s ostatnými. Rovnako ako počas celých prázdnin premýšľal, čo sa stalo jeho otcovi a už dávno prestal veriť tomu, že sa vráti. On by ich predsa neopustil a nenechal by mamu, aby sa trápila, opakoval si stále. Keďže však jeho mama bola stále smutná možno sa ockovi niečo stalo a ona im to len nepovedala. Ako najstarší považoval za svoju povinnosť byť jej oporou a pomôcť jej so súrodencami. No on len s veľkým vypätím skrýval svoj smútok a často si nadával za to, že miesto aby mame pomáhal, ešte viac ju trápi, a tak si dal záväzok, že sa bude snažiť ešte viac.

Vedel, že nie je sám, komu ocko chýba, ale jeho súrodenci stále verili, že sa čoskoro vráti. Lenže oni nevedeli to, čo on. Tentoraz to nebolo ako vždy, keď odišiel na služobnú cestu. Teraz nie.

Návrat do školy ho jednak tešil, konečne bude s priateľmi. Keďže chcel byť cez prázdniny doma s mamou a súrodencami, odmietal všetky pozvania na návštevu a aj to ho občas trápilo; ale vedel, že po návrate do školy sa s kamarátmi zase uvidí. Jeho mama ale ostane sama len s Lily, a čo keď ho bude potrebovať?

Týmito myšlienkami sa James zaoberal ešte dlho do noci, keď ležal vo svojej posteli s baldachýnom v Nebelvírskej veži. Napokon sa mu podarilo zaspáť veľmi nepokojným spánkom.

Prvý deň vyučovania im dal všetkým zabrat a James na chvíľu zabudol na svoje obavy. Keď však po skončení vyučovania sedel v spoločenskej miestnosti, sadol si do kresla pri krbe, vytiahol z tašky brko a pergamen a začal písať list pre mamu.

„Kam ideš?“ spýtal sa brata, ktorý mieril k východu zo spoločenskej miestnosti. Albus k nemu podišiel bližšie, aby videl, čo píše.

„Pozdravuj ju. Ja jej napíšem hneď zajtra,“ povedal, keď videl list pre mamu a trochu sa zamračil. Ani jemu to nebolo jedno, ale na rozdiel od brata nestrácal nádej, že sa ocko vráti.

„Tak kam ideš?“ zopakoval James svoju otázku.

„Idem za Seve... teda za profesorom Snapom,“ opravil sa Albus a trochu sa začervenal. „Nevidel som ho celé prázdniny. Chcem ho pozdraviť,“ vysvetlil. James mu na to nič nepovedal, hoci nechápal, o čom sa jeho brat môže rozprávať s mužom na obraze.

„Uvidíme sa zajtra. Som unavený a len čo dopíšem ten list, pôjdem si ľahnúť. Dobrú noc a nezabudni sa vrátiť pred večierkou,“ odpovedal mu James, čím si vyslúžil od brata mierne ironický úsmev.

„To mi vraví ten pravý. Tak dobrú noc, Jamie,“ zaželel Albus a vydal sa do riaditeľne.

Minerva McGonagallová pracovala za svojim veľkým dubovým stolom a pobavene sa usmievala. Severus Snape totiž sedel vo svojom kresle na obraze a tváril sa, že je zaujatý čítaním. Keď si myslel, že ho nik nevidí jeho pohľad zabľúdil k dverám, ktoré zostávali stále zavreté. Ona ho však videla a vedela, koho očakáva.

Vtom sa ozvalo zaklopanie a obaja vzhliadli.

„Vstúpte!“ odpovedala riaditeľka a vo dverách stál ten, koho očakávali.

„Dobrý večer, pani profesorka, pán profesor,“ usmial sa zoširoka Albus a zavrel za sebou dvere.

„Ahoj Albus. Sme tu sami, nemusíš ma oslovovať pani profesorka,“ upozornila ho s úsmevom Minerva a ukázala na kreslo, kam sa mal posadiť.

„Aha, dobre. Tak ahoj, babi,“ zachichotal sa.

„Chceš čaj a zázvorové keksíky?“ žmurkla naňho a jediným švihnutím prútika sa na stole objavilo občerstvenie pre chlapca.

„Aký bol prvý deň v škole?“ spýtala sa a hoci videla vzrastajúce napätie v Snapovej tvári, nemala v pláne hneď odísť. Všimla si, ako sa Severus zarazil pri oslovení „babi“. Žeby mu o tom Albus ani Harry nepovedali? Ale vlastne, vtedy sa to stalo tak rýchlo, že aj ostatným to Harry povedal až neskôr a Albus mohol zabudnúť, alebo sa naďalej rozhodol byť diskretný a počkať, kým to sama niekomu povie.

„Bolo to super. Som veľmi rád, že som opäť v škole. Teda, nie že by som miloval učenie tak ako teta Hermiona

alebo Rosie, ale mám to tu rád," odpovedal jej Albus, ale pohľadom zablúdil k obrazu za ňou. Snape upieral svoje čierne onyxové oči na stránku knihy, ale zdalo sa, že pozorne počúva každé ich slovo.

„A čo James?" spýtala sa Minerva.

„Práve písal list mame. Vrável, že hneď potom pôjde spať," odpovedal znova úctivo, ale Minerva videla, že už sa veľmi teší na rozhovor so Snapeom, a tak ich nechala osamote.

Keď sa za ňou konečne zavreli dvere, Severus odložil knihu a uprel zrak na chlapca, ktorý sa naňho zoširoka usmieval.

„Tak aké boli prázdniny?" spýtal sa so záujmom.

„Celkom dobré. Bol som pár týždňov v Rakúsku u Scorpiusa a jeho prarodičov. A tiež som tak navštevoval pani Paulu, ktorá ma učila," povedal mu Albus a Severus hneď zbystрил.

„Takže si sa naučil niečo nové? Ako sa ti darilo?" chcel vedieť profesor.

„Pani Paula bola veľmi prekvapená Vraj som sa učil veľmi rýchlo a myslím, že bola so mnou spokojná" vysvetlil Al a mierne sa červenal.

„Takže už dokážeš naplno ovládať svoje sily? Skúšal si ich použiť?"

„Áno, skúšal som zaceliť drobné ranky u zvierat a pani Paula vravela, ak by som sa zlepšoval, mohol by som občas s niečim podobným pomôcť madam Pomfreyovej, ale neviem, či mi to dovoľí," odpovedal chlapec.

„Som si istý, že keď jej to riaditeľka vysvetlí nebude protestovať. Keď už spomínam riaditeľku, ako si ju to pred chvíľou oslovil?" čudoval sa Snape. Albus sa zatváril zmätene, no hneď mu došlo, čo má Snape na mysli.

„Aha. No, povedal som jej „babi". Viete, pred nedávnom sme sa dozvedeli, že je to ockova babička. Neviem presne, kto mu to povedal, ale ona teraz patrí do našej rodiny a strávila s nami takmer celé leto," vysvetľoval mu. Takže tak je to, pomyslel si Snape. Uvažoval, kam sa Minerva vytratila na celé prázdniny, pretože väčšinou zostávala na hrade a len občas sa vydala niekam mimo jeho hradieb. Ale prekvapilo ho, že mu ani ona, ani Brumbál nepovedali túto novinku. A dokonca ani Harry sa o ničom podobnom nezmienil. No čo, každý má svoje tajomstvá pokrčil napokon ramenami.

„A stalo sa ešte niečo zaujímavé počas prázdnin?" vyzvedal ďalej. „Je niečo nové s tvojim otcom?" spýtal sa opatrne.

„Nie, o ockovi nevieme nič nové. Strýko Ron a Teddy ho išli hľadať, ale našej mame sa to vôbec nepáči. Trápi sa teraz ešte viac," vravel smutne Albus. „Pán profesor, myslíte, že sa k nám ocko ešte niekedy vráti?" spýtal sa a hľadel naňho s nádejou. Snape si ho premeral a veľmi rád by ho nejako utešil a povedal mu, že sa jeho otec už čoskoro objaví, ale sám tomu prestával veriť. Harry by predsa svoju rodinu neopustil a nech by bol kdekoľvek na svete, prešlo už dosť času, aby sa mohol vrátiť. Mŕtvy samozrejme tiež nebol, o tom sa Snape presvedčil, keď počas prázdnin prechádzal snád' všetkými kútmi posmrtného života. Jediným možným vysvetlením bolo, že naozaj uviazol v medzisvete a ak je tomu tak, už sa odtiaľ nikdy nedostane. Zostane po ňom len žena s piatimi deťmi na krku. Áno, s piatimi. Keď mu to Minerva prezradila, bol prekvapený a zdesený zároveň. Vychovávať toľko detí bez muža pre Ginny Potterovú rozhodne nebude ľahké, pomyslel si.

„Počuj, Albus. Neviem, kde tvoj otec v tejto chvíli je, ale verím, že robí všetko, čo môže, aby sa k vám vrátil. Viem určite, a ty iste tiež, že vás má všetkých rád a neželal by si, aby ste sa kvôli nemu trápili," začal akosi odmerane, lebo nevedel presne, čo povedať. Nebol z tých, ktorý by dávali najavo svoje city a už vôbec nebol zvyknutý o nich hovoriť. Ale mnohokrát sa už presvedčil o tom, že s týmto chlapcom sa cíti slobodnejšie a viac sám sebou. Teraz cítil, že chlapec potrebuje utešiť a povzbudiť a aj keď bol možno jeho pokus trochu neobratný, za pokus to stálo. Chlapec skutočne chápal, čo sa mu snažil povedať a prikývol na znak porozumenia.

„Tak mi ešte povedz niečo o prázdninách," zmenil náhle tému ich rozhovoru Snape a počúval chlapcovo rozprávanie. Napokon ich ale prerušila riaditeľka a povedala Alovi, že je najvyšší čas ísť do postele. Ne protestoval a než odišiel, spýtal sa, či môže prísť znova na druhý deň.

„Vážne netuším, ako je možné, že si vy dvaja tak rozumiete," krútila hlavou Minerva, keď Al odišiel. „Jeden by povedal, že potom, ako si sa správal k Harrymu, budeš zastávať rovnaký postoj aj k jeho deťom."

„Minerva, prosím, nevyťahuj tu čo bolo. Mal som k tomu všetkému isté osobné dôvody a uznávam, že som sa občas mýlil. Ale povedz mi, kto z nás v živote neurobil chybu?" odvrkol jej podráždene. „Ak som dobre pochopil, si Jamesova matka a Harrymu si sa priznala len nedávno," vyrazil do útoku, ale keď videl, ako sa zamračila, prestal.

„Nechajme minulosť minulosťou a sústreďme sa na to, čo je teraz. Naozaj niesu o Potterovi žiadne správy?" spýtal sa už miernejšie.

„Nie, nevieme nič. Stále však po ňom pátrajú," odpovedala unavene. „Už je dosť neskoro. Pôjdem si ľahnúť, takže dobrú noc Severus a pozdravuj Brumbála," rozlúčila sa s mužom na portréte.

„Dobrá noc," zaželal jej a nebadane zmizol z obrazu.

Kapitola č. 11: Veľmi tesne

Slnko práve zapadalo za obzor a členovia Nebelvírskeho družstva sa unavene vliekli do hradu po poslednom tréningu pred prvým zápasom sezóny. Vyučovanie už bolo asi mesiac v plnom prúde a študentom sa kopili úlohy a učenie. Preto keď sa Albus, James a ostatní z tímu vrátili do spoločenskej miestnosti, vytiahli takmer všetci knihy a pustili sa do práce. Albus s Arniem boli vďaka Rosiinej pomoci hotoví relatívne rýchlo. Nie, nedala im úlohy odpisovať, v tom bola rovnako zásadová, ako jej mama, ale vždy im ochotne pomáhala, čo obaja ocenili. Zato James len sedel v kresle a tupo zízal do učebnice z premeňovania. Nevnímal učivo, ktoré daná kapitola popisovala a premýšľal nad inými vecami, ako neustále v poslednom čase. Napokon knihu zavrel a odišiel do svojej spálne ešte pred večierkou.

Piatkové vyučovanie prebehlo bez akýchkoľvek problémov, len James za svoju nepozornosť a nesplnenú úlohu z premeňovania musel zostať po škole a pod prísny dohľadom riaditeľky musel všetko dohnať. Len veľmi nerada chlapcov nejakým spôsobom trestala, ale ešte vždy bola riaditeľka a učiteľka a bohužiaľ si všimla, že Jamesov prospech sa od začiatku roka výrazne zhoršil. Hovorila o tom na porade s ostatnými učiteľmi a napokon sa po spoločnej dohode rozhodli netrápiť tým Ginny a pokúsiť sa mu pomôcť. Trval na tom najmä George, ktorý sľúbil, že na chlapca dohliadne a ona neprotestovala. Aj Neville a ostatní učitelia prisľúbili pomôcť chlapcovi aspoň tým, že mu poskytnú možnosti opravy, ale zdalo sa to takmer beznádejné, pretože samotný James o zlepšenie záujem nejavil.

„Je všetko v poriadku, James?“ spýtala sa ho Minerva ako už niekoľkokrát predtým, keď jej odovzdal dokončenú úlohu.

„Samozrejme, babi,“ odpovedal vyhýbavo.

„Vieš, že keby si niečo potreboval, môžeš za mnou kedykoľvek prísť. Alebo za strýkom Georgom či Nevillom,“ povedala mu ešte s povzdychnutím. James len neurčito prikývol a čakal, kým mu dovolí odísť.

„Veľa šťastia zajtra. Verím, že vyhráte,“ pokúsila sa ho povzbudiť. Zaželala mu ešte dobrú noc a nechala ho odísť. Keď sa vrátil do veže, brata nikde nevidel. Zrejme je zase v riaditeľni a rozpráva sa s tým upírom, pomyslel si. Snape mu nikdy nebol veľmi sympatický a tak ako mnohý, ani on nechápal, o čom sa tí dvaja môžu rozprávať. Práve dnes však medzi Snapom a Albusom nešlo o priateľskú konverzáciu. Jediná vec, v ktorej bol Severus nekompromisný, aj keď šlo o Albusa, boli lektvary.

„Je ti jasné, že lektvary sú pre povolanie liečiteľa veľmi dôležité. Dokážeš síce liečiť, ale niekedy nebude potreba tvoje zvláštne schopnosti a pomôže obyčajný lektvar, alebo naopak, môže pomôcť tam, kde budú tvoje schopnosti nečinné. Je ti dúfam jasné, že sa v lektvaroch musíš zlepšiť. Podľa toho, čo som počul, si v nich totiž horší, než Longbottom, a to už je čo povedať. Nechcem si ani predstaviť, ako by to dopadlo, keby som ťa učil ja,“ vravel mrzuto Snape.

„Ale veď ja sa snažím,“ protestoval Albus. „Lenže, ja neviem... Proste mi to nejde,“ povzdychol si chlapec.

„Tak s tým budeme musieť niečo urobiť. Nepomôžem ti síce s praktickou časťou, ale čo sa teórie týka, mohol by som ťa doučovať,“ navrhol Snape a zamyslel sa. Albusova tvár sa razom rozžiarila.

„Skutočne? To by bolo super. Páčilo sa mi, keď ste ma minulý rok učili,“ vravel nadšene, no Snape ho zastavil.

„Poriadne si to rozmysli. Čo sa týka lektvarov, som nekompromisný a nebudem brať ohľady ani preto, že si to ty,“ pohrozil Snape tónom, pri ktorom Albusa mierne striaslo, ale ak profesorovi tak veľmi záležalo na tom, aby bol v lektvaroch dobrý, vynaloží k tomu všetko svoje úsilie.

„Pokúsím sa vás nesklamať, pane,“ odpovedal rozhodne a neuhol pohľadom, keď sa mu starší muž prenikavým zrakom vpíjal do očí. Severus v nich videl odhodlanie a to mu stačilo. Veril tomu, že sa bude snažiť, ako to len pôjde, a ak aj napriek tomu zistí, že mu to nejde, bude sa musieť Severus s touto myšlienkou zmieriť. Ale on dúfal, že v chlapcovi vzbudí záujem o tento predmet a ak sa vynasnaží mohol by v ňom byť veľmi dobrý. Ale to sa ukáže časom, povedal si.

„Tak dnes už dost' o škole. Zajtra hráte prvý zápas, ak sa nemýlim. Asi by si sa mal ísť poriadne vyspať, aby náhodou zlaté nebelvírske družstvo neprišlo o víťazstvo kvôli ospalému chytačovi,“ povedal mu s miernym ironickým úsmevom, keď videl, ako Albus potlča zívnutie. Chlapec sa pri tej poznámke trochu začervenal, ale vedel, že profesor má pravdu.

„Dobrá noc, pane. Môžem prísť zase zajtra?“ spýtal sa už s rukou na kľučke od dverí a čakal na odpoveď.

„Ak nebudeš príliš zamestnaný oslavou víťazstva, alebo liečením nebelvírskej hrdosti po prehre, môžeš prísť. A teraz bež do postele,“ odpovedal s vážnym výrazom, ale keď sa dvere zavreli, mierne sa pre seba uškrnul.

„Ach, Albus tu už nie je?“ spýtal sa Brumbál z vedľajšieho obrazu, ktorý sa tu práve objavil.

„Nie, práve ste sa minuli. Potreboval sa ísť vyspať pred zajtrajším zápasom,“ odvrkol Snape.

„Aha, samozrejme. A ako pokračujete vy dvaja?“ spýtal sa svojho mladšieho kolegu s úsmevom čarodejník s polmesiačikovými okuliarmi. Minerva mu rozprávala, ako Al a Severus trávajú spoločné večery a mal z toho radosť. „Budem ho doučovať lektvary. Je v nich vraj horší, než Longbottom. To si pravdu povediac ani neviem predstaviť,“ odpovedal Snape.

„Myslím, že veľmi dobre vieš, prečo bol pán Longbottom taký nešikovný, ak šlo o lektvary,“ povedal mu so šibalským úsmevom Brumbál. Snape naňho vrhol jeden zo svojich vražedných pohľadov, ale nič nepovedal.

„Je niečo nové s Harrym?“ zmenil tému odrazu starší z bývalých riaditeľov.

„Nie, nik stále nič nevie. Obávam sa, že všetky nádeje, že by sa ešte mohol vrátiť, sú už zbytočné. Sú to už skoro štyri mesiace, čo zmizol,“ mračil sa nad'alej Snape.

„Máš pravdu, Severus. Toto nie je Harrymu podobné. Keby mohol, určite by dal aspoň vedieť, že je v poriadku,“ zachmúril sa aj Brumbál a v riaditeľni nastalo ticho.

„No nič, musím sa vrátiť. Keby bolo niečo nové informuj ma prosím. Dobrú noc, Severus,“ zaželel mu a zmizol.

„Dobrú noc,“ odpovedal o niečo neskôr zamyslene Snape.

Harryho zmiznutie bolo však predmetom rozhovoru aj niekoho iného v Bradaviciach a zhodou okolností takmer v rovnakom čase. Dvere kabinetu boli poodchýlené, ale ani jeden z mužov v miestnosti si to nevšimol.

„Myslíš, že sa Harry ešte niekedy vráti?“ ozval sa akýsi hlas z kabinetu.

„Neviem. Je to už dosť dlho, nemyslíš? Keď sa nevrátil doteraz...“ odmlčal sa ten druhý, no o chvíľu zase pokračoval. „Zdá sa, že Ginny sa s tou myšlienkou už zmierila. Kvôli deťom neustále opakuje, že sa vráti čoskoro, ale sama už stráca nádej. Písala mi to mama minulý týždeň.“

„Nechcem ani pomyslieť na to, že by bol uväznený v tom medzisvete. Viem, že je hrozné čo teraz poviem, ale podľa toho, čo som o tom počul, by bola smrť lepšia,“ povedal druhý hlas, pričom sa mu úzkosťou stiahol pri tých slovách.

„Súhlasím. Aspoň by sme mali istotu, že...“ nedopovedal, pretože vtom sa dvere kabinetu s buchnutím zavreli.

George a Neville, ktorí boli doteraz rozhovorom zaujatí okamžite vstali a s prútikmi v pozore otvorili dvere. Nikoho však nevideli ani nepočuli.

„Myslíš, že to bol prievan?“ spýtal sa George, ale jeho hlas vyjadroval pochybnosť.

„Som si istý, že som tie dvere za sebou zavrel,“ pokrútil hlavou Neville. George mal neblahé tušenie, ale nič nevravel a potichu dvere zase zavrel.

„Tak ja už radšej pôjdem. Lenka ma bude určite už čakať,“ povedal napokon Neville.

„Ako sa vlastne má?“

„Dobre, Sophia rastie ako z vody a robí nám radosť. A Lenka sa teší, že po Vianociach sa konečne aj ona vráti do školy. Riaditeľka nám totiž sľúbila, že nám upraví trochu rozvrh, aby sme sa u malej mohli striedať a s babkinou pomocou by sme to mali zvládnuť. Divil by si sa, ako pri nej omladla. Možno by si sa tiež mal konečne usadiť a založiť rodinu. Deti sú naozaj radosť,“ pokúšal ho trochu Neville.

„To by ma však nejaká musela chcieť. Tá diera v hlave mi na kráse naozaj nepridáva,“ ukázal na miesto, kde malo byť ucho. Prišiel oň už dávno a aby to trochu zamaskoval, nechal si narásť dlhšie vlasy.

„Ale no tak. Nevieš, že jazvy pripadajú ženám vzrušujúce?“ uškrňal sa Neville a pod Georgovým prenikavým pohľadom radšej zdvihol ruky na znak, že sa vzdáva.

„Radšej už chod' a nie aby si zajtra prišiel neskoro,“ vyháňal ho s úsmevom George zo svojho kabinetu. Keď potom ležal vo svojej posteli, premýšľal, kto a prečo ich mohol odpočúvať. Stále prichádzal k jedinému záveru, no z celého srdca si želal, aby sa mýlil. To by totiž znamenalo určite nemalé problémy.

Druhý deň ráno vládla vo Veľkej sieni veľmi radostná nálada. Všetci sa tešili na zápas medzi Nebelvírom a Zmijozelom, len podaktorí hráči boli akýsi zamračení a neistí. Vládlo medzi nimi napätie a vzrušenie z toho, čo ich čaká.

Po raňajkách sa všetci študenti začali po skupinkách trúsiť k ihrisku a na tribúny a jednotlivé družstvá čakali vo svojich šatniach a ešte naposledy opakovali svoje taktiky. Ozval sa zvuk píšťalky a družstvá nastúpili oproti sebe na ihrisku, kde si kapitáni Zmijozelu a Nebelvíru podali ruky.

Tentoraz tu nebol žiaden Harry Potter, ktorý by zahájil sezónu svojím prejavom, a tak to ostalo na riaditeľke. Tá všetkých pár prívetivými slovami privítala a zápas zahájila bez zbytočného predlžovania. Hráči sa vzniesli do vzduchu a zaujali svoje pozície.

„A zápas môže začať. Camrál má najmladší zo strelcov, Arnie Nelson a rúti sa k súperovej bránke. Brightonová sa dostala dopredu a úspešne chytila prihrávku. Ale nie, zmijozelský odrážač Marcus Flint jej vyrazil camrál a Liam Keneth už letí k nebelvírskemu brankovisku. Mieri a strieľa. Ale nie, James Potter strelu nezachytil a skóre je 10:0 pre Zmijozel. Dúfajme, že tento nevydarený zákrok brankára príliš nevyviedol z miery a ďalšiu strelu zachytí. A zápas pokračuje. Camrál má Englová, prihráva Nelsonovi, ten sa úspešne vyhol potlouku mierenému od Flinth a už je skoro pri bráne. A áno, Arnie Nelson vyrovnáva skóre na 10:10,“ ozýval sa z tribúny hlas skúsenej komentátorky.

„Zdá sa, že Nebelvírsky brankár dnes naozaj nemá svoj deň. Skóre je v tejto chvíli 130:40 pre Zmijozel. Dúfajme, že aspoň jeho brat chyť čí najskôr zlatonku a zaistí tak Nebelvíru opätovné víťazstvo nad družstvom Zmijozelskej fakulty.

Ale nie, toto bol naozaj veľmi hrubý zákrok zo strany Marcusa Flintha a Sarah Englová je zranená. Našťastie pre Nebelvír to vyzerá, že môže pokračovať v hre a strieľa penaltu. Áno, je tam a Nebelvír zmenšil náskok na 130: 50,“ ozvalo sa o chvíľu. James naozaj nebol vo svojej koži a púšťal jednu strelu za druhou. Zápas pokračoval ešte asi hodinu, pričom Zmijozel s prehľadom zvýšil svoj náskok.

„A konečne to vyzerá, že chytači zazreli zlatonku. Albus Potter a Derrick Owen sa rútia na svojich metlách strmhlav dolu, za trepotajúcou sa loptičkou. Podarí sa Albusovi vyhrať pre svoje družstvo tento zápas? Skóre je v tejto chvíli 100:230. Ako všetci vieme, za chytenú zlatonku chytač získava pre svoje družstvo 150 bodov, takže Nebelvír ešte má šancu vyhrať s 20 bodovým náskokom.

Napätie tu na tribúne rastie a myslím, že medzi hráčmi družstva taktiež. Arnie Nelson sa zmocnil camrálu a snaží sa svojmu kamarátovi získať čas aspoň tým, že zníži náskok. Podarí sa mu to? Áno, Nebelvír opäť skóruje a v tejto chvíli na Zmijozel stráca presných 120 bodov. A Albus Potter práve predviedol výborný obrat, zrejme sa od otca naučil slávnú Vronského figúru a zmiatol tak dokonale svojho protihráča. Owen sa práve spamätáva z toho, že sa nechal nachytať, ale Albus Potter je už ďaleko od neho a zdá sa, že tentoraz má zlatonku naozaj na dosah. Áno, vážení. Je to tu,“ hlas komentátorky bol prerušený hvizdom píšťalky.

„Nebelvírsky chytač, Albus Potter, chytil zlatonku a Nebelvír vyhráva s počtom bodov 260: 230. Toto bol vskutku veľmi napínavý a tesný zápas. Dúfajme, že v ďalšom sa už bude aj Nebelvírsky brankár cítiť viac vo forme a nedá súperom najmenšiu šancu. Sláva Nebelvíru,“ ozýval sa stále hlas v megafóne a tribúna začala skandovať.

„Nebelvír, Nebelvír, Nebelvír!“

Obe družstvá sa napokon odobrali do svojich šatní. Jedni boli nadšení druhí sklamaní, ako vždy. Víťaz môže byť len jeden...

V nebelvírskej šatni bolo rušno ako v úli. Všetci d'akovali Albusovi, ale Jamesovi nevyčítal nikto nič. Vedeli, že je skvelý brankár a každý má občas deň blbec. Hlavné je, že vyhrali, hoci len tesne.

Ako posledný zostal v šatni práve James, keď dnu nakukol George Weasley. Keď vnútri nevidel nikoho, len Jamesa, vošiel dnu a sadol si k nemu na lavičku.

„Ahoj. Deje sa niečo?“ spýtal sa a James sa pri tej otázke naozaj nahneval, pretože sa ho v posledných dňoch a týždňoch nepýta nik na nič iné.

„Nie, čo by malo?“ odvrkol zlostne.

„Ja som len mal pocit, že sa ti dnes veľmi nedarilo a myslel som, že to možno s niečím súvisí. Nechceš mi o tom dačo povedať?“ nenechal sa George odradiť.

„Tak sa mi proste nedarilo. Vadí to niekomu? Vďaka úžasnému Albusovi sme zápas vyhrali, tak o čo ide?“ pokračoval ďalej a zlost' v ňom len kypela.

„Teraz tu nejde o zápas, James. Ide o teba. Veľmi si sa zmenil. Zhoršil si sa v škole, vyhýbaš sa svojim priateľom, dokonca aj bratovi, ako sa zdá ani famfrpál už ťa príliš neteší a odmietaš akúkoľvek pomoc. Tak mi pre Merlina povedz, čo sa deje. Ako inak ti mám pomôcť?“ zvýšil trochu hlas už aj George.

„Myslím, že už si mi pomohol dosť, strýko George. Ja som si myslel, že máš ocka rád!“

„Samozrejme, že mám tvojho ocka rád. Aj vás, ako si len na to prišiel?“ spýtal sa neisto George, napriek tomu, že vedel, odkiaľ vietor fúka.

„Tak prečo ste včera s Nevillom vraveli, že by bolo lepšie, keby zomrel?“ kričal James, no po tvári sa mu kotúlali slzy.

„Takže si to bol naozaj ty,“ povzdychol George a chcel k chlapcovi podísť bližšie, no on sa odtiahol, takže sa vzdal ďalšieho pokusu.

„Počuj, James. Je pár vecí, ktoré ešte nemôžeš pochopiť. Niektoré z nich sú však často horšie než smrť. A keď sa niečo podobné stane niekomu, koho máš rád, je lepšie sa zmieriť s jeho smrťou, než aby si mal vedieť, že trpí,“ snažil sa mu vysvetliť pokojne a čo najmiernejšie, aby to chlapec nepochopil zle.

„Ale z medzisveta sa ocko môže vrátiť a on by sa k nám chcel vrátiť,“ protestoval James, lebo len nejasne vnímal, čo mu strýko vraví.

„Samozrejme, že by sa chcel vrátiť, lebo vás má veľmi rád. Ale ak je naozaj v medzisvete, nie je už nijaká nádej, že sa vráti,“

„Ale Sirius sa vrátil. Ocko nám vravel, že utiekol aj z Azkabanu a bol v poriadku. A aj o tom sa hovorí, že je horší než smrť. Ocko sa z medzisveta dostane a bude v poriadku. On by v žiadnom prípade nechcel radšej zomrieť, ako vravíš ty,“ kričal opäť James a s plačom vybehol zo šatne.

„Tak to sa mi zase niečo podarilo,“ nadával George sám sebe, sediac v šatni na lavičke. „A nech mi ešte niekto povie,

že by som mal mať vlastné deti," zavrčal napokon a vrátil sa do školy. Zavrel sa vo svojom kabinete a rozhodol sa nechať Jamesa trochu vychladnúť a neskôr s ním opäť prehovoriť.

Oslava v spoločenskej miestnosti už bola v plnom prúde, no James len naštvane prešiel okolo spolužiakov a zavrel sa vo svojej izbe. Myslel si, že si ho nik nevšimol, ale Albus ho sledoval, a keď sa ako zvyčajne zavrel do izby, šiel za ním.

Na klopanie nik nereagoval, a tak bez vyzvania vošiel dnu. James ležal otočený chrbtom k dverám.

„James? Prečo sa k nám dole nepripojíš?“ oslovil ho brat.

„Nechaj ma tak, Al,“ ozvalo sa z postele.

„Ale no tak, James. Ved' sa nemôžeš stále len zatvárať do spálne a každému sa vyhýbať. Stalo sa niečo?“ spýtal sa nevinne, no rovnaká otázka položená už druhý krát v ten deň vyvolala v Jamesovi novú vlnu zlosti.

„Nič sa nestalo a nechaj ma na pokoji,“ precedil skrz zatvreté zuby, aby znova nevybuchol.

„Neodídem odtiaľto, kým mi to nevysvetlíš. Chodíš po hrade ako telo bez duše, stále si zamyslený a vyhýbaš sa mi. Ved' to nie si ty, Jamie,“ vravel smutným hlasom Al a sadol si k bratovi na posteľ. „Si taký odkedy zmizol ocko,“ zašepkal.

„Chceš počuť, prečo som taký, Albus? Naozaj to chceš počuť? Lebo všetci sa tvária, akoby sa nič nestalo! Všetci nám klamú! Tvrdia nám, že sa ocko vráti už čoskoro, ale v skutočnosti si myslia, že sa nevráti už nikdy a dokonca, že by bolo lepšie, keby bol mŕtv! Počul som včera strýka Georga a Nevilla, ako sa o tom rozprávajú. Už rozumieš? A ty sa zabávaš s ostatnými a neustále chodíš za Snapom a vôbec nemyslíš na svoju rodinu. Nezaujímá ťa, čo je s ockom, ako sa má mama a si zaujatý len sám sebou a svojou dokonalosťou!“ kričal naňho James a Albus od prekvapenia zabudol zatvoriť ústa. Bratove slová boli preňho ako nôž vrazení priamo do srdca.

„Mýliš sa. Myslím na ocka každý deň a možno o tom nevieš, ale aj mame píšem každý deň ako ty. A čo je na tom, že trávim čas so Severusom? Môže ma veľa naučiť a teraz ma bude doučovať lektvary. A že sa zabávam s priateľmi? Priatelia sú na to, aby ti pomáhali, keď sa cítiš zle, a keď potrebuješ pomoc. Lenže ty svojím správaním od seba všetkých odháňaš a nenecháš nikoho, aby ti pomohol. Tým ale ockovi ani nikomu inému nepomôžeš. Mame len pridávaš starosti, ak si si to nevšimol,“ vravel potichu Albus na svoju obhajobu a oči sa mu leskli od potláčaných slz. „A vôbec nie som dokonalý. Nikto z nás. Ak žiarliš, tak zbytočne. Si v mnohých veciach lepší než ja, Jamie a mňa mrzí, že si o mne myslíš to, čo si pred chvíľou povedal,“ dodal ešte a zamieril k dverám.

„Albus, počkaj,“ zavola za ním brat, ktorý si až teraz uvedomil, čo všetko povedal. „No tak, Al. Ja som to tak..“ dvere za Albusom sa zabuchli. „...nemyslel,“ dokončil vetu, no jeho slová doláhli len k štyrom stenám, ktoré ho obklopovali.

„Do salazarovej pr...“ zanaďával a utlmil zvyšok slov vo vankúši, do ktorého zaboril svoju hlavu. Búšil päťami do prikrývok a nadával si, aký je hlupák. Od zlosti a vyčerpania nakoniec zaspal.

Keď Albus odchádzal od brata, premýšľal, kam ísť. Chcel sa s niekým o tom porozprávať. Ale Arnie, Rose, dokonca aj Scorpius oslavovali s ostatnými nebelvírčankami a on im nechcel kaziť náladu.

Nechcel ísť dnes ani za Snapom. Bola to jediná osoba, ktorá by mu mohla v tejto chvíli pomôcť a utešiť ho, ale on nevedel, kde ju hľadať. Napokon sa utiahol do Komnaty najvyššej potreby a tam sa na zemi schúlil do kľbka. Tak ako to robil každý večer, sústredil svoju myseľ najviac ako vedel a trikrát zavola do neznáma jednu jedinou vetu.

„Ocko, vráť sa, prosím.“ Nikdy však nedostal odpoveď a ani dnes tomu nebolo inak. Vyčerpaný zaspal, nik si nevšimol jeho neprítomnosť v posteli.

V tú noc mal James veľmi zvláštny sen. Jeho otec ešte s niekým prechádzal veľmi tmavým a hustým lesom. James nevidel druhú osobu, čo šla za Harrym, ale bol si istý, že sú v Zakázanom lese.

Odrazu začul akýsi výkrik a v tom okamihu sa zobudil. Netrvalo dlho, kým si uvedomil, čo sa mu to vlastne snívало a než sa rozhodol, čo urobí. Našťastie zaspal oblečený, takže si len potichu obul topánky, aby nezobudil svojich spolubývajúcich, vzal si dedkov neviditeľný plášť a nepozorovane sa vytratil z hradu do noci. Zastavil sa až na okraji Zakázaného lesa, kde si zložil plášť a potichu zašepkal, aby si dodal odvahy.

„Už idem ocko, nájdem ťa a konečne sa k nám vrátiš.“

Potom váhavým krokom vstúpil do temnoty, ktorá okolo neho rozprestrela svoj nekonečne veľký plášť a viedla ho do svojho vnútra.

Kapitola č. 12: V lese

Harry s Leou boli na ceste už naozaj veľmi dlho, no nič z toho, čo cestou videli, sa Harrymu nezdalo povedomé. Počasie im naozaj prialo a až dokonca septembra bolo príjemne teplo a dni boli zväčša slnečné. Len občas sa na oblohe zjavili búrkové mraky, ale tie sa im väčšinou len prehnaní nad hlavami a odplávali po belasej oblohe ďalej. Prechádzali rôznymi údoliami a dedinkami a stretávali milých ľudí, ktorí im vďačne pomohli. Bud' im poskytli nocľah, alebo im dali nejaké jedlo a oni sa im zato odvd'ačili ako mohli, najčastejšie malou výpomocou. Vyhýbali sa väčším mestám, ktoré boli hlučné a preplnené ponáhľajúcimi sa ľuďmi a radšej volili cestu v prírode. Táto ich pešia túra im síce zabrala oveľa viac času, ale keďže vlastne netušili kam ídú, veľmi ich to netrápilo. Bolo im spolu celkom dobre a rozumeli si.

Jedného dňa, keď slnko už takmer zapadlo, došli na okraj nejakého lesa. Bol veľmi hustý a tmavý, a keďže sa začínalo stmievať, Harry navrhol, aby si na noc založili oheň na neďalekej lúke a vyspali sa pod šírým nebom. Ani jedného neprekvapilo, že obloha bola taká jasná, že bolo vidieť všetky hviezdy. Ležali vedľa seba v tráve a Lea opierala svoju hlavu Harrymu o rameno. Ten jej s nadšením ukazoval, snád' už desiatykrát počas ich cesty, jednotlivé súhvezdia.

„A támtá hviezda sa volá Sirius,“ ukazoval, ale keď chcel pokračovať, zarazil sa. V tej chvíli si uvedomil, že sa deje niečo, čo by nečakal.

Lea ho hladkala po vlasoch, potom po tvári, ktorú potom jemne natočila tak, aby ho mohla pobožkať. Uvedomoval si, čo sa deje, ale nevedel, čo má robiť. Jej bozky, sprvu nesmelé sa zmenili na vášnivé a vzrušujúce. Nechal ju a sám jej ich opätovoľ. Nechal sa uniesť vírom vášne, ktorý ich pohltiľ. Keď však chcela postupovať ďalej, čosi ho prinútilo prestať. Opatrne ju od seba odtiahol a pozrel jej do očí.

„Toto nesmieme,“ zašepkal, ale ona nedbala na jeho slová a opäť sa ho pokúsila pobožkať. Tentoraz ju od seba odtrhol trochu ráznejšie.

„Lea, prepáč, ale ja... nemôžem,“ vysúkal zo seba. „Si krásna a inteligentná a naozaj je mi s tebou dobre. Ale toto,“ siahol na medailón, čo mu visel na krku, „toto je zrejme moja rodina a ak sú v poriadku, chcem sa k nim vrátiť. Na tej fotke to vyzerá, že sme šťastní a ja chcem zistiť pravdu,“ vravel potichu a Lea si zahanbene sadla obďaleč. V duchu si nadávala, že to vôbec urobila. Ved' jej bolo od začiatku jasné že hľadájú jeho rodinu, aby sa k nej mohol vrátiť. Dlho odolávala a nenechala sa premôcť citmi, ale dnes to naozaj nešlo.

„Prepáč, nemala som...“ snažila sa mu ospravedlniť posunkami.

„To ty mi prepáč, ak som ti ublížil. Má ťa rád, ale ako sestru, vlastne by si mohla byť skoro moja dcéra,“ snažil sa ju rozosmiať. Pritiahol si ju k sebe bližšie a objal ju. Ona sa tomu objatiu poddala a cítila sa dobre.

Keď potom neskôr zaspávali, stala sa ďalšia zvláštna vec, ktorá prinútila Harryho zamyslieť sa. V tichu noci sa rozliehali len pravidelné zvuky lesa, ktorý sa vďaka tomuto putovaniu naprieč krajinou naučil rozoznávať. Avšak okrem nich a pokojného oddychovania Ley začul ešte niečo. Slabučký šepot, ktorý doteraz nikdy nepočul. Tichý detský hlas, ktorý bol taký slabý, že nemohol rozoznať, či sa nesie vo vetre, alebo znie len v jeho hlave.

„Ocko, vráť sa prosím!“ zopakovaný trikrát tónom plným smútku, pri ktorom Harrymu zovrelo žalúdok. Snažil sa zachytiť ešte aspoň ozvenu toho hlasu, ale opäť ho obklopovalo len ticho a zvuky lesa. Potom upadol do pokojného spánku a sníval sa mu sen, ktorý ho prenasledoval posledných pár dní. Nebola to žiadna nočná mora a on sa vždy po prebudení cítil šťastný, rovnako ako vo sne. Zrejme to bola nejaká jeho šťastná spomienka, pretože cítil radosť vždy, keď sa mu tento sen sníval. Stál uprostred nejakej miestnosti a na rukách držal dieťa. Usmievalo sa naňho a on bol neskutočne šťastný. Mrzelo ho však, že sa nestalo nikdy nič viac a mohol si len domýšľať, že to dieťa bolo jeho. Aj dnes sa mu zdal ten istý sen, ale zo spánku ho vytrhol zvláštny pocit, ktorý zažil len raz, odkedy sa prebral v Leinom dome.

Jeho medailón sa opäť prebral k životu, ale nevysielal len slabé záchvevy ako predtým. Tentoraz celý žiaril a sálalo z neho teplo. Harry pochopil, že sa niečo deje a ak vtedy chápal, že šlo o ženu na obrázku, teraz mal viac než stopercentnú istotu, že ide o staršieho z chlapcov. Nevedel, čo robiť, keď sa z lesa ozval zúfalý výkrik, taký prenikavý, že aj Lea sa zobudila. Už svitalo a videla, že je Harry hore.

„Ide to z lesa. Niekoľko potrebuje pomoc,“ povedal rýchlo a vbehol medzi stromy. Lea ho nasledovala najrýchlejšie ako len mohla, aby sa jej nestratil z dohľadu.

Čosi ho poháňalo vpred a presne vedel, kam má ísť. Bežal pomedzi stromy a cez húštinu, nevšímal si škrabance a odreniny, ktoré si pri behu spôsobil, len bezmyšlienkovite utekal, kam ho nohy viedli. Konečne prišiel na čistinu uprostred lesa a tam uvidel chlapca stáť oproti vysokej postave v čiernom plášti s kapucňou. Obklopoval ich chlad a ticho a jediné čo počul, bol prerývaný dych hrozivej postavy a slabé vzlyky chlapca. Harry neváhal a inštinktívne siahol do vrečka, kde nahmatal starý prútik. Namieril na tmavú postavu a z plného hrdla zakričal: „Expecto Patronum!“

Z prútika vyletelo niečo žiarivo biele a odohnalo to postavu ohrozujúcu chlapca. Ten od vyčerpania padol na zem a hlavou sa udril o kameň. Harry stál a nechápavo pozeral na svoj prútik. Nechápal nič z toho, čo sa práve stalo. Keď sa konečne vrátil do reality, videl Leu skláňať sa nad chlapcom.

Objavila sa tam práve v okamihu, keď vyčaroval Patrona. Videla ho padať na zem a rozbehla sa k nemu. Bol pri vedomí a oči rozšírené od prekvapenia upieral jediným smerom. Na Harryho.

„Ocko?“ zašepkal tesne predtým, než upadol do bezvedomia. Jeho hlas bol taký tichý, že ho mohla počuť len ona. Zamrazilo ju. Lepšie sa prizrela chlapcovi a tá podoba bola nezameniteľná. Určite je to jeho syn, pomyslela si. Keď sa jej zdalo, že ju Harry nemôže vidieť, priložila dlaň na chlapcovu ranu na hlave spôsobenú kameňom, na ktorý dopadol a ona sa zacelila.

Lenže Harry ju sledoval až príliš skúmavo a nič mu neušlo.

„Ako si...“ neodpovedal. „Radšej to nechcem vedieť“. Dejú sa tu naozaj divné veci. Asi by sme tomu chlapcovi mali zohnať pomoc,“ rozhodol a vzal ho opatrne na ruky. Nevracali sa po svoje veci, na to bude času dost, keď dostanú chlapca do bezpečia. Vydali sa teda na druhú stranu lesa, odkiaľ zrejme prišiel. Keď sa slnečným lúčom podarilo preniknúť cez husté koruny stromov a osvetlili chlapcovu tvár, zazdalo sa Harrymu, že ho pozná, áno, určite. Je to ten chlapec na fotke z medailónu. Vtom si uvedomil, že kúsok zlatého kovu opäť pokojne visí na retiazke. Naposledy predtým, než vyšli z tmavého a hrôzu naháňajúceho lesa si pomyslel, že sa okolo neho dejú čudné veci. Potom už ale vyšiel na otvorené priestranstvo a rozhliadol sa, či je nablízku niekto, kto by mu mohol pomôcť. Na dohľad bol len obrovský hrad a chalúpka, z ktorej komína stúpali obláčky dymu. Začul štekot, a tak sa s chlapcom v náručí rozbehol k domu, ktorý bol blízko.

„No čo je, Tesák? Čo si zase vyčmuchal?“ ozval sa z chalupy hlas a vo dverách sa odrazu objavil veľmi vysoký muž v huňatom kožuchu. Ihneď zbadal prichádzajúcich a od prekvapenia akoby skamenel.

„Pomôžte nám, prosím. Ten chlapec potrebuje ošetriť,“ kričal Harry už z diaľky a vrátil tak Hagrida späť do reality.

„Harry?“ dostal zo seba Hagrid, ale keď videl chlapca v bezvedomí, rýchlymi krokmi ich viedol k hradu a mlčky sledoval Harryho. Stále tomu nemohol uveriť.

Kapitola č. 13: Zajatci

V ten istý večer, keď Lea s Harrym sledovali na oblohe hviezdy, v jednom francúzskom mestečku práve mnohý mudlovia zažívali najhoršiu noc svojho života.

„Pozor, Ron! Za tebou!“ vykrikoval Teddy a posledným kúzlom odzbrojil postavu, s ktorou sám práve bojoval.

„Mdloby na teba!“ vykrikoval Ron, keď sa obzrel a videl muža, čo naňho mieril prútikom a chystal sa naňho zoslať smrtiacu kliatbu.

„Expeliarmus!“

„Stupiffy!“ a mnohé iné kliatby vykrikovali kúzelníci zo všetkých strán. Trvalo to asi hodinu, kým sa všetko naokolo upokojilo.

„Dobrá práca, chlapci. Vďaka za pomoc. Pochytali sme ich viac než minule. Snád sa nám bude dariť aj nabudúce,“ pochválil Rona a Teddyho jeden z bystrozorov, ktorý sa podieľali na akcii.

„Radšej dúfajme, že sa to nebude opakovať,“ vyjadril svoje prianie Teddy.

„Máš pravdu. Piaty útok na mudlov za posledné dva týždne a stále sa to stupňuje. A ako ste na tom vy?“ spýtal sa jeden Teddyho kolega z Londýna, ktorý bol ministrom vyslaný na pomoc do Francúzska, kde sa sústreďovala väčšina útokov.

„Nič nové. Často sa premiestňujú a je ťažké zistiť, kde práve sídlia. Jednoducho nám unikajú.“ priznal Ron.

„Tak vám prajem veľa šťastia a ešte raz vďaka za pomoc. Možno sa čoskoro zase uvidíme,“ lúčil sa s nimi bystrozor. „Tak ideme! Odveďte ich na výsluch!“ prikázal svojim kolegom a sám sa premiestnil za nimi.

„Tak to by sme mali,“ oddýchol si Ron. „Vďaka, Teddy,“

„Nie je zač, Ron. Tak sa podme vyspať, dnes to bol veru náročný deň,“ navrhol Teddy a premiestnili sa k malej chatrči, kde sa načas ubytovali.

„Vieš Ron, nechcem byť pesimista, ale začínam pochybovať, že Harryho nájdeme,“ začal Teddy, keď sedeli pri ohni a jedli skromnú večeru.

„Musíme ho nájsť, Teddy. Bez neho sa domov nevrátim,“ odporoval Ron, no skôr zo zvyku, než z presvedčenia. Nechcel si pripustiť, že mali všetci pravdu a hľadanie Harryho je beznádejné. Teddy to chápal, a tak zmenil tému rozhovoru.

„Vieš, čo by som teraz chcel? Sedieť s Viktóriou pod touto hviezdami posiatou oblohou, držať ju a byť s ňou už naveky. Už nikdy od nej neodísť,“ hovoril nahlas a v duchu si predstavoval, čo viac by sa mohlo stať pod šírým nebom v takúto krásnu noc.

„Ty si nenapraviteľný romantik, Teddy. Vieš o tom?“ zasmial sa, ale vedel ako mu je. Aj jemu Hermiona a deti chýbali.

„Musím dať správu Míne, inak by ma snád prekliala aj na diaľku, keby som zabudol,“ uškrnul sa. Samozrejme jej nepísal len z povinnosti. Bol rád, že vďaka galeónu môžu komunikovať prakticky každý deň. Rýchlo napísal správu a odoslal ju. Potom položil komunikačné zariadenie vedľa do trávy, aby mohol sledovať, kedy príde odpoveď. Ron sa práve chystal niečo povedať, ale Teddy ho zastavil a vytiahol svoj prútik. Ron pochopil a tiež vytiahol prútik. Započúval sa do ticha, no nemal tak vytrénovaný sluch ako jeho mladší spoločník. Náhle však začul akýsi šepot a obklopila ich nepreniknuteľná tma.

„Rýchlo zhasínač, Ron!“ zakričal Teddy odkiaľsi z tmy, ale než Ron stihol vytiahnuť zhasínač z kapsy, oboch ich zasiahli omračujúce kliatby.

Na galeóne sa objavila Hermionina odpoveď. „Som rada, že ste v poriadku. Chýbaš nám. MTR.“

Lenže už tu nebol nik, kto by si tú správu prečítal.

Kapitola č. 14: Nepoznám vás

Minerva sedela za svojím stolom v riaditeľni a opravovala eseje svojich študentov. Vždy vstávala veľmi skoro a ešte pred raňajkami stihla urobiť veľa zo svojich povinností. Dnes tomu nebolo inak. Kým zide do Veľkej siene, má prinajmenšom ešte hodinu čas. Vyrušilo ju však veľmi slabé, sotva počuteľné zaklopanie. Prekvapene vzhliadla od pergamentu, ktorý mala práve rozložený pred sebou a vyzvala návštevníka, aby vstúpil.

„Albus? Pre Merlina, čo tu robíš tak zavčasu? Stalo sa niečo?“ zľakla sa, keď ho videla stáť vo dverách.

„Prepáč, ja... nevedel som, či ešte nespíš,“ povedal kajúcne.

„Nie, som hore už dost dlho. Nestoj medzi dverami a sadni si,“ doviedla ho ku kreslu, keďže sa nezdalo, že by sa chystal vstúpiť dobrovoľne.

„A teraz mi povedz, čo sa stalo. Nestáva sa často, aby si za mnou prišiel v túto skorú rannú hodinu,“ dožadovala sa vysvetlenia.

„Nestalo sa nič vážne, neboj. Som len trochu smutný a nemohol som už spať,“ odpovedal vyhýbavo.

„A povieš mi, prečo si smutný?“ naliehala.

„To nič. Len sme sa trochu pohádali s Jamesom,“

„Aha,“ pochopila, hoci keby tušila, že Albus spal celú noc v Komnate najvyššej potreby, rozhodne by nepoužila rovnako pokojný tón.

„Chceš sa o tom porozprávať?“ navrhla mierne.

„Ani nie. Len som myslel... že by som sa mohol niečím zamestnať, aby som na to zabudol,“ odpovedal potichu. „Ale kde je profesor Snape?“ spýtal sa odrazu prekvapene, keď si všimol, že portrét bývalého riaditeľa zmizol.

„Takže predsa len chceš s niekým hovoriť?“ spýtala sa podozrievavo a trochu ju mrzelo, že Albus bude radšej hovoriť so Severusom, než s ňou.

„Nie, ale profesor mi sľúbil, že ma bude doučovať v lektvaroch, a tak som sa ho prišiel spýtať, či by sme nemohli začať už teraz,“ odtajil Al.

„Tak preto...“ skonštatovala, akoby až teraz niečo pochopila. „Pod' so mnou. Severus ma včera večer požiadal, aby sme jeho portrét presunuli do vedľajšej miestnosti, ktorá slúži ako súkromné laboratórium riaditeľa. Ja ho veľmi nevyužívam, a tak...“ doviedla ho do menšej miestnosti skrytej za priestrannou knižnicou.

„Teraz tu budete mať viac súkromia, aj keď budem potrebovať pracovať,“ žmurkla naňho Minerva a nechala ho stáť uprostred miestnosti samého. Snapeov obraz visel na voľnej stene oproti pracovnému stolu, na ktorom boli rozložené najrôznejšie prísady do lektvarov. Skúmavo si prezeral niekoľko fľaštičiek naplnených po okraj rôznofarebnými tekutinami.

„Čo získam, ak pridám do odvaru paliny pravej drvený koreň asfodelu?“ ozval sa za ním hlboký hlas profesora lektvarov. Albus sa zľakol a vystrašene sa obzrel.

„Dobré ráno, pane. Nepočul som vás prísť,“ vysúkal zo seba, keď sa trochu spamätal.

„Zato ja som ťa počul hneď. Tak čo? Poznáš odpoveď?“ spýtal sa vážnym hlasom. Albusa to prekvapilo, ale zo všetkých síl sa snažil spomenúť si na niečo, čo by mohlo vzniknúť spojením týchto prísad. Vtom si spomenul.

„Myslím, že vznikne lektvar nazývaný Dúšok živej smrti, pane,“ odpovedal zdvorilo a čakal, čo bude ďalej.

„Správne, no možno to s tebou nebude také beznádejné.“ poznamenal sucho a vrátil sa v spomienkach o niekoľko rokov späť, keď túto istú otázku položil Harrymu na ich prvej spoločnej hodine.

„Si tu dnes veľmi skoro. Čo sa stalo?“ spýtal sa vecne.

„Nič, len som myslel, teda ak nič nenamietate, že by sme mohli začať s tým doučovaním,“ odpovedal rovnako vyhýbavo, ako pred chvíľou riaditeľke. Severus si ho premeral skúmavým pohľadom, ale nepovedal nič.

„Požiadal som Minervu, aby nám umožnila používať toto laboratórium. Teória je jedna vec, tú určite zvládneš hravo, ale uvedomil som si, že bez praxe to nejde a hádam to aj takto nejakým spôsobom zvládneme. Si si naozaj istý, že chceš začať už teraz? Bol si už vlastne na raňajkách?“ spýtal sa a v očakávaní zdvihol obočie.

„Nie pane, nie som hladný. Rád by som už začal,“ odpovedal rozhodne Albus a postavil sa k stolu.

„Tam nie. Posad' sa sem,“ prikázal Snape na kreslo, kde naňho bude mať najlepší výhľad.

„Dnes ešte prax vynecháme. Musím sa uistiť, ako si zvládol učivo prvého ročníka. Základy sú dôležité a ak ich nemáš dostatočne pevné, potom na tom stroskotá všetko,“ poučoval ho Snape.

„Rozumiem, pane,“ odpovedal potichu Albus. Dúfal, že keď zamestná svoju myseľ sústredením sa na lektvary, prestane myslieť na hádku s bratom, a keď sa potom vráti do spoločenskej miestnosti, všetko bude v poriadku.

„Takže, aký je rozdiel medzi aconitum lycoctonum a aconitum napellus?“ dal mu Snape ďalšiu zo svojich obľúbených otázok. Keď chlapec opäť odpovedal správne, Snape sa v duchu usmieval.

„A teraz by som rád počul základné vlastnosti lektvaru, o ktorom si hovoril pred chvíľou. Dúšok živej smrti.

Podarilo sa ti ho minulý rok pripraviť správne?"

„Nie, pane. Roztavil som kotlík," potichu priznal Albus.

„Aspoň mi povedz jeho základné vlastnosti a spôsob prípravy. Taktiež chcem vedieť, aké chyby môžu viesť k podobnej nehode, aká sa ti prihodila. Bude to totiž prvý lektvar, ktorý sa pokúsiš uvariť a ja by som len nerád videl vytekať ho z roztaveného kotlíka," vravel Snape veľmi temným a vážnym hlasom, ktorý Albus počul len výnimočne. Ale sám sa rozhodol prijať doučovanie a chcel sa naozaj zlepšiť. Takže asi potrebuje prísneho učiteľa. Zhlboka sa nadýchol, aby zodpovedal Snapeovu otázku najlepšie, ako vedel.

„Dúšok živej smrti je veľmi silný uspávací lektvar, ktorého hlavnou zložkou sú palina pravá, drvený koreň asfodelu, mločie oči, výluh z mandragory a sušená žihľava." Potom sa na chvíľu odmlčal, aby si v hlave ujasnil postup.

„Najprv si pripravíme odvar paliny pravej, ktorý necháme stáť asi 20 minút," začal váhavo.

„15 minút bohato postačí," opravil ho Snape. „Pokračuj!"

„Tak teda 15 minút, potom pridáme..." jeho ďalšie slová boli prerušené riaditeľkou, ktorá bez varovania vstúpila dnu.

„Albus, pod' rýchlo so mnou," prikázala chlapcovi.

„Čo sa stalo?" spýtali sa Albus aj Snape takmer jednohlasne. Minerva sa trochu pousmiala, keď im to vravela.

„Tvoj otec, Al. Vrátil sa. Je s Jamesom na ošetrovni."

„James je zranený?" spýtal sa vystrašene Albus.

„Nie je to nič vážne. Tvoj otec je s ním, tak pod' rýchlo. Alebo ho nechceš vidieť?"

Albus viac neváhal, vyskočil z kresla a vybehol z laboratória bez jediného slova. Snape v miestnosti osamel. Je teda konečne späť... Kde bol doteraz? Už som si vážne myslel, že uviazol a nikdy sa nevráti. Zaoberal sa svojimi myšlienkami sediac v obraze, zatiaľ čo Albus sa s riaditeľkou premiestnil krbom na ošetrovňu.

„Ocko? OCKO! Ocko, taký som rád, že si zase späť. Tak veľmi si mi chýbal," vrhol sa Albus na prevrúteného čiernovlasého kúzelníka stojaceho pri jednej z postelí. Vrhol sa mu do náruče a pevne otca objímal. Harry bol zmätený. Radosť, že konečne našiel, čo hľadal, vystriedala bolesť a sklamanie zo seba samého. Veril, že keď uvidí niekoho blízkeho a známeho, všetky spomienky sa mu razom vrátia. A teraz ho tu objíma chlapec, ktorý je zrejme jeho syn a on ani nevie, ako sa volá. Ten hlas... bol mu povedomý. Áno, bol to ten istý, čo ho včera večer volal tak naliehavo. Pohladel chlapca po vlasoch a trošku ho od seba odtiahol. Obrátil sa k ošetrovateľke, ktorá sa skláňala nad posteľou s Jamesom, ktorý bol stále ešte v bezvedomí.

„Ako mu je? Bude v poriadku?" spýtal sa starostlivo. Ak dobre pochopil, bol to jeho starší syn.

„Mal len slabý otras mozgu. To ľahko odstránim jedným kúzlom. Mal šťastie, že si ho pred tým mozkomorom zachránil," odpovedala ošetrovateľka a zdvihla prútik, pripravená chlapcovi pomôcť.

„Mohol by som ja?" spýtal sa Albus nespoko a keď Pomfreyová v pochybnosti zdvihla obočie, prehovorila riaditeľka.

„Dovoľ mu to, Poppy. Nepochybujem o tom, že to zvládne," zastala sa svojho pravnuka.

Keď napokon prikývla, podišiel Albus k posteli a dal bratovi ruku na čelo. Ponoril sa do svojho vnútra a keď bol na dosah svojich magických schopností, myslel na to, čo chce urobiť. Netrvalo to ani 5 minút, hoci sa zdalo, že sa nič nedeje. Keď sa Albus stiahol späť, vystriedala ho Poppy a Jamesa opäť vyšetrila.

„No toto, to som z toho blázon," pokrútila hlavou, pretože nemala viac slov. Keď si boli všetci istý, že James je v poriadku, podišla Minerva k Harrymu.

„Ani nevieš, aká som rada, že si späť, Harry," povedala a v očiach sa jej zaleskli slzy radosti. „Musíme to hneď povedať Ginny," dodala a chcela sa kozubom preniesť do svojej kancelárie, ale Harry ju prerušil.

„Prepáčte, ale... ja neviem, ako to vysvetliť. Ja totiž... ja vás nepoznám," priznal nakoniec a napätie, ktoré zavládlo v miestnosti, by sa dalo krájať. Prvý sa spamätal Hagrid.

„Jak to myslíš, že nás nepoznáš, Harry? To si zabudol na svojich priateľov a rodinu?"

„Neviem, čo sa stalo. Ja ani neviem, kto som," vykrikoval odrazu. „Neviem, kde som teraz, ani kto ste vy a čo sa to tu deje za čudné veci. Proste neviem," zúfal si. Lea, ktorá doteraz stála trochu bokom a všetko pozorne sledovala videla, že potrebuje oporu, a tak k nemu podišla bližšie a dala mu ruku na rameno. Vd'áčne sa na ňu usmial a potom sa odvážil pozrieť na ostatných v miestnosti, ktorí stále nechápali, čo sa deje.

„Harry, takže ty naozaj nevieš, kde teraz si? Ani kto sme my? Nespoznávaš vlastných synov?" zašepkala zdesene Minerva. Harry opäť skormútené sklonil zrak a prikývol.

Albus, ktorý doteraz otca sledoval, sa pomalým krokom presunul k bratovi a sadol si k nemu na posteľ. Jeho ocko je konečne tu, ale tvrdí, že ho nepozná. Nespomína si na to, že je jeho syn, takže asi zabudol aj na mamu a Lily. A kto je tá žena, čo je s ním? Tú zase nepozná on, ale zdá sa, že ju má ocko rád. Opustil ich, keď na nich zabudol a odíde zase s ňou?

„Harry, dovoľíš madam Pomfreyovej, aby ťa prezrela? Zistí, či by ti mohla nejakú pomôcť. Možno, ak na teba niekto nepoužil Obliviate, by sa s tým dalo niečo urobiť," navrhla Minerva stále trochu vyvedená z miery. Harry

nemal námietky, a tak si ho ošetrovatel'ka odvieďa vedľ'a.

„Hagrid, prosím vás, povedzte Georgovi Weasleymu, aby zavolať Ginny do mojej pracovne. A nech sa postará o tú dievčinu, čo prišla s Harrym. Vyzerá unavene,“ prikázala Minerva Hagridovi a keď poloobor s milým úsmevom povedal Lei, aby ho nasledovala, pristúpila k Albusovi a položila mu ruky na ramená.

„To bude v poriadku, Albus. Ocko si určite spomenie. Hlavné je, že je späť, nie?“ snažila sa ho povzbudiť. Chlapec prikývol a snažil sa nenápadne utrieť slzy z očí.

Keď sa Poppy vrátila z vedľ'ajšej miestnosti, tvárila sa neurčito.

„Jeho strata pamäte nie je spôsobená kúzlom. Ide o fyziologický problém a ja s tým nemôžem urobiť nič. Pamäť by sa mu mala vrátiť samovoľne, ale chce to čas,“ vysvetlila.

„Zistila si nejaké iné zranenia?“

„Pár zlomených rebier, a zrejme ešte iné fraktúry, ale všetky sú už dávno zahojené a aj ostatné poranenia boli asi liečené. Teraz je úplne v poriadku,“ skonštatovala ošetrovatel'ka.

„Dobre teda, zrejme by mu mal niekto vysvetliť kto je a kto sme my. Ale najskôr to musím povedať Ginny. Bude rada, že je v poriadku, ale musí na to byť pripravená. Ak si nespomenul, keď uvidel chlapcov, mohol by podobne zareagovať aj na ňu,“ povzdychla si Minerva.

„Chudáci, čo tú rodinu ešte stretne?“ súhlasila madam Pomfreyová „Nechám ho tu na ošetrovni, kým neprídete s Ginny,“ navrhla a Minerva jej poďakovala za pomoc.

„Albus, o chvíľu sa vrátim aj s tvojou mamou. Zostaneš pri bratovi?“ spýtala sa ho, než napokon vyšla zo severného krídla, kde sa ošetrovňa nachádzala a zamierila do riaditeľ'ne. Nepoužila krb, lebo si chcela v hlave utrieť myšlienky a premyslieť si, čo povie Ginny.

Kapitola č. 15: Ginny?

Hagrid viedol Leu chodbami hradu ku kabinetu Obrany proti čiernej mágii a ona si cestou všetko pozorne prezerala. „Ja som Hagrid, som tu niečo ako hájnik a som Harryho priateľ“, vysvetľoval jej poloobor. „Sem chodil Harry do školy a veru, boli to úžasné roky,“ zaspomínal. „A ty sa ako voláš?“ spýtal sa jej s úsmevom. Lea mu úsmev opätovala, ale naďalej mlčala.

„Hm, nie si veľmi zhovorčivá. Ale šak to nič, Harryho priatelia sú aj mojimi,“ povedal, keď zastavil pred dverami, kde končila ich cesta. Zaklopal a čakali, kým sa v nich nezjavila ryšavá hlava učiteľa.

„Ahoj, Hagrid. Potrebuješ niečo, alebo si prišiel len na kus reči?“ spýtal sa priateľsky.

„Poslala ma riaditeľka. Máš zavolať Ginny, aby k nej hneď prišla a postarať sa túto o to dievča, ale neviem ako sa volá, bo mi ho nechce povedať“, vysvetlil Hagrid. Až teraz si George všimol útlú postavu stojacu trošku mimo. Vrhol prekvapený pohľad Hagridovým smerom, ale ten len pokrčil ramenami.

„Prečo má prísť Ginny za McGonagalovou? Dačo s chlapcami? Včera som sa trochu pohádal s Jamesom, ale ak ide o to, nemyslím, že je múdre volať Ginny,“ vyzvedal.

„James v noci utiekol a stratil sa v lese,“ začal opatrne Hagrid.

„Čože? A to mi vravíš až teraz?“ vykrikoval George a chcel sa ihneď rozbehnúť hľadať svojho synovca, ale zastavila ho Hagridova silná ruka.

„Počkaj, šak on už je späť. Harry ho zachránil a teraz sú obidvaja na ošetrovni,“ vysvetlil.

„Hagrid, čo to melieš? Harry? Ako? Ved' on...“ nechápal George.

„No zjavil sa s ňou,“ ukázal na Leu, „pri mojej chalupe s Jamesom v bezvedomí a kričal, že potrebuje pomoc. On... no... má to šeko v hlave jaksi pomotané. Vraví, že nás nepozná.“ zašepkal Hagrid tak potichu, aby to nepočul nik okrem Georga. Ten bol ešte viac prekvapený a bol rozhodnutý od riaditeľky zistiť viac.

„Ale Ginny nemáš nič vraviť. Ona jej to chce riaditeľka povedať sama tuším. No, ja už musím ísť, nechám vás tu. George sa o teba postará. Dúfam, že sa ešte uvidíme,“ povedal smerom k Lei a posunul ju ku dverám trošku prudšie, skoro spadla, nebyť Georga, ktorý ju včas zachytil.

„Ale Hagrid, nemôžeš predsa...“ kričal za ním, ale obor mu už len mával z diaľky. George stále ešte držal Leu, a tak ju rýchlo pustil a viedol dnu do svojho kabinetu a ďalej do bytu. Keď za sebou zavrel dvere, nechal ju stáť uprostred miestnosti a sám nabral trochu letaxu a hodil ho do krbu. Keď Lea videla vzbĺknúť smaragdové plamene a Georga, ako do nich strká hlavu, oči sa jej rozšírili údivom.

„Ahoj, mami. Je tu niekde Ginny?“ počula ho hovoriť, no nepodarilo sa jej zachytiť odpoveď z druhej strany.

„Ahoj, volá ťa McGonagalová. Vraj máš za ňou hneď prísť do riaditeľne,“ povedal opäť. Chvíľu bolo ticho, kým žena na druhom konci odpovedala, no Lea márne napínala sluch, aby ju začula.

„Viem síce o čo ide, ale ona ti to chce povedať sama. Rozhodne sa ale nemusíš báť,“ utešoval ju.

„Musím ísť, určite sa uvidíme a nenechaj ju čakať,“ povedal napokon a vyliezol z krbu. Lea sa trochu začervenal, keď videla jeho pohľad a uvedomila si, že ju práve prichytil, ako načúvala súkromný rozhovor.

George sa na ňu skutočne pozeral, ale z úplne iného dôvodu. Doteraz nemal možnosť si ju dobre prezrieť. Teraz však sledoval každú jej črtu tváre, obdivoval krásne lesklé vlasy a hnedé oči, ktoré sa vo chvíľke zahanbenia ukryli za viečka s dlhými hustými mihalnicami. Chvíľu zostal stáť ako obarený a cival na ňu ako na zjavenie z iného sveta. Potom si však uvedomil, ako hlúpo musí vyzerat' a mal by sa o ňu postarať.

„Tak... tak sa teda posad,“ ukázal na voľné kreslo a premýšľal, čo ďalej.

„Dáš si niečo? Čaj, kávu, nejaký džús?“ ponúkol jej, no keď Lea prikývla, nevedel, na ktorú z tých ponúk a znervóznel ešte viac. Napokon im obom objednal čaj a sadol si oproti nej. Jeho prvotné predsavzatie, že zistí, čo sa stalo, bolo odrazu fuč. Sedel tu vo svojom kabinete so ženou, vlastne ešte dievčaťom, ktoré ho zaujalo tak, ako ešte nikto predtým.

„Hagrid nás ani nepredstavil. Ja som George, a ty?“ skúsil začať nejakú konverzáciu, ale odpoveďou mu bolo len zaryté mlčanie a nesmelý úsmev na jej tvári. Lea sa obzerala po miestnosti a nevychádzala z údivu, koľko všemožných a zaujímavých predmetov tu bolo. Odrazu na stole zbadala pergamen a brko, tak sa postavila a zobrala ich, aby mohla napísať svoje meno.

„Lea,“ prečítal nahlas George, čo napísala. „Ale prečo nerozprávaš? Ty nemôžeš?“ spýtal sa prekvapene a ona súhlasne prikývla. Tentoraz naozaj nevedel, ako pokračovať, a tak ju radšej previedol po byte a ukázal jej sprchu a jednu izbu, kde si mohla odpočinúť. On zatiaľ sedel pri stole a premýšľal, čo sa stalo v posledných minútach. Mal by jásť za riaditeľkou a zistiť, čo sa deje, ale nechcel ju tam nechávať samu, pretože stále nevedel, kto je. Ale ak prišla s Harrym, potom jej hádam mohol dôverovať. Nechápal však jedno: Čo sa stalo s ním. Nikdy ho žiadna žena nezaujala ako ona. Chodil kedysi dávno s Angelinou a potom mal pár nezáväzných známostí, ale žiadna nebola

ako ona. Jej prirodzená a nevinná krása ho zasiahla ako blesk z čistého neba a úplne mu ochromovala zmysly.

„Je to pravda? Severus vravel, že sa vrátil Harry,“ hovoril rýchlo a zvedavosť nešlo nepostrehnúť. Už-už mu chcela odpovedať, keď plamene v krbe vzbĺkli a z nich vystúpila dosť znepokojená Ginny. Keď sa posadila do ponúkaného kresla, bez okolkov začala: „Čo sa stalo, Minerva? George mi nechcel nič povedať. Ide o chlapcov? Vyviedli dačo?“ chrľila zo seba jednu otázku za druhou. Minerva sa zhlboka nadýchla a prerušila ju.

„Ginny, upokoj sa, nejde určite o nič vážne,“ povedala, ale Ginny ešte viac zbledla.

„Necítiš sa dobre?“ preľakla sa riaditeľka. „Ginny, musím ti dačo povedať, ale potrebujem, aby si sa upokojila. Nejde naozaj o nič vážne, ale musíš sa upokojiť! Vieš čo ti povedala Poppy.“

„Viem, lenže hovoríš to tak, že to proste nejde. Určite sa dačo stalo, takže mi to povedz,“ povzdychla si Ginny odovzdane.

„No tak dobre. Ale snaž sa príliš nerozčúliť,“ prosila riaditeľka a ešte raz si ju skúmavo prezrela. Albus sedel mlčky vo svojom portréte, ale dával pozor, aby mu neuniklo jediné slovo.

„Dnes som sa dozvedela, že James v noci utiekol, ale je v poriadku,“ dodala druhú časť vety rýchlo, keď Ginny zalapala po dychu.

„Čože? Ako to myslíš?“

„No, zrejme sa včera dosť pohádal s Albusom a ak som dobre informovaná, tak aj s Georgom, ale to je teraz vedľajšie. V noci utiekol a stratil sa v lese,“ vysvetľovala.

„Och, to nemyslíš vážne, však?“ roztriasla sa pri tom pomyslení Ginny.

„Ale Harry ho zachránil a je v poriadku,“ vravela ďalej a nevímala prerušenie. Až teraz sa odmlčala a nechala svoje slová doznieť.

„Harry? ON... on sa vrátil?“ zašepkala nečujne a hlas jej zlyhal pod náhlym náporom emócií.

„Áno, Ginny. Vrátil sa,“ snažila sa ju podporiť a upokojiť, než jej povie pravdu.

„Kedy? Ako?“ vydýchla a v očiach mala slzy. Avšak tieto konečne od radosti a úľavy.

„Jednoducho sa tu objavil s Jamesom v náručí.“

„Kde je? Prečo nie je tu, aby mi to povedal sám?“ nechápala. „Azda nie je zranený, však nie?“ zdesila sa znovu.

„Nie, nie je zranený. Ale aj tak je tu niečo, čo ti musím povedať. Len neviem ako,“ povzdychla Minerva.

„Tak už hovor, prosím,“ vykrikla Ginny, ktorá to už nemohla ďalej vydržať.

„Harry je v poriadku, ale stratil pamäť,“ konečne vyslovila to, čo nechcela. Zaregistrovala, ako Brumbál vo svojom obraze strnul a Ginny tiež.

„Ako to myslíš, že stratil pamäť? Nespomína si, čo sa stalo?“

„Nie, horšie. On vôbec nevie, kto je on sám, ani kto sme my. Priniesol sem Jamesa, lebo potreboval pomoc, ale ani v najmenšom netušil, že je to jeho syn,“ vysvetľovala Minerva.

„Keď potom k nemu pribehol Albus, bol veľmi zmätený a nespoznal ani Hagrida, ani mňa.“

„Takže si myslíš, že nespozná ani mňa? Nieкто mu vymazal pamäť?“ hádala Ginny.

„Poppy vraví, že je to fyziologická príčina a nie následok kúzla. Takže by sa mu mohla vrátiť. Možno keď ťa uvidí...“ povedala s nádejou.

„Tak načo ešte čakáme? Pod' me za ním!“ vyskočila Ginny z kresla. „A čo je s Jamesom? Vravela si, že je v poriadku.“

„Áno, Harry ho zachránil pred mozkomorom, ale mal mierny otras mozgu, s ktorým mu pomohol Albus. Ten nás čaká na ošetrovni tiež,“ vysvetlila a podala jej mosadznú krabičku s letaxom, aby sa mohli premiestniť na ošetrovňu. Bolo tam prekvapivo ticho. Ginny podišla k zatiahnutému závesu, na ktorý jej ukázala Minerva a opatrne ho rozhrnula.

„Harry?“ zašepkala placho. Uvidela svojho muža sedieť na posteli so zamračeným výrazom, ako skúmavo prezeral jej zlatý medailón. Pri tom oslovení sa mierne strhol. Ešte si nezvykol, že má konečne meno, ktoré však sám nepoznal. Pozrel na ňu a potom na fotku v prívesku. Bola to ona. Rýchlo vyskočil z postele a opatrne k nej podišiel. Ona prešla za záves a nechala ho za sebou opäť voľne spadnúť. Nesmelo k nemu natiahla ruku. Chcela sa uistiť, že sa jej to nesníva. Nechal ju dotknúť sa jeho tváre a zavrel oči. Nevedel, čo by mal cítiť, ale dúfal, že ten dotyk spozná a napokon spozná aj ju. Lenže nič sa nestalo. Ginny však nezostala pri jednom dotyku a pevne ho objala. Sama pre seba si dačo šepkala a nepustila ho, kým ju od seba neodtiahol tak, aby jej mohol pozrieť do očí. Zračila sa v nich radosť i bolesť súčasne.

„Ty si...“ začal, ale samozrejme, nevedel, ako pokračovať.

„To som ja, Ginny. Nespomínaš si?“ zašepkala pomedzi slzy, ktoré jej samovoľne stekali po tvári. Harry jej tvár zobral do dlaní a jemne tie slzy otrel.

„Prepáč,“ sklonil zrak zahanbene. „Neviem ani, kto som ja.“

„To nič, to bude v poriadku, zlatko. Uvidíš, čoskoro si spomenieš,“ utešovala ho a jemne ho pobožkala, ale on

nad'alej stál nehybne a v duchu si vyčítal, ako je možné, že zabudol.

„Prečo som ťa opustil?“ spýtal sa bezvýrazne. Ginny naňho pozrela tentoraz prekvapene.

„Neopustil si nás. To by si ty nikdy neurobil. Nik z nás nevie, čo sa presne stalo, ale zmizol si bez stopy. Už som prestávala dúfať... ale to je teraz vedľajšie. Si späť a už nikdy ťa nenechám odísť,“ objala ho znovu.

„Prepáč, ja ti nechcem ublížiť, ale všetko je to... ja neviem... zvláštne. Prečo si nepamätám teba ani deti? Koľko vlastne máme detí?“ spýtal sa akoby mimochodom, keď znova pozrel na jej bruško. Odtiahol sa od nej a posadil sa späť na posteľ. Ginny na chvíľu zavrela oči, aby sa upokojila. Bola neskutočne šťastná, že je späť a živá, ale mal pravdu. Veľmi ju to ranilo, že ju nepoznáva.

„Najstarší je James, ten, ktorého si dnes zachránil. Potom Albus a ešte Lily, tá je doma. A dve sú na ceste,“ odpovedala mu trochu vyrovnanejšie a sadla si k nemu. Keď sa oňho oprela, neodtiahol sa.

„Pod'me sa pozrieť na chlapcov,“ navrhla.

„Radšej chod' sama. Myslím, že ten mladší, Albus si vravela, že sa volá, bol asi veľmi sklamaný,“ povzdychol si.

„To nie je určite pravda. Deti celý čas mysleli len na to, kedy sa vrátiš. A ja tiež. Oni ťa priam zbožňujú a určite sú rovnako šťastný, ako ja, že si späť.“

„Keď ma tak zbožňujú, prečo si na nich do čerta nepamätám?“ nadával si Harry, ale nebolo mu to nič platné.

Nadávky, ani vlastné výčitky mu pamäť nevrátia.

„Dajme tomu čas,“ tíšila ho Ginny a podarilo sa jej ho presvedčiť, aby šiel za chlapcami s ňou, hoci sa ešte chvíľu zdráhal.

Kapitola č. 16: Zdieľané spomienky

Ginny viedla Harryho za ruku k synovej posteli, kde okrem Jamesa bol aj Albus a Minerva. James sa už prebral a ospravedlňoval sa bratovi za svoje prchké slová a tiež za to, že utiekol. Keď uvidel otca, jeho tváre sa rozžiarili. „Ja som vedel, že si to ty, ocko,“ vykrikol radostne a Albus ich sledoval s napätím. Ustrašene pozeral na otca, pretože stále nechápal. Ale Ginny sa ujala slova.

„Ocko sa teraz necíti veľmi dobre, tak ho vezmem domov, aby mu bolo lepšie,“ vysvetľovala im. „Nič to nie je, len bol veľmi dlho preč,“ dodala, keď videla Albusom zachmúrený výraz.

„Si v poriadku, Jamie?“ spýtala sa starostlivo staršieho syna, ale skoro sa nemusela pýtať. Chlapcova tvár bola po niekoľkých mesiacoch znova usmievavá. Nevedel totiž, že jeho ocko ho nespoznáva a nik mu to nemal v pláne povedať.

„Hlavne si dávajte pozor, a už žiadne nočné dobrodružstvá.“ povedala a prísne sa pozrela na Jamesa, no potom ich oboch tuho objala a sľúbila, že im čoskoro napíše. O niečo potichu požiadala riaditeľku a potom odviedla Harryho von z ošetrovne. Chcela použiť krb v riaditeľni, aby sa dostali domov.

„Harry, veríš mi?“ spýtala sa ho, keď siahla pre mosadznú škatuľku na krbovej rímse.

„Čo? No, áno,“ odpovedal zarazene.

„Dobre. Tak mi podaj ruku a postav sa sem,“ ukázala do krbu. Tváril sa prekvapene a neveriacky, ale poslúchol ju. Ginny nabrala ľatx do ruky a pritisla sa k Harrymu.

„Godrikův dŭl,“ povedala jasne a zreteľne a smaragdové plamene ich pohltili. Nakoniec vyšli na druhej strane v ich obývačke.

Harry sa rozhladol po izbe a jeho zrak spočinul na rodinných fotkách, ktoré boli rozostavené všade naokolo. Ginny ho bez slova sledovala, len občas mu ozrejmla, kto je na fotke, ak sa pri nej pozastavil. Ukázala mu Hermionu a Rona, jeho najlepších priateľov, jej rodičov a bratov a pár známych.

„Čo sú to za čudné veci, čo sa tu všade okolo deje? Ten krb, hýbajúce sa fotky, prútky a tak,“ spýtal sa.

„To všetko je súčasťou nášho života. Sme kúzelníci a tieto veci sú v našom svete úplne normálne,“ odpovedala mu.

Harry však rezignovane dosadol na gauč a skryl si hlavu do dlaní. Zúfalstvo bolo cítiť z každého jeho pohybu.

„Prečo? Prečo si nič nepamätám? Ako je to možné?“ pýtal sa stále dookola. Potom vzhliadol a smutne jej pozrel do očí.

„Prepáč mi to. Musí byť pre teba asi strašné, že ťa nespoznávam, ale chcel by som. Tak veľmi by som chcel.“ Sadla si blízko neho a odhrnula mu vlasy z čela. Primäla ho opäť jej pozrieť do očí a jemne mu povedala: „Pšš, Harry.

Strašné bolo pomyslenie, že som ťa navždy stratila. Toto spoločne zvládneme. Prekonali sme aj horšie veci.“

„Naozaj? Čo môže byť horšie, než vymazať zo svojich spomienok svojich najbližších?“

„Sú veci, ktoré by som ti sama radšej z pamäte vymazala. Ale ver mi, bude to v poriadku. A ak nie...“ povzdychla si.

„Ak nie?“ spýtal sa s obavou v hlase.

„Začneme odznova,“ dokončila. Na chvíľu sa zamyslela a odrazu jej v hlave skrsol nápad.

„Počkaj tu, možno by sme mohli niečo skúsiť,“ vybehla hore schodmi a o chvíľu sa vrátila s veľkou kamennou misou.

„Toto je myslánka. Služí na odkladanie spomienok. Ulož do nej svoje a spoločne si ich môžeme prezrieť. Možno ti to pomôže,“ navrhla.

„Ak si to myslíš,“ pokrčil ramenami Harry. Ginny teda vytiahla svoj prútik a priložila si ho k spánku.

„Pensare non pensatum,“ zašepkala a vytiahla striebornú spomienku, ktorú uložila do myslánky. Zopakovala to asi trikrát a potom ju posunula do stredu stolu. Myšlienky v nej výrili jedna cez druhú a Harry to so záujmom sledoval.

„Chceš to vidieť?“ spýtala sa ho a keď prikývol, chytila ho za ruku a spoločne sa sklonili nad kamennou misou.

Jemná biela hmľa ich pohltila a ocitli sa v malej útulnej izbičke, kde bolo okrem nich niekoľko postáv.

„Ach, Ginny, ja som taká šťastná. Najprv Ron a Hermiona, a teraz konečne vy dvaja. Ste pre seba ako stvorený.“

rozplývala sa Molly Weasleyová, Ginny sa na ňu vdáčne pozrela a trpezlivo bez pohnutia sedela, kým jej Hermiona nepripla do vlasov jemný venček z čerstvých kvietkov.

„Vyzereš nádherne,“ povedal od dverí mužský hlas. Bol to Ron, ktorý práve prišiel za svojou sestrou.

„Ďakujem, braček. Tie šaty navrhovala mama s Hermionou,“ usmiala sa a postavila sa, aby si ju brat mohol prezrieť lepšie.

„Waw, Harry má teda z pekla šťastie, že ťa má. Keby si nebola moja sestra... normálne mu závidím,“ uškrňal sa.

„Tak vám teda prajem veľa šťastia. Vám dvom to určite bude klapať, ale keby dačo, je mi jedno, že je to kamarát. Pokojne mi povedz a ja mu vysvetlím, ako to u nás v rodine funguje,“ vravel Ron vážnym hlasom, no vyslúžil si tým len salvu smiechu od sestry, matky a manželky.

„Mal by si už ísť, inak sa bude Harry stresovať, že sa mu stratil svedok,“ vystrčila ho z dverí Hermiona a než

zavrela, dala mu pusu. „A nie aby si niečo vyviedol,“ usmiala sa a zabuchla mu pred nosom.

„Berie svoje bratské povinnosti naozaj vážne. Doma celý čas mudroval o tom, že to bude ťažké mať za švagra najlepšieho priateľa,“ krútila Hermiona hlavou a upravila posledné detaily na Ginniných šatách.

„Si naozaj krásna,“ skonštatovali s Molly jednohlasne. Ginny si nahlas povzdychla.

„Som taká nervózna,“ priznala a hrýzla si spodnú peru.

„To je každá nevesta v deň vlastnej svadby. Nože sa trochu napi vody,“ podávala jej pohár Molly a dohliadla, aby ho jej dcéra vypila až do dna.

„Je to lepšie?“ spýtala sa starostlivo.

„Áno, mami. Ďakujem za všetko,“ objala Ginny mamu.

„Moje dievčatko sa dnes vydáva,“ plakala od radosti Molly Weasleyová.

„No tak, mami. Ved' sa tým nič nemení. Neplač, lebo začnem tiež.“

„Žiadne slzy, už je najvyšší čas,“ zahriakla ich jemne Hermiona a na dôkaz jej slov, že je čas ísť, strčil do dverí hlavu najstarší člen rodiny, pán Weasley.

„Kde je moja princezná?“ pozdravil ich a pri pohľade na dcéru onemel úžasom. Rovnako ako Molly ju objal a zaželel jej veľa šťastia.

„Už by sme mali ísť. Harry začína byť nervózny,“ snažil sa odl'ahčiť situáciu. Vzal dcéru za ruku, aby ju odviezol k jej nastávajúcemu. Skutočná Ginny s Harrym šli mlčky za nimi, až kým nevyšli záhradnou brámkou na plochu upravenú špeciálne pre túto slávnosť.

Keď sa Molly a Hermiona postavili na svoje miesta, viedol Artur svoju dcéru uličkou medzi stoličkami zaplnenými hosťami. Keď ich uvideli, všetci sa postavili a vzdychali nad krásnou nevestou. Jej priateľky zo školy ticho závideli a učitelia a rodinní priatelia ich s hrdosťou sledovali. Krásnu atmosféru tohto jedinečného dňa dopĺňala očarovaná harfa, ktorá vyfukovala tie najjemnejšie a najľúbenejšie tóny, aké kto z nich kedy počul.

Na konci uličky bol postavený akýsi oltár, zdobený čerstvými kvetmi. Za ním sa usmieval oddávajúci a čakal, kým nevesta pristúpi k ženíchovi. Keď Artur dával ruku svojej dcéry nervóznemu Harrymu, potľapkal ho po ramene.

„Daj mi na ňu pozor, synak,“ povedal a pridol sa k svojej manželke, ktorá stála v prvej rade medzi najbližšími príbuznými. Harry prikývol, ale jeho myseľ bola zaujatá jediným. Pohľadom na Ginny. Nesmelo sa na ňu usmial, a až keď ho Ron zozadu trochu postrčil smerom k oltáru, sa spamätal. Jeho zrak však stále smeroval k Ginny a vyzeralo to, že oddávajúceho, ktorý niečo hovoril, vôbec nevnímal.

Opäť nepríjemné štuchnutie zozadu a on sa zmätene rozhlíadol. Ginny naňho žmurkla a zašepkala tak, aby ju počul len on: „To ma tu necháš stáť celý deň?“

„Čože?“ spýtal sa nahlas a vyvolal tým všeobecné pobavenie medzi hosťami.

„Pýtal som sa, beriete si túto ženu, Ginervu Weasleyovú za svoju ženu a budete ju milovať do konca života, v dobrom aj v zlom...“ opakoval otázku oddávajúci. Než však stihol dokončiť, Harry pozrel Ginny do očí a odpovedal.

„Áno, beriem.“ Jeho ďalšie slová patrili len jej, ale samozrejme ich počuli všetci. „Bez teba by môj život nemal viac zmysel. Chcem byť len s tebou do konca svojho života,“

„Som navždy len tvoja,“ odpovedala mu s láskou a svoj sľub spečatili prvým manželským bozkom. Hostia zajasali a začali im nadšene tlieškať. Slová oddávajúceho: „Týmto prehlasujem vaše manželstvo za právoplatne uzavreté,“ nik nevnímal.

Novomanželia stáli vedľa seba a prijímali gratulácie od priateľov a blízkych a mnohý z nich sa neubránili slzám radosti. Ginny a Harry žiarili radosťou ako ešte nikdy predtým. Keď aj posledný gratulant vyjadril svoje prianie všetkého dobrého, zniesol sa odiekať z oblohy nádherný vták a začal spievať svoju Pieseň lásky, ktorá všetkých hlboko zasiahla a Harryho a Ginnyinu lásku spečatila pevnejšie, než samotný manželský sľub.

Okolo skutočnej Ginny a Harryho to zavíralo a obraz sa zmenil. Ginny ležala v posteli a hoci bola unavená, na tvári jej žiaril spokojný a šťastný úsmev. Harry stál vedľa nej a v náručí držal drobné detské telíčko a pozeral naň ako na najväčší zázrak sveta.

„Je taký krásny,“ zašepkal a pozrel na Ginny. Prišiel k nej bližšie a dal jej ho na ruky. Potom si k nej sadol opatrne, aby mala pohodlie a mlčky vychutnával túto chvíľu.

„Som ten najšťastnejší človek na svete,“ povedal napokon a pobožkal ju.

„Takže je to pravda...“ zašepkal skutočný Harry a zamyslel sa, nevšímajúc si Ginnyin prekvapený výraz. Obraz okolo nich sa opäť rozvinul a ocitli sa opäť v obývačke svojho domu.

„Spomenul si si na niečo?“ vyzvedala Ginny naliehavo.

„Nie, ja... to ako som ho držal na rukách... myslím, že sa mi o tom snívalo. Naozaj sa to teda stalo?“

„Áno, to bol Jamie. Ale keď sa ti to mohlo snívať, tak nepochybujem, že čoskoro sa tvoja pamäť vráti. Snívalo sa ti ešte niečo?“ v jej hlase zaznievala nádej. Harry jej povedal o niektorých svojich snoch, ale ako pochopila, väčšinou to boli nočné mory spôsobené Voldemortom.

„Áno, toto všetko sa stalo, ale nechci odo mňa, aby som ti to vysvetlila. Sú to tie spomienky, ktoré by sa vôbec nemali vracat',“ zamračila sa. „Nič z toho ti nebolo povedomé.“

Harry len pokrútil hlavou.

„Ale jedno je mi z tvojich spomienok jasné. Asi som ťa veľmi miloval. A ty... ty zrejme tiež,“ povedal priškrteným hlasom.

„A na tom sa nikdy nič nezmenilo, Harry,“ objala ho a schúlila sa mu v náručí, akoby hľadala jeho oporu a ochranu.

„Nikdy,“ zopakovala nečujne.

Kapitola č. 17: Výsluch

Hermiona sa práve vrátila z ministerstva. Mala schôdzku s Kingsleym a niekoľkými členmi BA, ktorí sledovali situáciu v zahraničí.

„Ahoj Hermiona, dáš si čaj?“ spýtala sa jej Molly, len čo sa posadila za stôl.

„Rada, ďakujem. Ginny je u seba?“ spýtala sa. Jej priateľka trávila veľa času vo svojej izbe a na radu ošetrovateľky a svojej mamy naozaj odpočívala, keď to šlo.

„Nie. Ráno ju zavolala Minerva a ešte sa nevrátila,“ odpovedala s povzdychom a položila pred ne dve šálky s čajom. „Stalo sa niečo?“

„Ráno jej George odkázal, že ju chce riaditeľka hneď vidieť. Netuším o čo išlo, nechcel nám to povedať. Ale dúfam, že je všetko v poriadku. Ginny si už toho pretrpela naozaj dosť,“ zložila beznádejne hlavu do dlaní.

„Všetko bude v poriadku, Molly,“ snažila sa ju upokojiť. „Len tomu musíme všetci veriť.“

„Ja viem, moja. A čo Ron, ozval sa?“ spýtala sa s obavou o svojho syna.

„Áno, včera sa ozval, že sú v poriadku. Asi mali naozaj ťažký deň. Podľa toho, čo vravel Kingsley, chytili nejakých Zmijozelových ľudí a Ron s Teddym pri tom pomáhali. Ale bojím sa oňho,“ priznala. Čokoľvek ďalšie by chcela povedať však prerušil zvuk plameňov, ktoré náhle vzbĺkli v krbe a z nich vypadol zvitek pergamenu. Hermiona na ňom rozoznala pečať školy, a tak neváhala a rýchlo ho vzala do ruky. Zlomila voskovú pečať a čítala. Sťažka dosadla späť na svoju stoličku a zavrela oči, ktoré sa jej v jedinom okamihu zaliali slzami. Molly si to však vysvetlila zle a zbledla. V očakávaní toho najhoršieho vytrhla Hermione pergamen z ruky a čítala.

Drahá Molly a Hermiona,

nemajte strach, nič vážne sa nestalo. Ginny ma prosila, aby som vám oznámila, že sa dnes nevráti a prosí vás, aby ste to vysvetlili Lily.

Čo sa vlastne stalo? James bol ranený, ale už je v poriadku a zajtra sa vráti späť na vyučovanie. Ale to nie je všetko.

Ako to povedať... Ginny sa nevráti, pretože strávi zvyšok dňa doma, v Godrikovom dole s Harrym. Áno, vrátil sa. Než sa však teraz rozbehnete za ním, prosím vás, aby ste im dali čas. Hoci je Harry živý a zdravý, potrebuje nejaký čas, kým... No, jednoducho nie je úplne ako predtým a tí dvaja potrebujú čas. Doprajte im ho, určite sa u vás čoskoro objavia.

S pozdravom Minerva McGonagallová

Tak teda žije. Naozaj žije,“ vydýchla prekvapene, ale to už ju Hermiona objímala.

„Ja som to vedela. Konečne. Konečne bude Ginny v poriadku,“ radovala sa.

„Ale čo Minerva myslela tým, že nie je ako predtým?“ vrátila sa Molly k tej vete, čo ju v liste znepokojovala.

„Netuším. Ale hlavné je, že sa vrátil. Musíme to povedať aj ostatným,“ neustala Hermiona vo svojom nadšení.

„Lily! Kde si? Lily, zlatko, pod' sem!“ kričala na dievčatko. Malá sa čoskoro objavila na schodoch nasledovaná Hugom a vôbec netušila, čo sa deje. Hermiona ju nadšene zdvihla na ruky a zatočila sa s ňou po miestnosti.

„Lily, ocko sa ti vrátil,“ oznámila jej a dievčatko onemelo úžasom.

„Naozaj? A kde je? Kde je mamička? Už to vie? Konečne sa prestane trápiť. Kde sú?“ vychrlila zo seba, keď si naplno uvedomila význam tých slov. Ale babička ju trochu skrotila.

„Neboj sa, čoskoro sa vrátia. Musia si spolu ešte niečo zariadiť, ale určite to nebude dlho trvať.“

„Ale ja ich chcem vidieť hneď,“ žiadala, no keď videla Mollyn výraz tváre, ktorý vravel, že musí naozaj ešte chvíľu počkať, vzdala to a sadla si jej na kolená, neustále jej kladúc otázky o otcovom návrate. Hermiona, ktorá si hneď po tom, čo opadlo najväčšie prvočné nadšenie, spomenula ešte na niečo. Vybehla po schodoch do svojej izby a vrátila sa so svojím galeónom, slúžiacim na komunikáciu medzi členmi BA.

„Harry je späť, takže Ron s Teddym sa môžu tiež vrátiť,“ vysvetľovala rýchlo a na malom displeji natukala správu. Keď však ani do večera nik na jej správu neodpovedal a Ron ani Teddy sa nevrátili, bola už zúfalá a šialená od strachu. Jej radosť z Harryho návratu skalila hrozná predtucha.

„Ron?“ ozvalo sa potichu a ktosi zatriasol jeho telom. O chvíľu sa skutočne prebral a chytil sa za hlavu, ktorá sa mu mohla rozskočiť od bolesti.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa zmätene a zažmurkal, aby si jeho oči privykli absolútnej tme, ktorá ich obklopovala.

„Si v poriadku? Poriadne si si udrel hlavu o zem, keď nás sem privliekli,“ vravel druhý hlas.

„To nič, len ma bolí hlava ako šľak. Kde to sme a čo sa vlastne stalo?“ zopakoval podráždene svoju otázku.

„Neviem, asi nás držia v nejakom podzemí. Sú tu mreže a žiadne okná.“ odpovedal Teddy.

„Kto myslíš, že nás tu drží? Nezdá sa ti divné, že nás uniesli namiesto toho, aby nás na mieste zabili?“ d'alej

špekuloval Ron. Teddy mlčky prikývol, ale v tej tme ho aj tak nemohol vidieť.

„Čo myslíš, že od nás budú chcieť?“

„Možno si všimli, že ich sledujeme a chcú vedieť, čo sme zistili a podali ďalej,“ hádal Teddy. Ak mal pravdu, obaja vedeli, čo to znamenalo a radšej na to nechceli myslieť.

„Čo navrhuješ? Ako sa odtiaľto dostaneme?“ spýtal sa skl'účene Ron.

„Nemám tušenie,“ priznal. „Asi pri sebe nemáš ten galeón, však? Alebo aspoň zhasínač?“ spýtal sa Rona. Ten so zahundraním, prečo ho to nenapadlo skôr, vytiahol z kapsy zhasínač a posvietil im v miestnosti bez okien.

„Hlavne musíme zistiť, kde sme,“ povedal Teddy a rozhliadal sa naokolo. Obklopovali ich však len holé steny z kameňa bez jedinej puklinky.

„Zhasni!“ prikázal náhle a potom v tme ticho zašepkal. „Počujem kroky. Niektí sem ide.“

„Lumos,“ začuli za dverami, ktoré sa s vrzganím otvorili. Svetlo z prútika dopadlo na ich bledé tváre a muž, ktorý práve vošiel dnu, sa natiahol a chytil Teddyho za cíp habitu. Potom s ním surovo trhol a vystrčil ho von z miestnosti.

„Ty pôjdeš so mnou,“ zavrčal a už chcel dvere zavrieť, keď sa naňho vrhol Ron.

„Nechajte ho! Kam ho vediete? Vezmite si mňa a jeho nechajte na pokoji,“ pokúsil sa.

Ale ten dozorca, alebo kto to vlastne bol, ho prudko odstrčil.

„Aj ty sa dočkáš, ryšavec. Pekne jeden po druhom,“ zaškeril sa a jeho ľadový smiech sa mu zarezával do morku kostí. V slabom svetle fakiel, ktoré boli na chodbe pred celou, videl Teddyho odhodlaný a nepreniknuteľný výraz tváre. Nevedel, kam ho vedú, no bol rozhodnutý nenechať sa pokoriť a zlomiť.

Ron nevedel, ako dlho tam sedel v tichu a tme, kým sa dvere opäť neotvorili a dvaja dozorcovia dnu nevsotili bezvládne ľudské telo.

„Tu ho máš, hrdinu. A zajtra sa pobavíme s tebou,“ rehotali sa obaja. Ron hneď priskočil k Teddymu. Keď si bol istý, že sa nik nevráti, zažal svetlá.

„Bože, Teddy, čo ti to urobili?“ zdesil sa, keď uvidel jeho tvár úplne zmračenú od mnohých rán, ktoré zrejme utrážil. Prezrel ho a zistil, že má zrejme zlomených aj pár rebier a akoby toho nebolo málo, našiel na jeho tele nepochybne jazvy od Crucia. Chlapec, ako sa zdalo, upadol do bezvedomia a Ron sa tomu nečudoval. Len dúfal, že nemá nejaké horšie vnútorné zranenia. Nikdy nebol v liečení veľmi dobrý a už vôbec nie bez prútika.

„Vydrž, Teddy. Niečo vymyslím,“ snažil sa ho povzbudiť, aj keď tie slová adresoval skôr sám sebe, než chlapcovi v bezvedomí. V cele nenašiel nič, len dve deky a nádobu s vodou. Rozložil jednu na zem a položil na ňu jeho telo. Druhou dekou ho prikryl a z vlastného habitu si odtrhol kúsok látky, ktorú potom namočil vo vode, aby ňou zotrel chlapcovi stopy krvi a očistil aspoň trochu rany. Pomaly nadobúdadal vedomie.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa Ron bezvýrazne, hoci jeho otázka znela priam hlúpo.

„Akoby... po mne prebehlo stádo kentaurov,“ vysúkal zo seba namáhavo.

„To ti verím. Tie hyeny ťa naozaj zriadili.“

„To nič nie je. Bude to horšie, oveľa horšie,“ odpovedal sa snažil sa posadiť, ale Ron ho zatlačil späť na zem.

„Lež a nehýb sa! Máš zrejme zlomené rebrá. Ale bez prútika ti nijako nepomôžem.“

„Počkaj,“ zastavil Teddy prívál jeho nadávok a siahol si na krk, kde mu visel zmenšený prívesok prútika na retiazke. Chvíľu s ním zápolil, ale keď ho napokon zovrel v dlani, zašepkal nejaké kúzlo a z malého prívesku bol odrazu pravý prútik. Ron naňho len nechápavo pozrel.

„Ale ako?“

„Darček od Victorie. Takto mám vždy náhradný prútik po ruke a nikoho to ani nenapadne,“ vysvetlil, keď mu ho podával. Ten sa dlho nezamýšľal, zacelil Teddymu tie najhoršie krvácajúce rany a napravil mu rebrá. Potom vyčaroval neviditeľné spevňovacie obvazy a znehybnel mu hrudník.

„Vďaka,“ vydýchol Teddy, ktorý sa takto cítil oveľa lepšie.

„Kto sú a čo od nás chcú?“ spýtal sa Ron konečne.

„Ako som vravel, chcú vedieť, kto sme a čo je s Harrym,“

„Ale ved' o Harrym nič nevieme. Nepovedal si im to?“ zháčil sa Ron.

„Aj tak by nám neverili. Myslia si, že Harry sa niekde skrýva a čaká, kým zaútočia. Kým si to myslia, máme šancu udržať ich trochu v úzadí. Aspoň kým nebudú mať pocit, že sú dostatočne silní, aby mohli proti nemu bojovať,“ uviedol na pravú mieru Teddy.

„Myslíš, že to bude k niečomu dobré?“ pochyboval Ron.

„Určite. Ak to môže našim ľuďom tam vonku získať aspoň trochu času, potom som ochotný skúsiť to. A ty?“ pozrel naňho v očakávaní. Ron sťažka prehltol, ale prikývol.

„Samozrejme.“

Teddy súhlasne povrtel hlavou, a tým spečatili tichú dohodu o tom, že sa nepodvolia ničomu a budú sa snažiť bojovať až do konca. Aj keby ten koniec mal byť o pár dní v tejto chladnej cele.

Kapitola č. 18: Odhalenie

Minerva sa práve chystala navštíviť Georga Weasleyho a porozprávať sa s tou mladou dámou, ktorá prišla s ním. Keď však prechádzala okolo Veľkej siene, narazila na Hagrida, ktorý k nej práve viedol návštevu.

„Paula? Čo ty tu robíš?“ spýtala sa prekvapene svojej priateľky.

„Ahoj, Minerva. Bola som dnes v Londýne, a tak som si povedala, že prijmem tvoje pozvanie a keď už som tu v Anglicku, zaspomínam na staré dobré bradavické časy,“ odpovedala a rozhladla sa okolo.

„Veľa sa tu toho nezmenilo,“ skonštatovala.

„Ďakujem Hagrid, už sa o svoju priateľku postarám,“ povedala riaditeľka zdvorilo a viedla Paulu smerom ku kabinetu obrany proti čiernej mágii.

„Nejdeme k tebe do riaditeľne?“

„Isteže, len ešte musím niečo zariadiť. Bude to len chvíľka a hneď sa ti budem venovať. Vieš, práve dnes sa toho toľko udialo a ja neviem, čo urobiť skôr,“ povzdychla si. Paula sa na ňu povzbudivo usmiala.

„Ak som prišla nevhod, zastavím sa inokedy, Minerva. Stačí povedať,“ navrhla, ale Minerva rozhodne protestovala.

„Nevážila si sem predsa takú dlhú cestu zbytočne. Len oznámim niečo Georgovi a dáme si u mňa čaj.“

Zastala pred kabinetom a zaklopala. Dvere sa nasmelo otvorili a v nich stála dievčina s rozpustenými hnedými vlasmi, oblečená v staršej Georgovej košeli a nohaviciach, ktoré jej ponúkol, aby mohla dať škriatkom vypráť svoje vlastné ušpinené po dlhej ceste.

„Dobrý deň,“ pozdravila ju Minerva a slabo sa na ňu usmiala. Doteraz nevedela, kto je a chystala sa to zistiť.

„Je tu George?“ spýtala sa vecne. Lea ukázala niekam smerom do izby, odkiaľ bolo počuť šum vody. Usúdila, že sa učiteľ sprchuje a rozhodla sa počkať.

„Dobre, počkáme naňho... Vlastne som chcela hovoriť najmä s vami,“ povedala, keď sa posadila do jedného z kresiel a Paula si sadla vedľa. Lea len neurčito prikývla, že rozumie a podišla k stolu, odkiaľ vzala pergamen a brko.

Napísala naň: Volám sa Lea a som nemá a podala lístok Minerve, ktorá naň začudovane pozerala.

„Ale ako vidím, rozumiete nám dobre. Môžem vám teda položiť pár otázok a vy mi napíšete odpovede?“ spýtala sa znova. Lea prikývla a placho sa usmiala.

„Ide o Harryho. On si to síce nepamätá, ale sme jeho priatelia a rodina. Toto je škola, do ktorej kedysi chodil a ja som jej riaditeľka. Hľadali sme ho veľmi dlho, ale nevedeli sme, čo sa s ním stalo. Myslíte, že by ste nám mohli povedať, čo sa stalo? Teda, ak to viete,“ prosila Minerva. Lea sa opäť zohla nad pergamen a nejakú chvíľu bolo v miestnosti počuť len škrabanie brka. Nik z nich si nevšimol Georga, ktorý vyšiel zo svojej izby s ešte mokrými vlasmi, sčesanými však tak, aby nebolo poznateľné, že mu chýba ucho. Mlčky ich sledoval, teda presnejšie, sledoval Leu. Jej jemné prsty, ktoré zvierali brko, vlasy padajúce do očí a jej nepatrnú mimiku tváre, keď sa zamýšľala nad tým, čo napísať. Napokon však podala list riaditeľke, a tá si ho mlčky prečítala. George k nej pristúpil zozadu a čítal tiež.

Takže Harry stratil pamäť a na nič si nespomína. Lea ho zachránila a starala sa oňho, kým sa nezotavil zo svojich zranení. Harry, napriek tomu, že nevedel kde ani či vôbec nejakú rodinu má, sa rozhodol ísť hľadať niekoho či niečo, čo by mu vrátilo spomienky. To stálo v poznámkach od Ley.

„Zachránila ste mu život,“ poznamenal uznalo George a venoval jej jeden svoj očarujúci úsmev. Začervenala sa a sklopila zrak, aby naňho nemusela pozeráť.

„Áno, patrí vám za to naša vďaka. Pre nás všetkých Harry znamená veľmi veľa a žiaľ... mysleli sme si, že už sa nikdy nevráti,“ usmievala sa Minerva teraz už úprimne a zoširoka.

„Ale povedzte mi, vy ste čarodejnica?“ Pri slove čarodejnica sa Lea strhla a vystrašene sa pozrela na všetkých zúčastnených. Pokrútila hlavou veľmi dôrazne a splašene sledovala ich reakcie.

„Prečo sa tak ľakáte? Na tom nie je nič zlé ak ste. My všetci sme kúzelníci a toto je škola čar a kúzel. Nikdy ste o tom nepočula?“ upokojovala ju Minerva. Avšak ďalšie pokrútenie hlavou ju presvedčilo o tom, že Lea naozaj o ich svete nikdy nepočula. Vzhľadom k tejto skutočnosti ju prekvapovalo, ako pokojne reagovala na všetko, čo doteraz videla. Ale aj tak tu bola jedna vec. Ak by to bolo mudlovské dievča, nikdy by sa na hrad nedostalo. Bradavice sú proti mudlom chránené starovekými kúzлами, ktoré spôsobujú, že nevidia nič, len ruiny.

„Tak ako je možné že...“ napadlo v tej istej chvíli aj Georga. Minerva bola napokon rada, že je tu Paula, ktorá dokáže rozpoznať schopnosti kúzelníkov a mohla ju teda poprosiť o vysvetlenie. Lenže Paula bola zaujatá sledovaním dievčat a viac, než oni sami.

„Paula? Je všetko v poriadku?“ spýtala sa Minerva.

„Čože? Ach, isteže. Ja som sa len zamyslela. Zdalo sa mi, akoby... ale to nie je možné. To sa mi určite len zdalo. Tak teda, radi by ste vedeli, či je to čarodejnica,“ zmenila rýchlo tému.

„Nie, nie je čarodejnica ani mudla. Je moták. Ale... Minerva, mohla by som s tým dievčaťom hovoriť osamote?“ spýtala sa a Minervu tým naozaj prekvapila.

„No, nenamietam. Ak s tým súhlasí Lea, tak určite,“ prikývla a Lea, hoci nechápala, čo sa to okolo nej deje, napokon tiež súhlasila. Pomohol jej k tomu Georgov pohľad, ktorý jasne hovoril, že sa nemá čoho báť. Prešli teda spolu do jeho pracovne, kde Paula s Leou osamela.

Paula na ňu ešte dlho pozerala, kým našla správne slová.

„Kto boli tvoji rodičia?“ spýtala sa, ale Lea, ktorá čakala hádam čokoľvek, len nie otázky na rodičov, sa zachmúrila.

„Tak inak,“ povedala jemne Paula. „Posaď sa a počúvaj ma. Poviem ti jeden príbeh. Zastav ma, ak by som sa mylila, dobre?“ Lea prikývla a pozorne počúvala.

„Lenže kde začať? Možno bude lepšie od konca a potom rozvíjať príbeh.

Asi sa ti občas stávali zvláštne veci,“ začala jednoducho, no Lea zbystrila a zvýšila svoju pozornosť na maximum.

„Občas, sprvu asi nevedome, neskôr možno cielene, si dokázala niekomu pomôcť. Spomínala si, že si Harryho zachránila. Predpokladám, že si mu zacelila niektoré rany vďaka svojim zvláštnym schopnostiam, na iné si použila bylinky či masti,“ Lea súhlasne prikývla a čakala, čo bude ďalej.

„Ako dieťa si si asi pripadala zvláštne, nepoznala si nikoho, kto by vedel podobné veci, však?“ ďalšie súhlasné prikývnutie a Paula sa spokojne usmiala.

„Je to totiž tvoj dar a myslím, že si ho celkom dobre rozvinula, vzhľadom k svojmu stavu. Nie si čarodejnica a o to to bolo iste ťažšie. Ale zvládla si to,“ pochválila ju.

„Ako to všetko viete?“ napísala rýchlo Lea na papier a dychtivo čakala odpoveď.

„Ako povedala Minerva, my všetci tu sme kúzelníci a ja mám tiež isté schopnosti rozoznávať podobné schopnosti, aké máš ty. Je ich viac, než len schopnosť liečiť a ja učím ľudí s nimi správne zachádzať a využívať ich. A preto viem, čo si zač. Lenže ty zrejme netušíš a ja môžem len odhadovať, prečo to tak je. Prečo dievča bez akýchkoľvek iných kúzelných schopností má tento dar? Tvoja matka sa volala Sabine a pochádzala z Írska. Bola veľmi krásna, mala žiarivo červené vlasy, asi rovnako dlhé ako ty, keď som ju poznala a tie isté hnedé oči ako ty. Na krku mala materské znamienko, máš ho tam určite tiež,“ Lea ju počúvala v nemom úžase a opäť len prikývla, hoci nechápala, ako to všetko vie.

„Takže je to pravda? Naozaj si Sabinina dcéra?“ podišla k nej, aby si lepšie prezrela každú črtu tej nevinnej tváre. Keď sa jej však znenazdania mimovoľne dotkla, akoby ju zasiahol blesk.

„Tak preto...“ uvedomila si konečne niečo, čo jej doteraz unikalo. Pozrela na dievča a rozhodla, že si zaslúži pravdu. Zrejme o tom nemala najmenšie potuchy, ale ona jej to povie.

„Ako som už vravela, poznala som Sabine. Bola to čarodejnica a mala rovnaký dar ako máš ty. Vedela uzdravovať. Bola tiež veľmi nadaná v bylinkárstve a svoje schopnosti naplno využívala a učením u mňa rozvíjala svoj talent. Vieš, za celý život som mala takých len troch žiakov. Tvoju matku, potom jedného kúzelníka z Albánska a až teraz nedávno ku mne priviedli toho tretieho. Zvláštna zhoda okolností, ale vlastne teraz už chápem. Ten tretí bol Harryho syn. Áno, aj on má tento dar,“ na chvíľu prestala, aby si Lea usporiadala svoje myšlienky. Keď jej dala pokyn, aby pokračovala, neváhala.

„Bola vlastne prvá, ktorú som učila niečomu takému a stali sa z nás priateľky. Ešte aj potom sme boli v kontakte, kým sa niečo nestalo. Nevieť čo, ale teraz tuším. Zrejme sa zamilovala, ale do nesprávneho,“ Lea horlivo krútila hlavou naznačujúc, že jej mama ocka milovala.

„Nie, nerozumieš mi. Tvoja mama bola z veľmi váženej čistokrvnej rodiny, a tie nepripúšťali miešanie krvi. Nedovolili by jej vydať sa za nikoho iného, než čistokrvného kúzelníka. Ale ja predpokladám, že sa zamilovala do mudlu, teda do obyčajného človeka bez magických schopností. Jej rodina s tým samozrejme nesúhlasila, ale ako poznám Sabine, nedala sa a vydala sa zaňho.“

Lea premýšľala nad tým, čo práve počula a zdalo sa jej to ako rozprávka z iného sveta. Keby nemala svoje schopnosti, ktorými sa vždy odlišovala od iných, asi by neuverila, ale takto? Možno má tá žena naozaj pravdu a jej matka bola čarodejnica. Azda preto chápala jej zvláštnosti.

„Niektoré čistokrvné rodiny sa však s takým niečím nedokážu zmieriť a jej otec patrila medzi nich. Nenechal Sabine odísť len tak ľahko a hoci bola jeho dcéra, ak malo byť jej šťastie po boku mudla, neprial jej ho a zakliat ju,“ pokračovala smutne.

„Čože?“ vykrikla v duchu Lea, ktorou tá správa otriasla. Jej matka a zakliata? Ale ako? Ved' žila normálny život a nebola chorá. Zomrela nešťastnou náhodou, premietala si v duchu. Paula akoby vycítila, na čo myslí ju opravila.

„Myslím, že tá kliatba sa netýkala priamo tvojej matky. Mala jej ublížiť, ale nie fyzicky. Tá kliatba spočíva na tebe, moja drahá. To teba jej otec zakliat.“

Zase sa odmlčala a sledovala Leu, ako sa postavila z kresla a prešla k oknu. Bolo toho naňho už naozaj veľa. To desivé ráno v lese, potom Harryho stretnutie s rodinou, neskôr bola odvedená k Georgovi do kabinetu a mala tu s

ním zostať a teraz tieto čudné reči o jej pôvode a nakoniec sa ešte dozvie, že je prekliata. Dá sa toto všetko stihnúť za jediný deň? Určite sa jej to len sníva, myslela si, ale dobre vedela, že to tak nie je.

„Ako viete o tej kliatbe a čo spôsobuje?“ napísala na papier a podala ho Paule.

„Keď som sa ťa pred chvíľou dotkla, cítila som ju. Ťaží ťa od narodenia, ale spôsobuje len jedinú vec. Pôvodne to bola kliatba, ktorá mala zviazať všetky magické schopnosti Sabininých detí s tým mudlom. Ale stalo sa to, čo sa občas v takých manželstvách stáva, teda že si sa narodila úplne bez nich. Preto som povedala tam vedľa, že si moták. To je označenie pre čarodejníka bez schopností. Preto tá kliatba nemala čo zviazať. Dar, ktorý si zdedila po matke s magickým jadrom súvisí len nepriamo, lebo ho môžu mať aj mudlovia či motáci ako ty. Ten potlačený nebol,“ vysvetľovala Paula trpezlivo.

„Tak akým spôsobom sa ma tá kliatba dotkla?“ stála otázka na pergamene.

„Sabinin otec sa bál, že by ju mohlo niečo prelomiť a poistil sa ešte inou. Ak by dieťaťu schopnosti nespútal, chcel zabrániť tomu, aby ich priamo využívalo. Aby si ma chápala, väčšina kúzelníkov používa verbálne kúzla a s neverbálnym čarovaním začínajú až neskôr. Pre dieťa by bolo ťažšie učiť sa rovno neverbálne, a preto...“ nedokončila, lebo Lea prikývla, že rozumie. Preto je nemá. Dokončila si v duchu sama pre seba.

„Nikdy som mamu nevidela používať kúzla. Prečo?“

Paula pozrela na ďalšiu otázku a pokrčila ramenami.

„Myslím, že ak jej manžel ani dieťa kúzla používať nemohli, vzdala sa ich aj ona z lásky k vám. Je to však čisto môj odhad, rovnako ako skoro všetko, čo som tu povedala. Ale asi mi dáš za pravdu, že by to tak mohlo byť,“ uzavrela napokon a Lea nevedela, čo si o tom myslieť. Naozaj to do seba všetko zapadalo, len to bolo na ňu príliš ťažké pochopiť. Ale asi sa s tým bude musieť zmieriť.

Minerva medzitým oboznámila Georga s celou situáciou okolo Harryho a Jamesa a rozhodla sa, že nechá Leu načas u seba, kým nevymyslia, kam by mohla ísť. George by bol radšej, keby mohla zostať s ním, ale neprotestoval. Dvere pracovne sa náhle otvorili a Paula s Leou z nej vyšli obe zamyslené.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa Minerva.

„Všetko ti vysvetlím, Minerva. Lea si potrebuje oddýchnuť. Myslím, že rovnako ako my všetci mala veľmi náročný deň.“

Odviedli ju teda do riaditeľkiných komnát a keď si boli obe isté, že spí, vrátili sa do kancelárie a všetko si vysvetlili.

„Škoda, že už je tak neskoro. Rada by som videla Albusa, ale asi bude na večeri a potom bude mať určite dosť práce s úlohami. Nebudem ho radšej rušiť,“ poznamenala Paula, keď skončili ich rozhovor o Lee a Harrym. Minerva začarovala Tempus, aby zistila koľko je hodín a lišiacky sa usmiala. Paula poznala ten jej úsmev ešte zo školských čias, a tak čakala, čím ju prekvapí.

„Ako riaditeľka tejto školy a tiež Albusova prababička ti odporúčam zotrvať ešte 15 minút v mojej spoločnosti a uvidíš, že sa Al objaví.“ povedala jej.

„Ako to? Má za tebou dnes prísť?“ čudovala sa Paula.

„Za mnou? Áno, chodí sem každý večer, pozdraví ma, chvíľu sa rozprávame, ale stredom jeho záujmu je istý profesor Snape,“ vysvetľovala s miernym úškrnom na tvári.

„To myslíš vážne? A čo na to hovorí Severus? Viem, že si vravela, že jeho talent vlastne objavil on a začal ho učiť, ale aby za ním chodil každý deň? Čo spolu prosím ťa robia?“ nevychádzala z údivu.

„Ten? Neverila by si, ale ak náhodou Albus vynechá svoju večernú návštevu, býva dosť nevrlý. Nieže by som si na jeho nálady za tie roky nezvykla, ale odkedy pozná Ala, býva pokojnejší. Predstav si, teraz si vymysleli, že ho bude doučovať lektvary. Takže som jeho portrét musela nechať presunúť do laboratória, a to im teraz slúži jednak na ich lekcie a jednak na ich súkromné rozhovory,“

„Keby som nepoznala Albusa a nevedela, ako si dokáže získať kohokoľvek svojim kúzlom osobnosti, naozaj by som ti neverila. Ale na druhej strane, veľmi dobre vieš, že Severus vždy skrýval svoju pravú tvár pred všetkými. Možno sa pred Albusom konečne môže prestať pretvarovať a byť sám sebou. Ak im je to obom k úžitku, čo aj určite je, potom na tom nevidím nič zlé,“ konštatovala Paula. Sotva to dopovedala, ozvalo sa zaklopanie a dnu, presne ako Minerva predpovedala, vošiel Albus.

„Ahoj, babi,“ pozdravil bezvýrazným hlasom. Ešte stále bol zamyslený rovnako ako ráno.

„Ahoj, Albus,“ pozdravila ho Paula potešená, že ho zase vidí.

„Pani Paula? Ste to naozaj vy?“ potešil sa a hodil sa jej okolo krku. Na prázdniny, ktoré strávil v Rakúsku u Scorpiusa a na hodiny s Paulou mal krásne spomienky. Bola naňho veľmi milá a láskavá a veľmi si ju obľúbil.

„Ahoj, ako sa má môj šikovný žiak?“ spýtala sa ho.

„No, celkom to ujde,“ odpovedal vyhýbavo. Chápala ho, Minerva jej vravela ako zareagoval na otcov návrat. Vlastne si nevedela predstaviť inú reakciu, pochopila, ako veľmi je na otcovi závislý, už keď bol u nej po prvý krát.

„Ako pokračuješ v učení?“ zmenila radšej tému. Chlapcova tvárička sa trochu rozžiarila a nadšene jej rozprával, ako pomohol madam Pomfreyovej, keď mu to dovolila a o tom, čo mu povedal Snape o lektvaroch. Avšak pri zmienke o doučovaní so Snapom sa netváril ani otrávene, ani znudene, naopak tešil sa naň a bolo to na ňom vidieť.

„To som rada, že pokračuješ tak úspešne. Dúfam, že sa zase čoskoro uvidíme. Ja už musím ísť a ty by si tiež nemal nechať profesora čakať. Bež už,“ popohnala ho smerom k laboratóriu a Minerva prikývla na súhlas. A tak Albus zmizol za dverami a priateľky sa opäť na neurčitú dobu rozlúčili.

Kapitola č.19: Pocity

„Dobrý večer, pane. Môžeme pokračovať,“ ozval sa Albus od dverí. Snažil sa potlačiť sklamanie v hlase, ale Snapovi nič neuniklo.

„Sadni si,“ ozval sa strohý rozkaz. Keď ho poslúchol, skúmavo si ho prezeral.

„Čo sa stalo? Dnes som ťa tu nečakal, keď sa vrátil tvoj otec,“ hovoril vážne. Videl, že chlapec je zamračený a dačo ho trápi.

„Pane, je nejaký lektvar, ktorým by sa dala vrátiť pamäť? Alebo myslíte, že by som to mohol zvládnuť ja svojimi schopnosťami?“ šepkal ticho a celý sa triasol. Toto bolo uňho naozaj nezvyčajné a Snape ho takto ešte nezažil. Nech bol akokoľvek zronený z otcovho zmiznutia, vždy sa s tým dokázal nejako vyrovnáť. Ale teraz...

„Albus, povedz mi čo sa stalo, prosím,“ žiadal potichu.

„Ocko je späť,“ fňukal chlapec a rukávom si zotrel slzy. „Lenže on nevie, kto som. Nepozná nikoho z nás. Tak je niečo, čo by mu pomohlo?“ spýtal sa opäť takmer zúfalo. Snape by si nikdy nepriznal, ako veľmi ho chlapcovo zúfalstvo zasiahlo a chcel by mu veľmi pomôcť.

„Ako sa to stalo? Vymazal mu niekto spomienky kúzlom alebo ako?“ spýtal sa a premýšľal, či by vedel niekto zvrátiť Obliviatte.

„Madam Pomfreyová vravela, že kúzlo to nebolo. Vraj je to len vec jeho pamäte.“

„Neviem, či by si mu dokázal pomôcť ty, Albus. Môžeš to skúsiť, ale nesľubuj si od toho veľa, aby si nebol sklamaný. Ale existuje jeden lektvar. Ibaže jeho príprava trvá tri týždne a nikdy som ho nemal vo svojich zásobách. Skús sa spýtať Křiklana. Ak ho nemá v zásobe, mohol by ho aspoň pripraviť,“ poradil mu Severus.

„Bude to fungovať?“ nádejal sa Albus.

„Neviem. Je dosť možné, že sa mu pamäť vráti sama od seba. Niekedy je to len otázka času. Ale ak to naozaj nespôsobilo kúzlo, mal by lektvar pomôcť,“ snažil sa mu dať aspoň nejakú nádej.

„Ďakujem, pane,“ konečne pookriala Al. „Budeme teda pokračovať v lektvaroch?“ spýtal sa Al a Snape sa zamyslel.

„Druhá polica zľava, ružový lektvar,“ prikázal a Al mu ho priniesol. „Vypi to!“ ozval sa znovu. Al chvíľu zaváhal.

„Je to bezsenný spánok. Dnes si mal asi dosť náročný deň a potrebuješ sa vyspať,“ vysvetlil Snape trochu mrzuto. Snád' sa ten chlapec nebojí, že by ho chcel otráviť? Albus po tom vysvetlení však neváhal a vypil celý obsah fľaštičky.

„A teraz do postele. Príď, keď budeš chcieť a nemusí to byť len kvôli lektvarom, rozumieš? Kým sa na to nebudeš cítiť, odložíme naše doučovanie.“

Albus prikývol na znak porozumenia a naozaj sa pobral do Nebelvírskej veže, kde padol do postele ako zarezaný. Keďže Paula prezradila Minerve všetko o Leiných schopnostiach, navrhla jej riaditeľka miesto pomocnej ošetrovateľky v Bradavicích a ona s nadšením súhlasila. Nemala kam ísť, svoj domov opustila navždy, keď odišla s Harrym, a keď teraz zistila, že v spoločnosti kúzelníkov nie sú jej schopnosti zastrašujúce, ale naopak obdivuhodné, cítila sa oveľa lepšie. Navyše, keď zostala, mala aspoň nejakú šancu zostať nablízku Harrymu. Bol jediný, koho dobre poznala, hoci všetci ostatní na ňu boli veľmi milí a láskaví.

Odkedy sem prišla, ubehli len tri dni, ale ona mala pocit, akoby tu bola doma a žila tu už celú večnosť. Ležala práve vo svojej posteli v malom bytíku, ktorý jej prideliili. Slnko za obzorom práve vychádzalo a ona viac nemohla spať.

Načúvala okolitému tichu a svojim myšlienkam.

Ešte pred pár dňami si myslela, že sa zamilovala do Harryho. Nikdy nepoznala lásku k mužovi ako takú, jediný muž v jej živote bol doteraz jej otec a otcovská láska je rozhodne iná, než milenecká. Harry do jej života vstúpil ako blesk z čistého neba a ona veľmi skoro zistila, že ju jeho spoločnosť uspokojuje a cíti sa pri ňom viac než dobre. Ach, najradšej by si teraz nafackovala za tú pusku, ktorú mu vtedy dala. Lenže už to nejde vziať späť. Vedela, že keď teraz našiel svoju rodinu, hoci si ju nepamätá, nikdy ju neopustí. Kvôli nikomu a tobôž nie kvôli nej. Ale to by ani nechcela. Včera bola u Harryho na návšteve a zoznámila sa aj s Ginny. Je to skvelá žena a ona ju musela obdivovať, ako celú situáciu zvládla. Určite sa musela veľmi držať, keď sa mu Lea hodila okolo krku a pevne ho držala. Po všetkých tých novinkách v jej živote bol on pre ňu pokojným prístavom, kde mohla zakotviť a upokojiť búrku, ktorá sa v nej rozpútala. Dlho sa rozprávali a ona sa mu zverila so všetkým, čo zistila. Povedal jej, že za ním môže kedykoľvek prísť a že je rád, že zostáva v škole. Potom sa tiež rozprávala s Ginny a zistila, aká v skutočnosti je. Vedela, že lepšiu ženu by Harry nenašiel snád' nikde na svete a kvôli nej a ich deťom dúfala, že sa jeho pamäť už čoskoro vráti.

Ale to nebol jediný dôvod, ktorý ju prinútil otvoriť oči a zistiť, že má Harryho rada len ako priateľa či staršieho brata. Tým ďalším bol učiteľ obrany proti čiernej mágii, George Weasley. Najprv sa jej zdal trochu namyslený a príliš vážny, ale potom....

Nedalo sa nevšimnúť si, ako sa na ňu pozerá a aký je nesvoj, keď sú v jednej miestnosti. Ak niečo držal v ruke, vypadlo mu to. Keď okolo nej prechádzal, potkol sa, alebo do niekoho narazil. A v akejsi nezmyselnej hanblivosti, alebo čo to bolo, zo seba pred ňou nedokázal vysloviť súvislú vetu. Bolo jej to trochu smiešne, ale pri pomyslení, ako sa v jeho spoločnosti cíti ona, sa mu veľmi nedivila. Kolená sa jej vždy roztriasli, keď ho videla a srdce jej búšilo tak, akoby malo vyskočiť z jej hrude. A ten štekľivý pocit v žalúdku... nikdy nič podobné necítila a premýšľala, či je to naozaj tak, ako si myslela. Zamilovala sa?

Kapitola č. 20: Útek

Ron s Teddym o sebe nedali vedieť už týždeň. Hermione bola na pokraji zrútenia, hoci sa všemožne snažila nepodliehať panike a nepoddávať sa bezmocnosti. Denne navštevovala ministerstvo a s ministrovou pomocou nasadili na ich hľadanie niekoľko bystrozorov. Vedeli ich približnú polohu, než zmizli a tam tiež začali. Našli ich veci a už nebolo pochyb o tom, že boli unesený. Bolo však treba zistiť kým a kam.

Okrem toho Hermione nasadila do Francúzska ďalších ľudí z BA a tiež pomáhala Ginny s oživovaním spomienok v Harryho mysli. Dúfala, hoci Ginny sa s tým nezverila, že ak si Harry spomenie, mohol by ísť Rona a Teddyho hľadať a možno on by mal väčšiu šancu ich nájsť. Nepovedala o tom živej duši. Vedela, že Ginny aj ostatný by protestovali, aby odišiel, len čo sa konečne vrátil a ani ona nebola spokojná sama so sebou, žeby takto Harryho využila, ale šlo predsa o Rona. Tak strašne sa bála najhoršieho. Keby bol len nezvestný, utešovala by sa myšlienkou, že sa skrývajú. Lenže ak ich Zmijozel uniesol, šance boli minimálne. Dúfala len, že stále žijú a im sa čoskoro podarí ich zachrániť. Ron s Teddym zatiaľ žili, ale dalo by sa skôr hovoriť o prežívaní. Ron sa opäť skláňal nad doráňaným telom svojho priateľa a potichu mu prútikom liečil najhoršie rany. Nemohol ich však uzdraviť všetky, inak by pochopili, že majú nejaký náhradný prútik, a to by bol ich koniec.

„Nechápem, prečo to robia takto. Prečo vždy len teba,“ zatínal zuby Ron. Ich únoscovia sa bavili ich mučením. Nejakým spôsobom zistili, že Teddy je bystrozor a mučili ho s veľkou nenávisťou a priam chuťou ho pri tom zabiť. Ale Ronovi doposiaľ nijak fyzicky neublížili. Možno preto, že vždy keď Teddyho odvádzali preč, sa ho snažil brániť a ponúkol sa im sám miesto neho, si mysleli, že priam pohľad na jeho mučenie by bol tým pravým preňho. Preto ho teraz vždy odvádzali s Teddym, kúzlom ho pripútali k stoličke tak, aby mal na Teddyho dobrý výhľad. Potom začali s výsluchom a ako vždy, okrem fyzického násilia používali tie najhoršie kliatby. Ron nemohol robiť nič, len do zachrípnutia prosiť, aby ho nechali a vzali si jeho. Pri tom pohľade si často vravel, že lož o tom, kde je Harry mu nestojí za to, aby Teddyho zabili, no chlapcov pohľad napriek jasnej bolesti a utrpeniu vravel jasne. „Mlč!“ „Musíme niečo vymyslieť. Takto to ďalej nejde, veď ťa zabijú“ zúfal si Ron a podopieral Teddyho, aby si mohol sadnúť.

„To, že teba nechávajú na pokoji, je naša výhoda. Keď príde čas, aby sme utiekli, budeš schopný nás odtiaľto dostať,“ šepkal Teddy pomaly. Rozprával len s ťažkosťami, a tak vravel len to najnutnejšie.

„Musíme sa dostať von. Tam to možno nebude zabezpečené a budeme sa môcť premiestniť. A to čo najskôr, potrebuješ poriadne ošetrenie a nie len tieto moje náhražky,“ zlostil sa Ron.

„Som v poriadku,“ protestoval Teddy.

„To teda nie si. Nechaj mi prútik a zajtra nás odtiaľto dostanem,“ rozhodol Ron, premýšľajúc, ako to urobí.

„Ako?“

„Neviem, ale dostanem ťa odtiaľto. Sľubujem,“ trval na svojom Ron a pozoroval Teddyho, ktorý upadal striedavo do bezvedomia či nepokojného spánku.

Keď ich druhý deň viedli do miestnosti, ktorú poznali už viac než dobre, mal Ron v rukáve zastrčený prútik tak, aby dosiahol na jeho špičku. Ako predpokladal, všetko sa odohrávalo podľa každodenného plánu, s výnimkou toho, že dnes sa mučenia zúčastnil prvýkrát samotný Zmijozel.

Sedel v kresle na akomsi vyvýšenom pódiu, aby mal lepší výhľad na celé to predstavenie. Rona posadili na stoličku kúsok pred Teddym tak, aby mu videl priamo do tváre a začarovali ho spútavacím kúzlom. Ron však prstami nahmatol špičku prútika a vytvoril okolo seba slabý štít, ktorý by síce neodrazil žiadnu silnú kliatbu, no na jednoduché putá stačil. Teraz musel nehybne sedieť a čakať na vhodný okamih, kedy bude môcť Teddyho a seba odtiaľto dostať. Nesmel to unáhliť, a tak ešte chvíľu musel pozerieť na priateľovo utrpenie.

„Zistili ste včera niečo nové,“ spýtal sa starec chrapľavým hlasom a čakal, kým mu jeden z jeho stúpcov odpovie.

„Nie, môj pane. Vieme len to, že sú to Potterovi priatelia a tento tu je bystrozor,“ odpovedal jeden z nich.

„Ste neschopný. Všetko aby som si urobil sám. S takými ako ste vy sa ďaleko nedostaneme,“ zlostne nadával Zmijozel. „Zmiznite mi z očí a radšej choďte pomôcť ostatným. Toto predstavenie si dnes užijem sám a potom to konečne skončíme,“ rozhodol a Ronovi bolo jasné, že musí konať. Počkal kým tí dvaja, čo ich priviedli, odišli, a čakal, čo sa bude diať. Nevidel na Zmijozela. Bol k nemu otočený chrbtom a čakal. Teddy sa sotva držal na nohách, ale stále sa pozeral pred seba. Zrazu Ron začul šuchtavé kroky, ktoré sa blížili.

„Vy dvaja... Odpoviete mi konečne na moje otázky, alebo nie?“ hovoril temným až mrazivým hlasom.

„Kde sa skrýva Potter a čo plánuje?“ položil prvú otázku a pristúpil k Teddymu.

„Budeš ma musieť zabiť a aj tak ti to nepoviem,“ odvetil s ľadovým kl'udom Teddy. Ron obdivoval, kde sa v ňom tá odvaha berie, pretože sám bol úplne s nervami v koncoch. Mal by zaútočiť, lenže Zmijozel je k nemu otočený bokom a určite by zaznamenal akýkoľvek pohyb. Musí teda ešte chvíľu počkať.

„Tá drzosť ti veľmi nepomôže. Zabijem vás aj tak, len čo zistím, čo chcem vedieť. A čo ty?“ otočil sa tvárou k Ronovi.

„Prehovoríš konečne? Alebo potrebuješ najprv vidieť tohto chudáka na kolenách? Nie je pre mňa nič ľahšie,“ uškrnul sa a namieril prútik na Teddyho.

Teraz alebo nikdy, povedal si Ron a bleskovo vytiahol prútik z rukáva.

„Crucio!“

„Protego!“ ozvalo sa naraz, no Ron bol o sekundu pomalší a Zmijozelova kliatba Teddyho zasiahla. Nespôsobiла mu síce veľkú bolesť, no odhodila ho takou silou, že narazil do steny a zosunul sa po nej, kým nezostal ležať tvárou otočenou k zemi. Ron však nemal čas sledovať, či je Teddy v poriadku, lebo Zmijozel sa spamätal z prvotného šoku a zúrivo naňho zosielal jednu kliatbu za druhou.

„Odvaĥa ti nechýba, to sa musí uznať. Ale tvoja hlúposť vás bude stáť oboch život,“ kričal Zmijozel pomedzi jednotlivé kliatby. Niektoré z nich Ron odrážal, iným sa len vyhýbal. Videl, ako jedna určená jemu zasiahla bezvládne telo na zemi a Teddy vykrikoval od bolesti. Taký výkrik Ron ešte nepočul a veľmi sa bál, pretože až doteraz Teddy znášal všetko mučenie bez jediného slova. Ani pri kopancoch a bitke, ba ani pri Cruciate nikdy nevydal zo seba ani hlásku a teraz.... Nesmieš na to myslieť, Ron. Sústred' sa na Zmijozela, inak to bude všetko zbytočné.

„Tak čo, ešte stále to nevzdáš?“ vysmieval sa mu Zmijozel keď naňho vrhal d'alšiu Avadu.

„Len cez moju mŕtvolu!“ zvolal, keď sa jej úspešne vyhol. Hodil sa na zem a odkotúľal sa kúsok ďalej. Zmijozel ho na chvíľu stratil z dohľadu a doplatil na to.

„Avada Kedavra!“ zakričal Ron a kliatba zasiahla Zmijozela priamo do hrude. So zdeseným výrazom na tvári starec padol ma zem a zostal nehybne ležať. Ron, ešte trochu neistý, či sa mu ho skutočne podarilo zabiť, ho najskôr skontroloval a potom zamkol dvere, aby ho neprekvapili nejaký prisluhovači, ktorý by mohli prísť svojmu pánovi na pomoc. Len čo si bol istý, že sú relatívne v bezpečí, rozbehol sa k Teddymu, ktorý ležal v kaluži krvi a opatrne ho otočil na chrbát. Teddyho tvár bola úplne bledá a v očiach sa miesil strach s bolesťou. Dýchal prerývane a vykašľoval krv. Zlomené rebro asi prepichlo pľúca a chlapcovi dochádzal kyslík. Muselo sa to stať, keď narazil do tej steny, pomyslel si Ron. Ale hneď videl, čo spôsobila tá druhá kliatba. Nepochybne to bola Sectumsempra a chudák Teddy mal telo pokryté mnohými reznými ranami, z ktorých krvácal.

„Do pekla, vydrž Teddy. Hneď ťa odtiaľto dostanem,“ utešoval ho, pričom sa snažil uzavrieť kúzlom všetky krvácajúce rany. Lenže tie nie a nie sa zaceliť a Teddymu sa vytratila všetka farba z tváre.

„No tak, kamarát, ešte vydrž. Toto mi nerob,“ hovoril naňho stále Ron a vyčaroval nosidlá. Čo najrýchlejšie, ale aj najtichšie sa dostal na dvor a s prútikom v ruke sa už chcel premiestniť.

Zastavila ho Teddyho ruka. Zovrel jeho zápästie a chcel, aby mu Ron pozrel do očí. Ten vedel, že už je neskoro a nezachráni ho. Oči sa mu zaliali slzami, keď pozeral na Teddyho Lupina a počúval jeho posledné slová.

„Povedz... povedz jej“ hovoril Teddy s námahou a jeho slová prerušoval kašeľ. „Že ju milujem. A nájdí...“ znova kašeľ. „Nájdí Harryho,“ povedal a jeho zovretie povolilo. Ruka ochabla a spočinula bezvládne na tele bez známok života.

„Teddy, nie!!!“ vykrikoval Ron a zatriasol ním. Ale nebolo pochyb. Teddy Lupin bol mŕtvy.

Za ním sa ozvali nejaké hlasy a kroky. Dlho nerozmýšľal, zovrel v náručí jeho telo a premiestnil sa k Brlohu.

Kapitola č. 21: Opäť Harry

Obyvatelia Brlohu práve večerali, keď sa za domom ozvalo hlasný puk a všetci na seba odrazu prekvapene pozreli. Boli všetci a nečakali žiadnu návštevu.

"Idem sa tam pozrieť," povedal Harry a už vstával zo stoličky.

"Počkaj, idem s tebou," pridal sa George, ktorý prišiel na mamino pozvanie. Podľa nej mali tráviť viac času ako rodina, aby si Harry rýchlejšie zvykol a možno si konečne spomenul aspoň na niečo.

S prútikmi pripravenými k obrane vyšli do tmy a videli, alebo skôr počuli niekoho vzlykať.

"Lumos!" posvietil George na postavy sediace v tráve. Len čo Harry zazrel v odraze svetla červené vlasy a Ronovu tvár, rozbehol sa k nim.

"Ron, Teddy! Čo sa stalo?" spýtal sa vystrašene a pozeral z jedného na druhého. Teddyho oči pozerali do neba, no bolo jasné, že hviezdy na ňom sa v nich len odrážajú. Plamienky života v nich pred malou chvíľou vyhasli.

"Je mŕtvy," zamumlal Ron nepúšťajúc jeho telo. Harry naňho nechápavo hľadel a potom opäť pozrel na Teddyho. Krutá pravda ho zasiahla veľmi hlboko. Šok a ďalšia bolestná strata otvorili všetky nezacelené rany na Harryho duši a s nimi sa vrátili všetky spomienky.

"Si zranený, Ron? Pozri sa na mňa!" prikázal mu Harry, pretože bol celý od krvi. Ron si to uvedomil zrejme tiež a potriasol hlavou.

"Nič mi nie je. Ale on..." nevládala ďalej a rozvzlykal sa ako dieťa. Nevšimol si ostatných, ktorí vyšli z domu pozrieť sa, čo sa deje. Teraz však už Hermiona držala Rona v náručí a snažila sa ho odtiahnuť od Teddyho tela. Tíšila ho a on sa jej podvolil. Nechal sa odvieť do domu, kým Harry kláčať pri tele svojho krstného syna. Opatrne mu zavrel oči a v odraze mesačného svitu a hviezd sledoval jeho bledú tvár, síce teraz už uvoľnenú a pokojnú, ale napriek tomu poznačenú bolesťou a utrpením, ktoré musel zažiť. Po tvári sa mu skotúľali slané slzy a on ich nechal, aby si voľne brázdili cestičku. Ucítil ruku na svojom ramene a o chvíľu si klakla do trávy k nemu nejaká postava. Objal ju tuho, ale tak, aby jej neublížil. Aj ona plakala s ním a všetci čo stáli naokolo tiež.

"Vari to nikdy neskončí, Ginny? Azda nikdy nebudeme môcť žiť normálne, bez strachu a bolesti a byť šťastní" pýtal sa a pozeral jej pritom do očí. Nepovedala nič, len ho sledovala. Všetci ostatní sa vrátili do domu skontrolovať Rona s Hermionou, len oni kláčali v tráve jeden pri druhom a smútili nad svojou stratou. Teddy bol ako ich vlastný syn, napriek tomu, že ho nevychovávali.

"Prepáč, Remus. Prepáč, že som ho nechránil lepšie. Odpusť aj ty, Teddy," šepkal Harry do vetra. Vtom sa z neba zniesli prvé snehové vločky. Harry cítil, ako sa Ginny vedľa neho striasla od zimy a pomohol jej vstať. Potom opatrne zdvihol Teddyho telo a odniesol ho do domu. Uložil ho na posteľ v jednej voľnej izbe a nechal Molly, ktorá vošla hneď za ním, aby ho umyla od krvi a pripravila ho na pohreb. Nemohol sa na to viac pozerieť, a tak ju nechal samu.

Ginny sedela v obývačke a čakala naňho.

"Kde je Ron a Hermiona?" spýtal sa jej.

"Hermiona šla s Ronom. Dala mu niečo na upokojenie, myslím, že Bezsený spánok. Nie je zranený, ale v šoku z toho všetkého. Podľa toho, čo vravel, sa musel pozerieť na to, ako ho mučili," zašepkala a znova sa rozplakala.

"Pod' so mnou. Musíš si oddýchnuť. Bolo toho na teba veľa," povedal nežne a pomohol jej po schodoch.

"Harry, ty si si spomenul, však?" spýtala sa, keď už ležala v posteli. Odpoveďou jej bolo slabé prikývnutie.

"Som rada, že sa ti spomienky vrátili, ale je mi strašne ľúto, že to bolo takýmto spôsobom."

"Netráp sa, Ginny. Je jedno ako, hlavne, že už viem kto si a ako veľmi ťa milujem," vzal ju do náručia a hladkal ju po vlasoch.

"Ach Harry, tak strašne si mi chýbal."

"Ty mne tiež. Vedel som, že niekde na mňa čakáš, len som ťa potreboval nájsť." Chvíľu tak zostali, kým sa neozval Harry.

"Ginny, než som sa stratil, nevedel som o tom, že si tehotná však?"

Ginny naňho pozrela prekvapene a vystrašene zároveň.

"Zistila som to pár dní predtým, než si zmizol a chcela som ti to hneď povedať. Ty snád' o mne pochybuješ? Myslíš, že...?"

"Nie, upokoj sa. To by ma nikdy nenapadlo. Naozaj nikdy. Len som si nebol istý, či si spomínam úplne na všetko, keď sa mi nevybavila táto spomienka," upokojil ju a jej viditeľne odľahlo.

"Mala by si spať, Ginny. Ja musím ešte zájsť k Billovi a oznámiť to Victórii," povedal priškrteným hlasom.

"Dobre. Bud' opatrný," pobožkala ho na rozlúčku, aby mu dodala silu.

Rozospatý Bill mu otvoril dvere a prekvapene pozeral na svojho švagra. Keď ho spoznal, sklonil prútik.

„Harry? Deje sa niečo?“ spýtal sa a odstúpil od dverí, aby mohol vojsť dnu. V hale stála Fleur a rovnako ako jej manžel čakala vysvetlenie tejto neskorej návštevy.

„Prepáčte, že vás ruším tak neskoro, ale nemám dobré správy. Kde je Victória? Ide totiž hlavne o ňu,“ povzdychol si Harry.

„No tak už nechod' okolo horúcej kaše a konečne nám to povedz!“

„Viete, ja neviem, ako to povedať. Dnes sa vrátil Ron s Teddym,“ začal Harry opatrne a musel sa veľmi premáhať.

„Je niekto z nich zranený? Kde sú? No tak Harry, vrav!“ zvýšil hlas Bill a prepaľoval Harryho pohľadom.

„Ron je v poriadku, len dosť v šoku. Ale Teddy... je mŕtvy,“ zašepkal nakoniec. Fleur si zakryla rukou ústa, aby nevykríkla a Bill si prehrabol rukou vlasy. Ako omámený došiel ku gauču a posadil sa. Nad'alej bolo ticho, ale buchnutie dverí na poschodí ich vytrhlo zo zamyslenia.

„Počula nás,“ skonštatovala Fleur. „Pôjdem za ňou. Je mi to veľmi ľúto, Harry,“ povedala Fleur a objala ho.

„Chod' za Victóriou. Teraz by nemala byť sama,“ povedal jej, a keď vyšla po schodoch utešiť svoju dcéru, sadol si k Billovi.

„Ako sa cítiš, Harry? Ak sa nemýlim, tak si si konečne spomenul,“ skonštatoval duto Bill.

„Máš pravdu. Všetko sa to vrátilo, keď som ho tam videl ležať. Odrazu som videl všetkých π Remusa, Tonksovú, Freda, Siriusa, Brumbála...”

„Je mi to ľúto. Všetci sme mali toho chlapca radi. Odkedy sa narodil, každému z rádu prirástol k srdcu.“

„Áno, ja viem. A teraz je ďalší, ktorý zomrel kvôli mne. Keby ma s Ronom nešli hľadať, nestalo by sa to. Kto to bude nabudúce?“ zložil hlavu do dlaní a povzdychol si.

„Dobre vieš, že to nie je tvoja chyba, Harry. Nesmieš sa obviňovať za všetko,“ potľapkal ho Bill po ramene. Harry sa zhlboka nadýchol a postavil sa.

„Musím ísť. Ginny určite nezaspí kým sa nevrátim. Dúfam, že to Victória zvládne. Maj sa, Bill.“

„Drž sa, Harry a pozdravuj doma,“ rozlúčili sa.

Pohreb sa konal o tri dni. Napriek tomu, že bystrozorov zväčša pochovávajú v tajnosti, Harry zorganizoval pre Teddyho dôstojnú rozlúčku. Pochovali ho vedľa jeho rodičov a priateľov, ktorý padli v boji proti Voldemortovi a rozlúčiť sa prišlo veľmi veľa ľudí. Teddy bol obľúbený a mal veľa priateľov. Prišiel snád' každý a jedno oko nezostalo suché, keď Harry predniesol svoju reč.

„Dovolím si tvrdiť, že každý z vás poznal Teddyho ako skromného, nadaného, priateľského a spoľahlivého chlapca. Bol ako môj vlastný syn, mojím synom ako brat a všetkým nám bol predovšetkým skvelým priateľom. Keď si niečo vzal do hlavy, nik mu to nedokázal vyhovoriť,“ usmial sa trochu pri spomienke na niekoľko jeho naozaj bláznivých nápadov.

„Napriek svojmu veku dosiahol viac, než niektorí v jeho veku a ja by som naňho nemohol byť pyšnejší. Dúfam, že sa konečne na druhom svete stretne so svojimi rodičmi, ktorých nikdy nemal možnosť spoznať a že bude môcť povedať, že napriek tomu mal šťastné detstvo a vďaka svojej láske k Victórii aj zvyšok života. Určite by nechcel, aby sme za ním príliš smútili, ale chcel by, aby sme žili ďalej a spomínali naňho ako na večne usmievaného a pokojného chlapca, vždy ochotného pomôcť. Tak si ho takého navždy uchovajme vo svojich srdciach,“ zakončil svoju reč. Keď prechádzal okolo jeho hrobu, zašepkal: „Zbohom, Teddy,“ a postavil sa k Ginny a svojim deťom.

„Pod'me domov,“ povedal ticho a spoločne sa premiestnili do svojho domu v Godrikovom dole.

Epilóg

„Ahoj, Lea. Ako sa máš? Vieš, myslel som, že by sme možno, vieš ty a ja, no vlastne... Nie, takto to ďalej nejde, spamätaj sa George. Takto s tebou žiadna nikam nepôjde,“ nadával si George a pozrel na seba do zrkadla.

„Tak znovu,“ nadýchol sa.

„Ahoj, Lea. Ako sa máš? Chcel som sa ťa spýtať, či by si nechcela ísť so mnou na vianočný ples...?“ zamyslel sa.

„No, to by možno šlo. Ak zase ako pako niečo nerozbijem, alebo sa nepotknem či nebudem mlčať ako ryba. Ja asi fakt nie som normálny,“ povzdychol si smerom k svojmu odrazu v zrkadle.

„Čo tu nacvičuješ?“ ozval sa pobavený hlas od dverí. Stál tam Neville s úsmevom od ucha k uchu.

„Neville? Čo tu robíš? Ja... no vieš...“ jachtal zjavne zahanbený. Ale potom rezignoval.

„Ja som sa už asi naozaj zbláznil. Ved' je odo mňa skoro o 20 rokov mladšia a ja sa do nej zaľúbim až po uši. No povedz, je to normálne?“ hľadal pochopenie u kamaráta. Neville sa však len usmial.

„Pozri, láska nepozná prekážky a niečo také ako vekový rozdiel nech ťa netrápi. Pokiaľ ťa miluje, určite ju to nebude zaujímať.“

„Ale to je práve ten problém. Ja neviem, či ma miluje. Ved' sa pred ňou správam ako totálny idiot. Určite si myslí, že som len hlúpe poleno a neoprela by si o mňa ani ukradnutú metlu,“ rozčuľoval sa George. Nevilla však veľmi pobavil a ten sa nezdržal a vybuchol smiechom.

„Zbytočne to všetko moc rozoberáš. Ver mi, Lea je do teba zamilovaná až po uši. To len ty to nevidíš, lebo si v jej prítomnosti celý nesvoj a radšej pred ňou utekáš.“

„Myslíš?“ spýtal sa prekvapene George.

„Nemyslím, ja to viem. Bež za ňou na ošetrovňu a konečne ju na ten ples pozvi. Určite čaká len na to.“

„Dobre. Keď myslíš, že by som mal, tak to skúsím. Ale čo ak ma odmietne?“ preleteli ďalšie chmúry po jeho tvári.

„Neodmietne, tak už bež!“ povzbudzoval ho vedúci Nebelvírskej fakulty.

„Vďaka, Neville. Počkat’“, zarazil sa na odchode. „Čo si to vlastne chcel, keď si sem prišiel?“

„Nič dôležité bež už konečne, lebo ti ju Protiva vyfúkne pred nosom,“ zažartoval jeho kolega a George sa konečne uškrnul tak, ako to vedia len Weasleyovci.

Lea práve pripravovala nejakú masť proti vyrážkam, keď sa otvorili dvere na ošetrovni. Nemusela sa otáčať, aby zistila, kto prišiel. Poznala ho podľa krokov a tiež jej vlastné pocity jej to hovorili viac než jasne. Ruky sa jej začali mierne triasť vzrušením, a tak radšej odložila misku s masťou, aby ju nerozbila.

„Ahoj, Lea,“ pozdravil ju nespoko a postavil sa neďaleko nej. S úsmevom sa naňho otočila a zamávala mu na pozdrav. Keď zazrel jej tvár a tie nádherné oči, srdce mu bilo až v krku a on odrazu nevedel, ako pokračovať. Chcel sa k nej priblížiť, no zhypnotizovaný pohľadom na ňu si nevšimol stolík, ktorý mu stál v ceste a ozvala sa ohlušujúca rana, keď ho prevrhol. Vystrašene pozrel na tú spúšť, čo spôsobil a potichu zakľal.

„Prepáč, nechcel som... ja som len prišiel, aby som...“ jachtal zo seba, pričom jej pomáhal zbierať črepiny zo zeme. Nenapadlo ho použiť prútik a odstrániť neporiadok jediným jeho švihnutím. Nie v jej blízkosti. Spýtavo sa naňho pozrela a čakala, čo povie ďalej. Tak veľmi dúfala, že sa konečne odhodlá.

„Ale nič, zabudni na to,“ vzdal to a rýchlym krokom prešiel ku dverám. Lea si povzdychla. Takže zase nič. Odrazu, s rukou na kľúčke, sa spýtal: „Nešla by si so mnou na ples?“ Lea vzhliadla od črepov na zemi a venovala mu ten najkrajší úsmev, aký na jej tvári kedy videl. Nadšene prikývla a on radšej rýchlo zmizol, než by povedal nejakú nehoráznu blbosť.

Harry musel na ministerstve zariadiť všetko potrebné, aby si mohol vziať pár dní voľna a stráviť pohodové Vianoce so svojou rodinou. V Bradaviciach sa dnes večer konal vianočný ples a hneď zajtra sa majú študenti rozísť na prázdniny. Už sa tešil, ako sa zajtra zvíta s chlapcami pri vlaku. Dnes chcel odísť z práce skôr, aby doma pomohol Ginny. Chcel, aby odpočívala a nenamáhala sa, ale jeho žena mala vlastnú hlavu a trvala na tom, že sa bude podieľať na vianočných prípravách, s ktorými jej ochotne pomáhala Molly.

„Dobrá práca. Konečne je všetko pod kontrolou a hádam strávime pokojné sviatky,“ vravil Harry svojmu kolegovi.

„Takže sme dohodnutí. Keby sa niečo dialo, budete ma kontaktovať. Dúfajme, že to nebude potreba. Prajem Veselé Vianoce,“ rozlúčil sa s ním a práve vo chvíli, keď za ním chcel zavrieť dvere, ozvalo sa z chodby: „Harry, Harry!“ spozornel a čakal, kým zadýchaný Ron dobehne až k nemu.

„Harry, pod' rýchlo. Ginny...“ dýchal prerývane. Pri tom mene Harry neváhal a rozbehol sa chodbou k výťahom.

„Čo sa stalo?“ ťahal z Rona, no ten stále nemohol popadnúť dych. „Už... už to začalo,“ vravil, keď nabral dych.

„Čože? Ale ved' mala rodiť až o mesiac. Nie je to nejaký planý poplach? Volali ste ošetrovateľku?“ pýtal sa Harry a bol celý nesvoj. Keď konečne vyšiel z krbu vo svojom dome, rozhlíadal sa a pohľadom spočinul na Hermione, ktorá na nich zjavne čakala.

„Kde je?“ spýtal sa

„Je hore, ale nemal by si tam chodiť, Harry,“ viedla ho ku gauču a prinútila ho posadiť sa.

„Prečo nie? Bol som pri pôrode všetkých svojich detí Hermiona. Musím tam byť s ňou,“ vzpiera sa.

„Nie, Harry. Tentoraz nie,“ zastavila ho znova jej ruka, ktorá ho zatlačila späť do kresla.

„Hermiona, pre Merlinu, čo sa deje?“ zbledol Harry.

„Ginny začala rodiť. Ale sám dobre vieš, že je ešte skoro. Je pri nej Molly a madam Pomfreyová. Nechaj ich pracovať a čakaj tu,“ vysvetlila mu Hermiona.

„To sa ti povie, čakaj. Chcem ísť za ňou!“ vytrhol sa jej a rozbehol sa po schodoch do spálne. Dvere sa razom otvorili a v nich stála madam Pomfreyová.

„Ako jej je?“ spýtal sa hneď.

„Ako myslíte, Potter?“ prepaľovala ho pohľadom. „Bolo by lepšie, keby ste počkali dole, tu nebudete nič platný a len by ste nám prekážali,“ povedala stroho.

„Pani Weasleyová“ oslovila Hermionu. „Budeme potrebovať vašu pomoc. Som si istá, že páni to tu zvládnu,“

„Už idem. Harry, počkaj dole s Ronom. Všetko bude v poriadku,“ snažila sa ho povzbudiť, lebo bol naozaj veľmi vystrašený.

„Tak pod', kamarát. Nechceš niečo na upokojenie?“ spýtal sa Ron a snažil sa ho ťahať dole schodmi do obývačky.

„Nič nechcem, Ron. Zostanem tu, ak chceš, počkaj dole,“ zahlásil Harry rozhodným hlasom. Ron si rezignovane povzdychol a vyčaroval im dve stoličky a posadil sa.

Minúty sa vliekli a Harrymu sa zdalo, že sa čas zastavil. Prechádzal po chodbe sem a tam ako zviera chytené v klietke a nervózne si hrýzol spodnú peru.

„Harry, upokoj sa a sadni si. Veď tu vychodíš dieru,“ snažil sa Ron, no akékoľvek jeho pokusy vyšli naprázdno. Keď sa ho pokúsil zabaviť nejakým rozhovorom, dostávalo sa mu len neurčitých zamúľaní a bol si istý, že Harry nevníma nič z toho, čo mu vraví.

Ubehlo už niekoľko hodín a Harryho už z toho nekonečného chodenia hore dolu boleli nohy. Sadol si na stoličku vedľa Rona, ktorý nevedno kedy zaspal v sede. Harry by bol dal čokoľvek, keby mohol zistiť, čo sa v spálni deje, ale dvere boli zamknuté a začarované Silenciom, takže von neprenikli žiadne zvuky.

Lea znova čítala koniec listu, ktorý jej práve prišiel. Bol od Pauly. Od ich posledného stretnutia jej písala pomerne často a bola jej dôverníčkou, jej priateľkou. Jej posledný list prišiel dnes večer. Zvláštne načasovanie, pomyslela si Lea.

„Verím, že ten, ktorého tak veľmi miluješ, tvoju lásku opätuje a budete spolu navždy šťastný. Pamätaj, že láska je liekom na boľavé rany a kľúčom k mnohým tajomstvám,“ stálo v liste úplne na konci.

Rýchlo ho zložila a odložila do zásuvky svojho stola. Mala by už ísť, inak bude George nervózny a ešte si pomyslí, že mu na dnešný večer dala košom.

Stál pri vchode do Veľkej siene vo svojom spoločenskom habite a vyzeral úžasne a neodolateľne. Dúfam, že sa mu budem páčiť, povedala sama sebe a obišla ho zozadu, aby si ju konečne všimol.

Stalo sa. Nemohol ju prehliadnuť. Stála pred ním v tmavomodrých šatách siahajúcich až po zem. Ramená mala zakryté jemným šálom a rovnako ako šaty bol posiaty jemnými vyšívanými hviezdikami. Tie v odrážajúcom sa svetle žiarili ako pravé a na tmavom podklade naozaj vyzeralo, akoby svietili na nočnej oblohe. Vlasý mala vypnuté do pevného uzla a po bokoch jej spadali jemné a mierne zvlnené pramienky jej gaštanových vlasov. Bola očarujúca a nielen George, ale aj ostatní, ktorí okolo nich prechádzali, od údivu strácali reč.

„Si nádherná.“ povedal namiesto pozdravu, keď sa konečne spamätal. Nespúšťal z nej oči, a keď ju viedol do Veľkej siene, priam sršal hrdosťou, že má po boku takú krásavicu.

Pri prvých tónoch valčíka ju vyzval do tanca a hoci na niekdajších hodinách s McGonagallovou nedával veľmi pozor, šlo mu to viac než dobre. Celý večer spolu ladne brázdili parketom a on nedovolil nikomu, aby mu prevzal jeho partnerku.

Hodiny odbili polnoc a to znamenalo koniec zábavy. Učitelia zahnali svojich študentov do postelí a George odprevádzal Leu do jej bytu neďaleko ošetrovne. Pred dverami sa zastavili.

„Bol to nádherný večer, Lea. Ešte s nikým som sa nikdy necítil tak dobre,“ začal nespomínať. Než tento večer začal, dal si jedno predsavzatie a teraz ho chcel splniť.

„Vieš, kým si sa tu neobjavila, môj život bol prázdny a čosi v ňom chýbalo. Ale teraz si tu a zaplnila si tú prázdnotu vo mne. Ja... milujem ťa, Lea,“ zašepkal a sklonil sa k nej tak, aby ju mohol pobožkať. Ich pery sa spojili. Keby ju v tej chvíli George pevne nedržal, určite by spadla, pretože sa jej podlomili kolená a srdce sa jej divoko rozbíjalo. Odtiahol sa od nej, aby jej pozrel do očí a čakal reakciu.

V tej chvíli Lea viac než kedykoľvek predtým túžila prehovoriť a povedať mu, ako veľmi ho ľúbi. Nebol čas ani vhodná príležitosť hľadať papier a napísať to. A tak len pozrela Georgovi do očí, z ktorých vyžarovala veľká láska, ale i strach z odmietnutia. Myslela na to, ako veľmi mu to túži povedať a otvorila ústa, aby tie slová vyslovila, hoci bezhlasne. Cítila, ako sa jej pery chvejú a otvára ich.

„Milujem ťa, George,“ artikulovala a tichou prázdnu chodbou sa rozľahol zvonivý dievčenský hlas. Obaja zostali stáť ako primrazení a jej v tom okamihu došiel pravý význam posledných slov z Paulinho listu.

„Milujem ťa, George Weasley a môj život vďaka tebe získal nový význam,“ zopakovala tým krásnym zvonivým hlasom a vrhla sa mu okolo krku. Pevne ju chytil a zatočil sa s ňou.

„Lea, ja som azda ten najšťastnejší muž na svete,“ zašepkal nežne a na dôkaz svojej lásky ju opäť vášnivo pobožkal. Keď v ten večer odbila polnoc v jednom z domov v Godrikovom dole, Harry záúpel od zúfalstva. Trvalo to už viac než desať hodín a on stále nevedel, čo je s Ginny a deťmi. S posledným úderom hodín sa dvere otvorili a vyšla z nich strapatá Hermiona. Bolo na nej vidieť, že je unavená, ale usmievala sa. Chytila Harryho za ruku a naznačila mu, aby bol ticho, keď ho viedla do spálne. Madam Pomfreyová práve na stole rovnala nejaké lektvary a Molly stála pri postieľke, v ktorej ležali dva drobné uzlíčky. Hermiona ho doviedla až k postieľke a objala ho.

„Blahoželám, Harry. Sú to krásne dievčatká.“ povedala šťastne. Molly nasledovala jej príklad a zablahoželala čerstvému otcovi.

Harry sa sklonil nad postieľku a vybral z nej jedno dieťa zabalené do mäkkej deky.

„Ach bože, je nádherná,“ vzdychol pri pohľade na svoju dcéru. Chvíľu sledoval jej spiacu tváričku a potom ju položil k jej sestre, ktorá tiež spokojne spala. Boli také drobné a krehké.

„Sú všetky v poriadku?“ spýtal sa madam Pomfreyovej.

„V tom najlepšom. Predčasný pôrod je u dvojčiat v podstate normálny. Dala som im slabý vyživovací lektvar, ale to len pre istotu. Obe sú zdravé a naozaj krásne,“ odpovedala mu.

„A Ginny?“ spýtal sa s miernymi obavami v hlase, keď ju videl ležať na posteli so zavretými očami.

„Potrebuje odpočívať. Bol to náročný pôrod, ale zvládla ho bravúrne. Teraz spí.“

„Ďakujem. Ďakujem vám všetkým za pomoc,“ vravel ticho a sadol si k Ginny na posteľ a chytil ju za ruku. Vycítila jeho prítomnosť a precitla.

„Harry,“ zašepkala slabo.

„Pssst, moja malá hrdinka,“ oslovil ju nežne a pobožkal ju.

„Videl si ich?“ usmiala sa.

„Sú rovnako krásne ako ich mama. Aké im dáme mená?“

„Čo povieš na Elisabeth a Marry-Ann?“ navrhla mená, nad ktorými premýšľala v posledných dňoch.

„Elisabeth a Marry-Ann,“ zopakoval, aby počul, ako to znie. „Sám by som nevybral lepšie. Milujem ťa, Ginny,“ povedal a ona sa so šťastným úsmevom na perách ponorila do blahodárneho spánku.

Keď sa Albus s Jamesom vrátili na druhý deň domov, sprevádzaný Minervou, čakalo ich to najväčšie vianočné prekvapenie.

KONIEC

